PRIMĂVARĂ LA VARȘOVIA

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

Primăvară la Varșovia

ISBN:
973-9138-68-3

Malko Productions – Paris,
Le printemps de Varsovie
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1998

Redactor : ***Cristina Radu***
Tehnoredactare computerizată: ***Luminița Anghelescu***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***

Gérard de Villiers

SAS

Primăvară la Varșovia

În românește de
Vasile Murgu

EDITURA Tinerama

1999

Capitolul I

La Viena ningea cu fulgi mari care se depuneau tăcuți pe stratul alb deja întărit de pe trotuarele Kohlmarkstrasse. Imobilele masive cenușii păreau încă și mai triste. Rolls Royce-ul vișiniu se opri într-o alunecare mătăsoasă în fața numărului 24, aproape de intersecția cu Grabenstrasse, în dreptul unei prăvălioare dărăpănate cu o vitrină aburită. Deasupra se putea citi „Antiken Händler" cu litere gotice. Fără să mai aștepte ca Elko Krisantem să coboare pentru a deschide portiera, prințul Malko Linge sări jos din mașină și parcurse în fugă cei câțiva metri care-l despărțeau de prăvălie. El apăsă pe butonul soneriei, dar nu i se răspunse. Atunci, bătu de mai multe ori în vitrină. În mai puțin de un minut, fața de dihor speriat a lui Julius Zydowski apăru în spatele palmei cu care ștergea aburii. Imediat, bătrânul anticar deschise batantul. Pleșuv, cu pielea gălbuie, cu nas ascuțit și cu ochi mici castanii în continuă mișcare, îmbrăcat cu o bluză albă lungă, îi ajungea lui Malko exact la umăr.

— Intrați, *Ihre Hoheit* [1], intrați, este frig.

Cuvintele se grăbeau să-i iasă din gură. Malko pătrunse în magazin și celălalt se grăbi să închidă ușa imediat.

— Ați întârziat, *Ihre Hoheit,* remarcă el timid, cu fruntea încrețită.

— Știu, recunoscu Malko.

Din cauza zăpezii îi trebuiseră aproape două ore, dublul timpului normal. Deplasarea sa la Viena fusese provocată chiar de un telefon al lui Julius Zydowski, prin care acesta îl anunța că tocmai primise o piesă rară care l-ar fi putut interesa pe Alteța Sa.

---

1. Alteța Voastră (n.a.)

Malko nu avusese altceva de făcut decât să se urce în Rolls... Julius Zydowski era unul din informatorii pe care el îl contacta în contul sucursalei locale a C.I.A., un evreu polonez, refugiat politic, care se dovedea câteodată o prețioasă sursă de informații. Pentru a-și face mai agreabilă această austeră călătorie de afaceri, Malko profitase pentru a o invita la dineu pe Contesa Thala von Wisberg care, cu pielea-i mătăsoasă, nu avea nici un secret pentru el. Thala avea o calitate rară: ea era mereu disponibilă, nesatisfăcută de un bărbat care-și petrecea tot timpul la vânătoare, astfel încât copiii săi îl chemau cu apelativul „Domnule".

El spera că bătrânul anticar nu-i va răpi mult timp și că va putea merge la Sacher să facă o baie, înainte să meargă s-o întâlnească pe Contesă, al cărei sânge unguresc avea tendința s-o transforme într-un vulcan.

Julius Zydowski tropăia prin amalgamul de obiecte din prăvălioară.

— Sunteți foarte gentil că v-ați deplasat, *Ihre Hoheit,* sunteți foarte gentil, dumneavoastră care sunteți un om atât de ocupat...

* * *

Anticarul ocoli cu delicatețe un cal masiv de lemn din secolul al XVII-lea, privindu-l pe Malko cu umilință. Cu spinarea plecată, cu gâtul întins în față, el avea gesturile precipitate și temătoare ale unui animal hăituit.

Mâinile sale deformate de artrită aveau textura și culoarea gălbuie a unui vechi pergament, ca și când el însuși ar fi fost din altă epocă. În prăvălie domnea un miros straniu, amestec de praf, cărbune și grăsime. Malko avu senzația că Julius Zydowski era mai temător ca de obicei.

— Deci, care sunt noutățile, Herr Zydowski? îl întrebă el.

Bătrânul anticar se întoarse cu o expresie comic de lacomă.

— Ah! Am primit niște minunății din Polonia.

Deși Malko nu cumpărase nimic niciodată, Julius continua să-l trateze ca pe un potențial client. Aceasta făcea parte din ceremonial.

Același cufăr decorat cu picturi naive originare din Carpați, trona în vitrină de doi ani, sub un strat de praf care devenise și mai gros.

Rubrica „menajeră", nu trebuia să greveze cheltuielile generoase ale lui Julius Zydowski ...

Malko merse de-a lungul unei colecții de personaje din lemn în mărime naturală care semănau cu niște fantome nefaste cu fețele aprinse brăzdate de crestături. Julius se dădu la o parte pentru a-i face loc să pătrundă în camera din spate a buticului. Pereții erau acoperiți cu fotografii îngălbenite reprezentându-l pe Julius Zydowski la toate vârstele, ținând în mână triumfal pești de toate mărimile.

Aceștia păreau să constituie unica familie a bătrânului anticar. Un aparat de radio din timpul primului război mondial emitea paraziți cu puțină muzică, iar mobila dispărea sub grămezi de reviste, cărți și obiecte diverse. Cât despre soba cu cărbune, era desigur obiectul cel mai vechi din prăvălioară, sursă garantată de asfixiere...

Un bătrân cotoi roșcovan dormea ghemuit pe o cuvertură care l-ar fi rușinat până și pe un cal.

Anticarul se aplecă și luă de sub masă un pachet de mărimea unui cartuș de țigări, înfășurat în ziare vechi. El desfăcu pachetul cu gesturi tandre de îndrăgostit, scoțând la iveală o suprafață metalică lucioasă, o cutie dreptunghiulară din argint, cu câteva litere evreiești gravate pe capac. Julius Zydowski ridică capacul pentru a scoate la iveală interiorul din palisandru. Mai multe rulouri de pergament îngălbenit ocupau interiorul.

— Ce reprézintă asta? întebă Malko, intrigat de manifestările de bucurie și aerul extaziat al bătrânului Julius.

Anticarul ridică spre el ochii umezi de emoție, mângâind metalul cu degetele sale deformate.

— *Ein wunder* ![1] O cutie Thora din secolul al XI-lea, cu Thorele din epoca aceea din Meimonide. Nu mai sunt două ca aceasta în lume.

Malko examină cutia care avea un luciu îndoielnic la lumina becului slab, ascultând cu o ureche potopul de cuvinte al lui Julius Zydowski despre istoria cutiilor Thora, de la facerea lumii...

Julius Zydowski conducea o importantă rețea de trafic de

1. *O minunăție! (n.a.)*

obiecte de artă provenind din țările din est, în principal din Polonia. Sute de obiecte unicat trecuseră prin jegosul său butic pentru a eșua în diferite muzee.

O rețea de informatori semnala existența obiectelor interesante. Corespondenții lui Julius Zydowski le cumpărau cu valută forte și apoi, diplomați bine retribuiți le scoteau din țară cu complicitatea vameșilor.

C.I.A. n-ar fi aflat niciodată de acest trafic fără imprudența unui informator al lui Julius, care propusese unui tânăr diplomat — agent american, proaspăt absolvent de la Langley, aflat în post la Varșovia, să transporte în valiza sa icoane din secolul al XVII-lea.

Contactat cu discreție, Julius Zydowski se arătase înțelegător... În schimbul tăcerii sale, modesta C.I.A. se mulțumea cu mici informații, ca de exemplu, numele și adresa funcționarilor corupți, ceea ce înlesnise montarea câtorva rețele de penetrație convenabile. Din când în când, câte un agent C.I.A. mergea până la a scoate câteva kilograme de aur pentru a-i face pe plac lui Julius.

Totuși, grosul contrabandiștilor, îl formau diplomații sud-americani din țări ale căror monede erau încă mai slabe decât zlotul... Malko încercă să oprească potopul de cuvinte. Julius ajunsese de-abia la secolul al XV-lea...

— De unde vine această cutie?

Pielea îngălbenită a bătrânului anticar păru luminată de o lumină interioară.

— Ea era pierdută de treizeci și cinci de ani. Îngropată foarte adânc în ghetoul din Cracovia de rabinii deportați la Auschwitz unde au murit toți, ea a fost găsită din întâmplare. Mulțumesc lui Dumnezeu... Fie binecuvântat Tatăl Ceresc, adăugă el cu o voce sugrumată de emoție. Anul viitor voi merge s-o duc eu însumi Marelui Rabin din Ierusalim. Acolo este locul ei.

El închise cutia și cu capul îi făcu semn lui Malko, spre un alt obiect.

— Acesta este de asemenea un unicat.

O enormă statuie, de mărimea unui om, era sprijinită de un perete. O fecioară viu colorată din lemn, dolofană ca un cozonac. Anticarul se apropie de ea cu ochii strălucitori.

— Este o Fecioară din Nurenberg, spuse el, de la sfârșitul secolului al XV-lea. Eu mă întreb cum de s-a rătăcit prin Polonia. Vă rog s-o priviți.

Degetele sale pipăiră statuia și spre surprinderea lui Malko, partea din față se deschise în două jumătăți, scoțând interiorul la iveală. Statuia era goală pe dinăuntru. Cele două părți erau prinse cu balamale invizibile care se rabatau ca două obloane ce aveau înfipte pe partea interioară vârfuri lungi ogelite.

Julius Zydowski surâse.

— Se pare că în aceste statui erau închise femeile adultere, zise el, și că pereții aceștia erau apăsați peste ele. Era o moarte groaznică, *nicht war ?*[1] În vremea aceea cu biserica nu era de glumit. N-au mai rămas decât câteva în lumea întreagă. Aceasta costă mai mult de 500.000 de dolari.

Fusese nevoie de o valiză diplomatică de dimensiuni impresionante pentru a o transporta pe Fecioara din Nurenberg, sau de vameși total nevăzători...

Malko se uită cu coada ochiului la ceasul său. Era decis să nu-l asculte pe istoricul de artă religioasă, începând de la răstignire. Imaginea nelegiuit provocatoare a contesei von Wisberg se suprapuse peste cea a Fecioarei din Nurenberg. Malko goni halucinația.

Era timpul să revină la afaceri:

— Herr Zydowski, cred că vreți să-mi povestiți ceva deosebit de important, nu-i așa?

Anticarul ridică capul:

— Ah da! Dumneavoastră mă cunoașteți, nu-i așa, *Ihre Hoheit?* Eu nu v-am spus decât lucruri interesante.

— Nu este totul la fel de important...

Julius Zydowski surâse fin:

— *Kleine fische, gute fische*[2]..., *Ihre Hoheit.* Dar astăzi, *Das ist ein sehr grosses fisch*[3]... (Fruntea sa se-ncruntă într-un fel comic). Numai că, *Ihre Hoheit,* ați putea reveni în seara aceasta?

— Spuneți-mi totuși despre ce-i vorba, insistă Malko.

---

1. Nu-i așa? (n.a.)

2. Mic pește, bun pește. Proverb din limba idiș (n.a.)

3. Este un pește foarte mare (n.a.)

. El nu voia să-şi strice seara pentru nimic.

Julius Zydowski păru să ezite, apoi se îndreptă spre masă.

— Bine, dar eu acum trebuie efectiv să plec. Va trebui să reveniţi.

El deschise sertarul şi scoase un ziar pe care îl întinse pe masă. Malko se apropie.

Era un exemplar al *Zycié Warszawy,* cel mai mare cotidian din Varşovia, datat din săptămâna precedentă.

Julius Zydowski se aplecă asupra lui, parcurgând prima pagină cu mici mormăituri sardonice, cu umerii scuturaţi de un râs tăcut.

Malko îl observa intrigat. Lectura jurnalelor poloneze îi producea mai mult somn, decât ilaritate.

— Ce vă amuză?

Bătrânul Julius ridică capul. Bucuria sa încetase într-o clipă. Buzele sale îi erau reduse la două linii, dar în ochii castanii mai păstra încă o lucire de veselie morbidă...

— Ceva care, de asemenea, vă va amuza, *Ihre Hoheit,* spuse el cu o voce domoală. Am adus acest jurnal, special pentru dumneavoastră. Vorbiţi poloneza?

Poloneza nu se vorbeşte, ci se strănută. Este una din puţinele limbi ale lumii care nu foloseşte decât consoanele, vocalele fiind de mult timp exilate.

— O înţeleg, zise Malko.

El se aplecă asupra jurnalului. Fotografia unui om în vârstă era pe trei coloane. Malko citi legenda — Roman Ziolek, arhitect şi scriitor, erou al Răscoalei din Varşovia, în mod curent animator al Mişcării pentru Drepturile Omului, „Ruşinea asociaţiei scriitorilor", titra *Zycié Warszawy.* Malko parcurse articolul. Roman Ziolek se pusese în fruntea unei asociaţii cerând revizuirea constituţiei poloneze.

După eliminarea lui Gomulka, la fiecare şase luni, grupuri de opozanţi se formau şi dispăreau imediat strivite de S.B. [1]. Acesta părea mai serios. Malko îl ştia din auzite pe Roman Ziolek. Chiar şi poliţia secretă poloneză se putea lega greu de el. Acesta întruchipa rezistenţa contra nemţilor. Un om de talia lui, avea şansa să aducă schimbarea situaţiei.

---

1. S.B.: Sluzba Bezpieczewstwa.Poliţia Politică de Stat (n.a.)

Julius Zydowski râse acru, cu destul subînțeles.

— Acum trebuie să aibă șaizeci de ani. Când l-am cunoscut eu, avea aproape treizeci.

— Dumneavoastră l-ați cunoscut?

Bătrânul evreu luă un aer aproape ofuscat.

— Bineînțeles. Noi eram amândoi în rezistență.

— Văd, zise Malko.

O umbră îi trecu prin fața ochilor. Trecutul lui Julius Zydowski nu era chiar alb-bleu. Desigur, ca evreu el purtase steaua galbenă și fusese persecutat de naziști, dar la Varșovia el locuia pe strada Panska, în „micul ghetou" al celor înstăriți, unde condițiile de viață erau departe de a fi atât de îngrozitoare ca în ghetoul mare. La 20 mai 1943, după distrugerea ghetoului de către nemți, Julius rămăsese la Varșovia în condiții nu prea bine elucidate.

Surprins, Malko ridică ochii de pe ziarul polonez.

— Ce are surprinzător această informație?

Julius Zydowski părea să aștepte întrebarea sa. Cu o voce apăsată începu să explice:

— Într-o zi a lunii februarie 1942, Roman Ziolek a propus cuiva pe care-l cunoșteam bine, o listă de nume care conținea numele șefilor rezistenței poloneze — Armia Krajowa.

— Pentru ce? întrebă Malko în continuare.

Ochii bătrânului anticar semănau acum cu doi nasturi de gheață.

— Pentru a o da Gestapoului, zise el cu voce joasă. El nu cerea decât 2000 de zloți pentru fiecare nume. Acesta era prețul sau două kilograme de unt.

Malko asculta sceptic.

— Dar pentru ce ? Roman Ziolek era șeful rezistenței poloneze, nu-i așa?

Julius aprobă cu un aer înțelegător.

— Exact. Numai că în lista sa nu-i denunța pe *toți* rezistenții, ci numai pe cei din A.K, adică pe cei ce nu erau comuniști.

El se opri ca și când ar fi spus prea multe, pândindu-l pe Malko cu coada ochiului. Acesta îl observa perplex, citind jurnalul cu o mină de om absent. Ce voia oare Julius Zydowski?

Acesta surâse din nou, cu o oarecare amărăciune.

— Dumneavoastră nu ghiciți nimic, *Ihre Hoheit?* Chiar nu ghiciți? Ziolek era un comunist, o creație a Kominformului.

Malko arătă cu mâna spre titlul din jurnal:

— Dacă ar fi să ne luăm după acest articol, acum el este contra sovieticilor...

Julius Zydowski îl privi pe Malko cu o expresie plină de compătimire.

— Acest gen de oameni nu se schimbă, *Ihre Hoheit.* El a fost format la școala Kominternului, școala specială de partid de la Pușkino, aproape de Moscova.

Anticarul se apropie de Malko și-l întrebă cu o voce confidențială:

— *Ihre Hoheit,* vă aduceți aminte de legenda lui Hans și a flautului său fermecat? Șoarecii din Hameln erau fermecați de muzica sa. Ei l-au urmat pe Hans și au sărit în Rin, unde s-au înecat. Lor le plăcea atât de mult muzica pe care o ascultau, încât nu mai țineau seama de instinctul lor de conservare...

În fața aerului sceptic al lui Malko, bătrânul anticar își apropie capul și mai mult de el.

— Cunosc un martor care încă trăiește și care vă poate confirma tot ce v-am spus eu. Locuiește la Varșovia și are probe în acest sens.

El se întrerupse brusc. Vocea sa se schimbă, trecând la implorare:

— Trebuie să plecați imediat, *Ihre Hoheit.* Eu aștept pe cineva – o tânără fată, zise el cu voce lacomă...

Bună treabă, se gândi Malko, zicând însă cu voce tare:

— Când îmi veți povesti sfârșitul istoriei dumneavoastră?

Bătrânul Julius îl împingea respectuos spre ușa din spate, spre un mic pasaj dând în Grabenstrasse.

— În seara aceasta. în seara aceasta dacă doriți, *Ihre Hoheit,* zise anticarul. Vă rog să-mi telefonați când veți dori dumneavoastră după ora opt.

El deschise ușa, lăsând să intre o adiere de aer înghețat și-și regăsi aerul său umil zicând:

— *Auf Wiedersehen, Ihre Hoheit. Auf Wiedersehen.*

Malko se trezi în pasaj mergând de-a lungul vechiului imobil. Ningea și mai frumos acum. El trebui să parcurgă mai

mult de o sută de metri pentru a reveni în Grabenstrasse și a găsi Rolls-ul transformat într-un morman alb.

Din fericire, Elko Krisantem avusese buna idee de a lăsa în funcțiune instalația de încălzire. Malko se reinstală în spate și despături ziarul polonez pe care-l luase.

Era o poveste curioasă, dar cu Julius Zydowski nu se putea ști niciodată unde era adevărul.

— Unde mergem acum, Alteța Voastră? întrebă Krisantem.

Malko își consultă ceasul.

— La Contesa von Wisberg, Elko. În timp ce eu voi sta acolo, dumneavoastră veți merge la Sacher să vă ocupați de afacerile mele.

* * *

Julius Zydowski își ridică bluza sa albă, își trecu mașinal mâna pe craniul său pleșuv, merse să atâțe focul în sobă și-și privi ceasul. Mai avea câteva minute la dispoziție.

El scoase dintr-o grămadă de reviste un vechi *Penthouse* și-l deschise la o fotografie deosebit de sugestivă. Pagina era marcată, deoarece era mica sa bucurie cotidiană. El era foarte stabil în fantasmele sale, înfrânat de preț, prohibitiv în ochii săi – revistele porno. Aceasta dura de aproape doi ani...

Așezat în apropierea sobei, el se adânci în contemplarea fetei îngenunchiate pe o cuvertură din piele, îmbrăcată în ciorapi negri prea scurți și pantofi decupați auriți. Ea se întorcea oferind o față senzuală și vulgară, cu un surâs îmbietor. Julius rămase în extaz, simțind cum îl cuprindeau primele semne delicioase ale plăcerii. De câte ori făcea o afacere bună, el își oferea o mică plăcere. Fetele care lucrau în apropierea catedralei îl cunoșteau și acceptau să-l viziteze la domiciliu. Julius era prea timid pentru a se lăsa racolat în stradă.

El ridică ochii. Auzise bătăi în ușă. Grăbit, el închise revista și o puse peste celelalte, își mai trecu o dată mâna peste craniul pleșuv și tropăind prin grămada de obiecte din butic, merse fără să aprindă lumina.

Eliberând siguranța, el deschise ușa, cu o plecăciune și un surâs larg rezervat clienților buni, dar încremeni surprins.

Nu era Elga în cadrul uşii, ci doi oameni necunoscuţi, aproape asemănători.

Pălării, feţe cu trăsături dure inexpresive. Purtau mantouri cenuşii prost croite. Cel mai înalt avea urechile clăpăuge şi fruntea joasă sub o pălărie verzuie cu boruri mari. Julius Zydowski îşi simţi inima urcând în gât. Mulţi ani de clandestinitate îi ascuţiseră cel de-al şaselea simţ, dar nu avu timp să mai reacţioneze. Cel mai înalt îl împinse îmbrâncindu-l. Celălalt intră după ei, învârtind cheia în broască. Sprijinit de cufărul său din Carpaţi, Julius Zydowski bâigui:

— *Meine Herren, meine Herren,* ce...

Omul cu urechile clăpăuge se apropie şi zise cu o voce fals jovială în poloneză:

— Noutăţi din Varşovia, *przekupiony* [1].

Anticarul avu impresia că a primit un pumn în stomac. El scutură din cap, încercă să surâdă, topit de spaimă, dar ca şi paralizat el murmură:

— Din Varşovia... Nu înţeleg, *meine Herren.* Magazinul este închis acum. Ar trebui să reveniţi mâine.

Cei doi oameni îl fixară un moment în tăcere.

Individul înalt cu urechile clăpăuge se apropie de el, îl înhaţă de guler şi-l târî spre camera din fund. Julius Zydowski se zbătea cu disperare, agăţându-se de mobile şi emiţând mici ţipete.

— *Meine Herren, meine Herren!*

Agresorul său îl împinse în perete aproape de marea statuie. Cei doi oameni, îl contemplau inexpresivi, cu mâinile în buzunarele mantalelor lor. Masivi, ei barau drumul spre uşă. Julius Zydowski respira cu greutate. Aceasta îi reamintea de un moment din ghetoul de la Varşovia. Agresorii săi aveau haine, mantale de piele şi bocanci, dar privirile lor erau identice. Reci, siguri pe ei şi uşor zeflemitori... El încercă să nu se uite spre telefon. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândul, individul cel înalt întinse mâna, ridică receptorul şi-l puse pe masă.

— *Abgebrochen* [2]!

Inima lui Julius Zydowski bătea cu 150 de pulsaţii pe minut. El încercă să ia un aer idiot.

---

1. Trădător (n.a.)
2. Tăiat (n.a.)

— En nu înțeleg, *meine Herren,* repetă el, încercând să rămână politicos.

Omul cu urechile clăpăuge se apropie de masă, luă cutia grea Thora și se apropie de bătrânul anticar. Brusc el o lăsă să cadă .

Julius Zydowski o primi pe picior, scoase un urlet și începu să sară pe loc, cu fața schimonosită de durere. Omul cu urechile clăpăuge îl apucă de cămașă și-l sprijini de perete.

— Încetează să faci pe prostul cu noi, zise el în poloneză. Tu ne spui ce vrem să știm și apoi plecăm.

— Dar ce doriți?

Julius știa dar gonise informația în străfundurile subconștientului său, de frică să nu i se citească în ochi.

— Un nume, zise omul fără să-l slăbească. Doar un nume și o adresă din Varșovia vrem și apoi tu vei fi lăsat în pace. Tu știi foarte bine despre ce vorbim.

Julius Zydowski tăcu în continuare. Aproape nu mai simțea durerea de la picior. Trebuia să reziste, să aștepte miracolul. El se gândi deodată la cel pe care-l aștepta, la fata pe care o aștepta. El fusese deja salvat prin minune în existența sa zbuciumată. Nu era o perspectivă de viitor să fii evreu în Varșovia în 1943 și totuși...

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, zise el în polonă.

Fără să spună un cuvânt, agresorul său îl luă de gât și-l împinse în perete, până ce spinarea anticarului atinse Fecioara din Nurenberg. Julius Zydowski încercă să se îndepărteze instinctiv.

— Atenție! zise el, este un obiect prețios.

Statuia se deschisese și se zăreau vârfurile sulițelor sale mobile. „Urechi clăpăuge" îl apucă din nou pe Julius Zydowski, ca pe un colet.

— Te-ai hotărât să vorbești, *przekupiony?*

Julius își înghiți cu dificultate saliva. Creierul se golise de spaimă. Liniștea era tulburată doar de „bip-bip-ul" telefonului decroșat. Ea fu întreruptă de „Urechi clăpăuge" care-i ordonă cu o voce calmă:

— Bagă-te înăuntru.

Anticarul nu se mișcă. Atunci, fără brutalitate, „Urechi clăpăuge" îl împinse în interiorul statuii și nu se opri decât când

Julius Zydowski avu spatele sprijinit de lemnul roşiatic. Vârful craniului său ajungea exact la partea de sus a acesteia.

— S-ar spune că a fost făcută pentru tine, glumi cel de-al doilea individ. Haide, spune-ne ce ne interesează.

Julius se uita la vârfurile lungi, ascuţite şi oţelite. Probabil că voiau să-l sperie. Cu braţele în lungul corpului, el nu putea face nici un gest.

— Nu ştiu nimic, murmură el.

Calm, „Urechi clăpăuge" începu să închidă panoul din dreapta. Când vârfurile începură să înţepe carnea lui Julius Zydowski până la obraz, el scoase un ţipăt îngrozit. Unul din vârfuri pătrunsese deja în carne sub ureche.

— Deci!

— *Meine Herr...*

Implorarea lui Julius se sfârşi printr-un ţipăt îngrozitor. „Urechi clăpăuge" apăsa panoul. Cincizeci de vârfuri se-nfipseseră în corpul lui Julius. Cu fălcile strânse, călăul său continua să apese. Din exces de zel, tovarăşul său împinse şi cel de-al doilea panou, închizându-l pe anticar în statuia infernală. Urletele lui Julius Zydowski se amplificară, înăbuşite în parte de pereţii din lemn.

— Hei, stai aşa! strigă „Urechi clăpăuge".

Nu trebuiau să-l omoare pe Zydowski, cel puţin nu deocamdată.

Deodată se auzi un declic sec în statuie. Fără ca cei doi oameni s-o mai atingă, cele două panouri se închiseră lent şi inexorabil, mişcate de mecanismul ascuns în soclul statuii. Urletele lui Julius Zydowski deveniră mai ascuţite, atroce, asociate cu smiorcăituri şi gâlgâituri. Înjurând, cei doi oameni căutau să întârzie momentul morţii, dar nu putură face nimic din cauză că li se striviră degetele.

— Aaaahh!

Acesta fu ultimul zgomot care ieşi din Fecioara din Nurenberg. Cu creierul şi inima străpunse, Julius Zydowski îşi dăduse obştescul sfârşit.

Cei doi se priviră îngroziţi. Sângele începuse să iasă prin interstiţiile Fecioarei din Nurenberg şi să curgă pe duşumea.

— *Cholera!*[1]

---

1. Echivalentul lui „Ei drăcie!" (n.a.)

„Urechi clăpăuge" se pregătea să evalueze efectele evenimentului, când deodată, se auzi un scârțâit și cele două panouri ale Fecioarei din Nurenberg începură să se redeschidă. Mecanismul era automat. Îngroziți, cei doi oameni văzură apărând o formă roșie. Zeci de răni sângerau, transformând mortul într-o mumie roșie. Un ochi era spart, celălalt era fix iar gura era deschisă.

Clac.

Mecanismul se oprise. Fecioara era gata pentru o nouă întrebuințare. Omul cu urechi clăpăuge își regăsi primul sângele rece. Fără să ezite, își muie degetul în sânge apoi începu să scrie ceva pe perete lângă statuie.

Colegul său îl urmărea în liniște. Când termină, el îl întrebă:

— Cotrobăim?

Celălalt negă din cap.

— Nu merită osteneala. Nu este nimic aici.

Nici unul din cei doi oameni nu-și scoseseră mănușile. „Urechi clăpăuge" luă receptorul și-l puse în furcă. Motanul dispăruse îngrozit în prăvălie. Cei doi oameni se-ndreptară spre ușa care dădea în spatele buticului și o deschiseră declanșând un curent de aer rece. Cel mai mic dintre ei ieși primul. Ningea în continuare.

Capitolul II

— *Komm hier* [1], strigă vocea un pic răgușită a Contesei Thala von Wisberg.

Malko trecu prin fața valetului îmbrăcat în alb și pătrunse într-o cameră tapisată în catifea bleu, inclusiv tavanul, în care nu se găsea nici o mobilă cu excepția a două noptiere mari, lăcuite în ton cu pereții, pe care tronau două candelabre enorme de argint. În preajma celui de-al patrulea deceniu, Contesa nu mai suporta lumina electrică înainte de a adormi.

Ea vorbea la telefon lungită pe partea dreaptă, cu niște hârtii înșirate în fața ei. Corpul ei subțire era mulat în ceea ce lui Malko, la prima vedere, i se păru o rochie de cocktail neagră. Aplecându-se să-i sărute mâna, el realiză că Thala von Wisberg avea gambele goale. Niciodată o femeie rafinată nu și-ar fi pus o astfel de rochie. Nu era decât o cămașă de noapte din dantelă neagră mulând pieptul mic și bățos al Contesei și scoțând la iveală coapsa bine conturată.

— *Küss die Hand, Gräfin* [2].

Malko se aplecă asupra degetelor parfumate și-și depuse sărutul său. Contesa puse receptorul pe cuvertura din piele și îi adresă un surâs călduros:

— Ești în întârziere! Așează-te aici. Tocmai mă pregăteam să vorbesc cu bancherul meu din New York... Imediat voi fi a ta.

Malko ocoli patul pentru a se așeza pe cealaltă latură a sa, admirând umerii și brațele magnifice ale tinerei femei. Fără rețeaua de riduri abia perceptibilă din jurul ochilor și de pe gât, nu ar fi arătat mai mult de douăzeci și cinci de ani. Chiar și pregătită să discute afaceri, ea-și păstra magnetismul.

— *Sell. Buy. Keep* [3].

---

1. Vino aici (n.a.)
2. Sărut mâinile, contesă (n.a.)
3. Vindeți. Cumpărați. Păstrați (n.a.)

Litanie monotonă rostită cu o voce senzuală. Thala von Wisberg nota cifre în faţa fiecărui nume cu un mic stilou de aur. Trecură trei, cinci, zece minute. În decursul conversaţiei apăreau lungi momente de linişte, când bancherul comenta fiecare ordin. Malko începea să se impacienteze. Îşi aruncă ochii peste umărul Contesei şi văzu că mai sunt încă multe pagini. Era descurajant. Imaginea lui Julius Zydowski îi trecu prin faţa ochilor.

Gurile rele spuneau că el supravieţuise aşa de bine devenind furnizorul numărul unu al Wehrmachtului pentru bidoanele de lapte...

Unii pretindeau chiar că Julius Zydowski, în timpul când trăia pe picior mare pe strada Panska, poseda un *Ausweis* eliberat de Gestapo, care-i permitea să iasă şi să intre în ghetou când şi cum voia... În condiţiile în care era cunoscută afecţiunea SS-ului pentru evrei, o astfel de favoare îl făcea suspect pe beneficiarul ei, dar martorii dispăruseră în cuptoarele crematoarelor de la Auschwitz şi Treblinka. Julius Zydowski făcuse faţă la Viena după război, cu diamante cusute în căptuşeala mantalei sale îmblănite.

Pentru a-şi goni viziunile terifiante, el inspira efluviile emanate de Contesă, care părea că s-a cufundat într-o cadă cu parfum...

Litania continua. Ea îi întorcea spatele cu drăgălăşenie, cu mijlocul curbat, sprijinită într-un cot.

Din pură cochetărie, Malko îi puse mâna pe coapsă mângâind curba fermă prin nylonul negru, ceea ce păru s-o tulbure pe Contesă. De asemenea, el îşi lăsă degetele să alunece pe coapsă în jos până la genunchi, apoi urcă din nou, antrenând dantela, oprindu-se pe la jumătatea coapsei. Piciorul era conturat superb, genunchiul rotund, pielea depilată cu grijă.

Thala nu reacţionă în nici un fel, în afară de faptul că dintr-o singură lovitură vându 300 de acţiuni ale Gulf Oil...

Irităt de această indiferenţă, Malko depărtă cu delicateţe pulpana cămăşii de noapte, dezvelind abdomenul plat umbrit de un triunghi întunecat clar delimitat. Contesa era o maniacă a depilării.

Ea nu-şi întrerupse conversaţia, ci se mulţumi să se întoarcă privându-l pe Malko de ceea ce tocmai descoperise. El era atât de aproape, încât auzea vocea bancherului la telefon. El reveni la

spatele gol, îl mângâie, apoi se aventură cu câteva degete peste umăr, până ajunse la sfârcul unui sân prin crăpătura nylonului.

De astă dată, Contesa catadixi să-şi întrerupă litania, se întoarse şi-i surâse iar Malko simţi vârful sânului întărindu-se între degetele sale.

Încurajat, el se lungi lângă tânăra femeie al cărei mijloc se arcui şi mai mult. O crupă rotundă şi încă tare se strivi de abdomenul lui. Ei rămaseră astfel mai mult de un minut fără să se mişte. Malko simţi crescând o tulburare pe care Contesa nu putea s-o ignore.

Totuşi, ea nu era dispusă să întrerupă litania sa bursieră, dar pe moment, un fel de furtună îi agita fesele lipindu-i-le mai strâns de Malko, acum culcat pe-o parte. Nemairezistând, Malko dădu de-o parte cămaşa de noapte de-a lungul coapsei, dezvelind mijlocul Contesei.

Aceasta zise „Sell", şi scoase un mormăit de încântare, apoi notă câteva cifre în caietul său.

Probabil din cauza aceasta nu simţi penetrându-i ceva între fese. Totuşi tresări când îşi dădu seama că ceva se sprijină pe despărţitura dintre fesele sale descoperite. Ea se-ntoarse, respingând cu drăgălăşenie asaltul cu o mină de dezaprobare mută. Pentru mai multă siguranţă, mâna sa cuprinse sexul lui Malko, împiedicându-l să continue penetrarea. Treaba asta o făcea cu mâna stângă, deoarece cu dreapta continua să noteze.

Puţin câte puţin, datorită instinctului, ea imprimă mâinii sale o uşoară mişcare de dute-vino, fără să-şi întrerupă conversaţia. Malko simţi că nu va rezista mult timp. El se aplecă în faţă şi-şi puse gura pe gâtul dezvelit, atingere care-i plăcea lui Thala la nebunie. Pentru a-l scăpa, ea se cambră şi mai mult, aşezându-se fără voia ei, în poziţia care-i convenea lui Malko mai mult. Trecându-şi braţul stâng în jurul taliei tinerei femei, el o ţinu strâns rezemată de el.

Thala von Wisberg vru să se elibereze, dar era prea târziu. Malko o penetră dintr-o singură mişcare, facilitată de o stare pe care ea nu şi-o putea ascunde, atât de profund, încât crezu că o va străpunge.

Litania bancară fu întreruptă brusc.

Cu gura deschisă ca şi când ar fi primit o lovitură de pumn, Contesa primi şocul.

Mâna sa încerca fără convingere să-l respingă pe Malko.

Acesta își strecurase mâna dreaptă sub coapsa dreaptă și cealaltă sub coapsa stângă și bine înfipt în ea, începuse o lentă mișcare de dute-vino. El mimă că se retrage, dar cu o mișcare bruscă de mijloc, reveni sec și brutal.

— Alo, alo...

Se auzea vocea din receptor. Contesa reuși să-și recapete suflul și cu o voce aproape normală spuse:

— Scuză-mă Helmut, intrase în cameră un servitor. Mi-e groază să vorbesc în fața personalului.

— Vă-nțeleg, aprobă vocea de la celălalt capăt al firului.

Contesa se-ntoarse fixându-l pe Malko cu o expresie indignată și înspăimântată. El se-ntreba dacă interlocutorul ei putea să-și imagineze că el a penetrat până la gardă în crupa Thalei von Wisberg.

Aceasta continua să ia notițe, dar scrisul îi devenea din ce în ce mai haotic. Puțin câte puțin, ea se-nsufleța arcuind mijlocul și mușcându-și buzele pentru a nu geme.

Deodată, stiloul de aur îi scăpă din mână și ea țipă.

Imediat, vocea de la celălalt capăt al firului întrebă neliniștită:

— Thala! Thala! Ce se-ntâmplă?

Malko era pur și simplu pe punctul de a ejacula în partenera sa, cu spasme lungi.

Contesa Thala von Wisberg, cu fața în cearceaf și mijlocul cambrat, se domoli într-un somptuos orgasm, apoi reluă conversația.

Încă mai gâfâia un pic.

— Oh! scuză-mă Helmut, mi-a fost puțin rău. Am niște dureri de burtă care m-apucă din când în când. Este oribil, dar acum mă simt mai bine.

Malko începuse să se miște încet-încet, dar Contesa se eliberă cu blândețe, acoperindu-și coapsele cu dantela neagră, apoi își luă o țigaretă. Malko i-o aprinse. Ea reîncepuse să ia notițe, cu un scris mult mai ordonat.

De data asta, ea reuși să termine.

În momentul când închise telefonul, ea izbucni în râs.

— Am să te invit de fiecare dată când vorbesc cu bancherul meu. Apropo, ce mai face Alexandra?

— Târfă, zise Malko. Foarte bine. Dar soțul tău?

Thala von Wisberg făcu un gest dezinvolt.

— Este pe undeva prin Wyoming. Se pregătește să vâneze urși. Tu rămâi la Viena în seara asta?

— Asta depinde un pic și de tine, zise Malko cu o oarecare ipocrizie.

Thala surâse și se lungi pe spate cu un genunchi îndoit.

— Este prima dată când fac dragoste în acest fel. Mă întreb dacă el a avut vreo bănuială despre acest lucru.

— Ce contează, zise Malko, nu este decât bancherul tău.

Thala von Wisberg avu un surâs delicios de candid.

— Este de asemenea amantul meu, iubitule. Eu nu-mi încredințez banii oricui...

Ea se ridică, își puse hârtiile în ordine și-l măsură pe Malko. Cămașa de noapte nu-i ajungea decât până la jumătatea coapsei. Papucii îi alungeau picioarele. Ce mai, era superbă.

— Vrei să rămân așa? îl întrebă ea ironic. Dacă nu, pot să mă îmbrac ca o văduvă sau ca o învățătoare. Am primit de la Paris ciorapi foarte frumoși cu dungă, pentru tine, iubitule.

— Doar pentru mine?

Ea râse cu un râs sănătos și crud.

— Să spunem că vei fi primul care va profita. Deci?

— Am avut totdeauna o slăbiciune pentru văduve, zise Malko. Unde vrei să mergem? La *Pataky* este o orchestră țigănească, dar cred că vom mânca mai bine la *Drei Husaren*...

— Mor de foame, zise Contesa. Să mergem la *Drei Husaren.*

— Bine, zise Malko. Am să trec pe-acolo să fac rezervările. Sunt cunoscut acolo. În acest timp, tu te pregătești.

Nu putea să lase de-o parte treaba cu Julius Zydowski.

— Să faci rezervări?

Ochii deja întunecați ai contesei unguroaice deveniseră negri ca smoala. Ea se apropie de Malko cu pieptul înainte și se-nfipse la zece centimetri de el, cu trăsăturile înăsprite.

— Excrocule! Ai două dineuri! Te cunosc eu. Când reușești să scapi de pantera ta, nu vrei să-ți asumi riscuri, așa că acum vrei s-o previi și să-i oferi o mică prăjitură, sau s-o lași cu buza umflată în ușa casei, cum ai făcut cu mine acum două luni povestindu-mi că pleci la capătul celălalt al lumii.

— Plecam într-adevăr la celălalt capăt al lumii, zise Malko.

Thala von Wisberg îl examină cu un aer glacial.

— Despre cine-i vorba? Târâtura aceea de Hildegarde? sau Romy? Du-te să te culci cu cine vrei, dar să nu mai vii la mine. Am fost deja prea drăguță cu tine...

Malko oftă:

— Ascultă-mă Thala, nu am întâlnire cu nici o femeie, ci cu un bărbat. Este vorba de o întâlnire de lucru.

Unguroaica surâse cu ironie:

— Atunci dă-i un telefon și spune-i că te duci să-l vezi mai târziu, după dineu.

Malko ezită. Nu-i plăcea să amestece treaba cu plăcerile, mai ales la Viena care era un cuib de spioni, însă vulcanica Thala era prea neîncrezătoare pentru a se mulțumi cu o explicație oarecare și nu voia să doarmă singur într-o cameră la Sacher. În fond, nu risca nimic dacă-i dădea un telefon bătrânului Julius. El nu i-ar pronunța numele. În consecință, se apropie de telefon și formă numărul lui Julius Zydowski, în timp ce Thala căuta prin sertare.

Era ocupat. Mai așteptă un minut și o luă de la început, dar rezultatul fu același. Intrigat, el ceru serviciul reclamații. Răspunsul sosi în câteva secunde. Numărul era deranjat.

El închise telefonul, preocupat. Ceva nu era în regulă. Thala îl observa, în timp ce se pregătea să-și tragă un ciorap negru pe piciorul fusiform. Ea și-l prinse cu un portjartier de satin cenușiu.

— Atunci, ce facem?

— Nu mai înțeleg nimic, zise Malko. Numărul este tot timpul ocupat.

Crezu că Thala von Wisberg înghițise o viespe.

— Excroc ordinar ce ești! explodă ea. Ție puțin îți pasă de mine! Ai format numărul meu de telefon.

— Nu, zise Malko, nu spun idioțenii. Sunt obligat să mă duc acolo.

Regulă sfântă a lumii paralele. Nici o ocazie nu trebuia să treacă fără a fi folosită. Acesta putea fi un deranjament, sau altceva.

Thala von Wisberg termină de fixat al doilea ciorap, își scoase cămașa de noapte, stropi din abundență cu parfum și-și puse o rochie din jersé negru care părea să se țină doar pe sânii ei. Ea o netezi pe abdomenul său plat și cu cele două mâini puse pe pubisul său, îl fixă pe Malko.

— Îți plac?

Crezând că pacea se așternu între ei, el se apropie de ea. Thala puse atunci un picior pe marginea patului, făcând ca rochia să i se urce din nou până la jumătatea coapsei. Malko își plimbă degetele pe mătasea neagră, la marginea pielii.

— Mult, spuse el.

Cu un gest violent, Thala von Wisberg îi îndepărtă mâna de pe coapsa sa şi-şi reluă poziţia normală.

— Ei bine, te vei gândi la asta în această seară, în timp ce eu voi fi cu amantul meu.

Tărăboiul începea din nou! Malko blestemă C.I.A.: Julius nu reprezenta decât o muncă de rutină prost plătită de sucursala locală, pe care însă nu putea s-o refuze, chiar dacă Thala von Wisberg era cea mai somptuoasă târâtură de la vest de Dunăre.

El o apucă de şolduri şi o lipi strâns de el, în ciuda rezistenţei sale.

— Dacă continui, te violez aici şi plec să mănânc singur. Am însă poftă să petrec o seară liniştită, deci mergem să mâncăm. În drum, am să trec s-o anunţ pe persoana pe care trebuia s-o văd.

Strălucirea neagră din ochii ei nu se şterse decât pe jumătate.

— Vreau s-o văd.

— Ai s-o vezi! zise Malko, împotriva voinţei sale.

— Bine, acceptă Thala, redevenită toată o dulceaţă.

Ea merse cu demnitate să-şi ia mantoul său de lup, pe care Malko o ajută să şi-l îmbrace. Afară, zăpada continua să cadă din belşug. Rolls-ul era acoperit în întregime.

Krisantem ieşi în frig pentru a deschide portierele, întorcându-şi ochii de la picioarele lungi îmbrăcate în negru. Inima sa sângera: el o iubea mult pe Alexandra.

— Mergem acolo unde am fost mai devreme, zise Malko, înainte să închidă geamul despărţitor.

— Ce mister, zise Thala cu un ton caustic. Sper că povestea ta este adevărată pentru că mai am timp să-mi schimb planurile...

Malko îi puse o mână pe genunchi şi vru să urce din nou. Thala îl opri.

— Niciodată înainte de a mânca. S-ar spune că nu le cunoşti încă pe vieneze. După, de ce nu? Această maşină este confortabilă...

Rolls-ul îi trezea lui Malko alte amintiri. La Londra, Krisantem condusese încet pe drumurile înzăpezite ale dealului Breitensee. Malko pusese o casetă cu muzică languroasă, iar fulgii de zăpadă păreau că se topesc pe geamuri. Intrând pe Mariahilferstrasse, Krisantem acceleră. Malko se-ntreba de ce telefonul lui Julius Zydowski era deranjat.

* * *

Poarta nu cedă. Nu se vedea nici o lumină în interior. Malko bătu încă o dată în uşa cu geam, încercând zadarnic să privească în interiorul prăvălioarei, apoi reveni în fugă la Rolls.

Ochii lui Thala von Wisberg străluceau de furie, când Malko se reinstală lângă ea.

— Îţi baţi joc de mine! Un butic închis. Du-mă înapoi acasă.

Malko îşi îndepărtă zăpada de pe păr. El ar fi aruncat-o bucuros cu fundul în zăpadă.

— Ah, îmi bat joc de tine! O imită el. Ei bine, vino!

El coborî din nou, trăgând-o de încheietura mâinii, smulgând-o de lângă Rolls. Thala von Wisberg se înfundă până la glezne în zăpadă.

— Pantofii mei! ţipă ea.

— Descalţă-te dacă te jeneză.

Chiar şi galanteria avea limite. Mergând cu paşi mari, el o luă pe Grabenstrasse, pentru a ajunge la cealaltă intrare a prăvălioarei. El încercase deja la apartamentul de la primul etaj fără succes. Thala înjura şi protesta, agăţată de braţul său. Doar săltând capul, Malko văzu că poarta lui Julius Zydowski era deschisă. El se opri dintr-odată.

Cunoscând prudenţa bătrânului anticar, acest fapt i se păru cum nu se poate mai bizar.

Într-o fracţiune de secundă, Thala von Wisberg îşi regăsi toată agresivitatea.

— Ce se-ntâmplă?

— Nu ştiu, zise Malko, aşteaptă-mă aici.

— Ah nu!

Cu o săritură, ea se smulse din braţul său, porni spre poarta întredeschisă şi intră. În momentul în care Malko trecea la rândul său de batant, îl făcu să tresară ţipătul de groază al femeii.

El se năpusti înăuntru. Thala von Wisberg înţepenise în mijlocul încăperii cu ochii ieşiţi din orbite, gura deschisă, şi trăsăturile imobilizate într-o expresie de groază de nedescris.

— *Mein Gott! Mein Gott!*

Ea nu era în stare să mai spună altceva.

Malko înaintă la rândul lui şi rămase împietrit. Fecioara din Nurenberg era deschisă în faţa lor. În interior, Julius Zydowski

părea să-i aştepte un pic ghemuit, transformat într-o mumie sângerândă de către sutele de răni. Faţa îi era o mască roşie, aproape suprarealistă dar oribilă. O lungă dâră de sânge pleca din ochiul stâng, spart, până spre gât.. O mare baltă de sânge creştea pe pământ în jurul Fecioarei. Malko se apropie şi pipăi fruntea rece a bătrânului anticar. Pielea era caldă încă. În timp ce el încerca să-i telefoneze, poate Julius încă mai trăia...

— Poliţia, murmură Thala. Trebuie anunţată poliţia.

Malko o trase de braţ.

— Vino!

Contesa nu opuse nici o rezistenţă. În trecere, Malko descoperi cele şase litere roşii de pe perete — NEKAMA. Dedesubt, era o stea a lui David trasată cu stângăcie.

El închise poarta şi se-ndreptă spre Rolls. Furtuna de zăpadă se dublase ca intensitate. De-abia urcată-n maşină, Thala von Wisberg fu cuprinsă de un tremur nervos. Malko deschise geamul despărţitor şi-i spuse lui Elko Krisantem:

— Julius Zydowski a primit o vizită. Este mort. Noi mergem la *Drei Husaren*. Apoi, vom regla afacerile mele la Sacher.

Rolls-ul demară încet în furtuna de zăpadă. Malko o atrase spre el pe Thala.

— Cred că voi rămâne la Viena câteva zile.

Seara începea bine. Cine îl asasinase pe Julius Zydowski în acest mod bestial?

Şi de ce?

Thala von Wisberg încetă să mai tremure şi-şi aprinse o ţigară. Ea nu mai pomenea de poliţie. Înţelese totul. Privirea sa se opri asupra lui Malko. Era complet schimbată.

— Tu-mi produci teamă.

Capitolul III

Titlul „Teuflischer Mord im Wien [1]" ocupa cele șase coloane ale primei pagini al ziarului *Kurier*. Cotidianul vienez era întins pe biroul din plexiglas al lui Hank Bower, șeful Agenției C.I.A. din Viena. Hank citea atent răsucindu-și țigara. Era un om cu talie înaltă, brunet, cu ochii vioi, mai degrabă taciturn. El fusese căsătorit cu o femeie foarte bogată, ceea ce îi procura un venit suplimentar. Malko contempla Dunărea. Această anexă a Ambasadei SUA era adăpostită într-un mare imobil modern, situat la capătul Radetzkystrasse.

Hank Bower ridică în sfârșit capul și zise fără a-și scoate țigara din gură:

— Lucru de profesioniști.

Toată pagina întâi a ziarului era consacrată asasinării anticarului, cu fotografii ale lui Julius Zydowski, a buticului și a Fecioarei din Nurenberg.

După presa austriacă, Julius Zydowski fusese lichidat de un comando isreaelian care urmărea criminali de război, din cauza conduitei sale din timpul ședерii în ghetoul de la Varșovia. Cuvântul „NEKAMA", însemna răzbunare în limba idiș și steaua lui David semna crima.

Malko ridică ochii spre cerul de plumb apăsător ca un capac. Ningea în continuare și el avea o stranie senzație proastă.

— Dumneavoastră credeți că într-adevăr Julius Zydowski a fost lichidat de israelieni? întrebă el.

Hank Bower scoase câteva rotocoale de fum, împături ziarul, scoțând apoi la iveală trei dosare provenind de la Langley, Varșovia și Moscova.

---

1. Crimă diabolică la Viena (n.a.)

— Poate da, poate nu, nu mă pot pronunța sigur.

— Dar istoria pe care mi-a povestit-o ieri? Ați verificat-o cumva? Ce se află în dosarul său?

Malko privi dosarul cenușiu al lui Julius Zydowski pus pe biroul șefului Sucursalei C.I.A., aflat lângă celelalte trei.

Toate sursele C.I.A. aveau dosarul lor, format cu ajutorul serviciilor aliate... Bower îl deschise și îl răsfoi distrat. El îl studiase înaintea sosirii lui Malko.

— Nemții au confirmat că de pe la sfârșitul lui 1941 până în ianuarie 1943, Julius Zydowski fusese beneficiarul unui *Ausweis* care-i permitea să plece liber din ghetou. Pe de altă parte, numele lui se găsește în lista biroului IV D al Gestapoului din strada Piviak.

— Israelienilor le-au trebuit treizeci și trei de ani ca să-l găsească, remarcă Malko, deși acesta nu s-ascundea deloc...

Hank Bower îl fixă cu sprâncenele încruntate.

— Știu, recunoscu el, nu prea este clar. Și eu mă-ntreb dacă nu este altceva la mijloc.

— În legătură cu Roman Ziolek?

Americanul scutură încet din cap.

— Nu. Am întrebat la Langley, Varșovia și Moscova. Rezultatul a fost negativ. Noi am luat urma lui Ziolek începând cu anul 1941. Fost student la arhitectură, bineînțeles că el și-a abandonat studiile și s-a alăturat Organizației Armia Krajowa — armata secretă poloneză ne-comunistă, din subordinea guvernului polonez din exil de la Londra. El urcă foarte repede treptele ierarhice și devine unul dintre coordonatorii forțelor anti-germane. Nu a avut contacte speciale cu oamenii din „Gwardia Ludowa", [1] comuniștii care depindeau de Comitetul de Eliberare din Lublin. A scăpat ca prin minune din ghearele nemților, care puseseră un premiu de 100.000 de zloți pe capul său.

— Dar dinspre partea sovietică?

— Tăcere deplină, nici o urmă, nici la Kominform, nici în vreun alt document privind rezistența poloneză. Dimpotrivă, în mai multe rânduri, Roman Ziolek încearcă să-i convingă pe comuniști să colaboreze cu A.K., de cele mai multe ori fără rezultat.

---

1. Garda Populară (n.a.)

— În principiu situația este destul de clară, zise Malko.

— Când a izbucnit insurecția din Varșovia la 1 august 1944, continuă americanul, Roman Ziolek a fost unul dintre șefii acesteia. Încă trăiesc mai mulți martori care pot confirma acest lucru. El s-a bătut până la 14 septembrie în condiții îngrozitoare. Trupele sale erau pe punctul de a fi distruse, așa că a trecut Vistula ca să ceară ajutor rușilor. Aceștia refuză și-l împiedică să plece din nou la Varșovia. El nu se va putea întoarce decât odată cu armata roșie la 17 noiembrie 1945.

— Și pe urmă?

— Nu s-a mai întâmplat mare lucru până-n 1970, zise șeful C.I.A. Apoi, începând din acel an, Roman Ziolek se distinge de mai multe ori prin luări de poziție în favoarea unei Polonii independente. El semnează manifeste anti-sovietice, proteste contra epurărilor staliniste. El este unul din autorii „scrisorii celor 120", cerând revizuirea constituției.

În mai multe rânduri, Gierek [1] îi stabilește practic domiciliu obligatoriu. Mai departe nu se poate investiga. Este un erou al rezistenței, unul din ultimii supraviețuitori, o parte din istorie.

Malko înregistra. Câțiva fulgi de zăpadă care s-așezaseră pe fereastră, se topiră imediat. În birou era o căldură înăbușitoare.

— Ce l-o fi scos din mutismul lui, întrebă el.

— Nu știm exact, confirmă Hank Bower, dar după informațiile sucursalei noastre din Varșovia, popularitatea lui Roman Ziolek este enormă. El este respectat chiar și de staliniști. Pân-acum vreo sută de persoane au acceptat să semneze manifestul lui. Se pare însă că primește sute de scrisori de sprijin din partea acelora care n-au curaj încă să ridice capul. Este inutil să vă mai spunem că noi supraveghem îndeaproape situația și din momentul când vom putea acționa...

— Ca în Ungaria în 1956, murmură Malko. C.I.A. avea specialitatea de a-și împinge aliații săi la crime, pentru ca apoi s-o șteargă englezește și să-i lase să se descurce singuri.

Hank Bower închise brusc dosarul lui Roman Ziolek.

— Lucrurile s-au mai schimbat din 1956, spuse el. Analizele noastre ne-au creat convingerea că oameni ca Roman Ziolek

---

1. Secretar general al P.O.P.U. (n.a.)

pot mișca lucrurile. Situația este proastă în Polonia acum. Autoritățile nu pot acționa prea dur și mai mult decât atât, un om ca el este intangibil.

— Să sperăm că nu va păți vreun accident.

Hank Bower aruncă asupra lui Malko o privire total lipsită de umor:

— Este exact ghinionul care pare să-i pască pe dizidenții polonezi. Doi dintre ei au fost omorâți recent în împrejurări suspecte, dar președintele Carter, în timpul vizitei sale în Polonia, a lăsat să se înțeleagă că lui Roman Ziolek nu trebuie să i se întâmple nici un accident, că acest lucru ar fi foarte prost văzut în occident.

— Dacă nu sunt nici polonezii, nici israelienii, atunci cine l-a omorât pe Julius Zydowski? întrebă Malko.

Hank Bower strivi mucul țigării sale în scrumieră.

— Poate complicii săi în traficul cu obiecte de artă, pentru vreun conflict financiar. Voi cere sucursalei din Varșovia să interogheze pe unul dintre furnizorii săi — un preot răspopit.

Malko privi zăpada care forma acum un perete compact și alb pe partea cealaltă a geamului.

— Julius a murit exact după ce-mi vorbise de Roman Ziolek.

Hank Bower surâse subțire.

— Prietenii noștri din Est nu trebuie supraestimați. Ei nu au darul de a ghici. Eu însă aș vrea să faceți o anchetă aprofundată. În ceea ce mă privește, eu voi obține dosarul poliției austriece.

— Am o întâlnire la *Intercontinental* peste o oră, zise Malko.

În timp ce cobora cu ascensorul, creierul său continua să lucreze. Stranie poveste. Elko Krisantem aștepta în Rolls. Un vânt rece sufla dinspre Dunăre.

— Mergem pe Johannesstrasse la *Intercontinental,* zise Malko.

* * *

Omul întorcea încet paharul între degete. El avea obrazul bucălat, un început de chelie, dar ochii vioi și inteligenți, tipul sportiv, în jur de cincizeci de ani, unul din

corespondenții Mossadului la Viena. Malko aștepta nerăbdător răspunsul la întrebarea pe care i-o pusese.

— Noi nu controlăm chiar totul, recunoscu el, dar cred că aș fi auzit ceva despre o operațiune de acest gen...

Un cuplu trecu prin holul rece al marelui hotel și el tăcu. Malko îi sorbea cuvintele. Omul care era în fața lui, era la curent cu multe lucruri, mai ales în privința criminalilor de război.

— Dumneavoastră ați verificat la Wisenthal? întrebă el. Celălalt clătină din cap.

— Nu-i nimic. Dac-ar fi fost ceva, el și-ar fi schimbat numele.

Malko își goli paharul dintr-o înghițitură și-l puse pe masă. Celălalt preferase un coniac Gaston de Lagrange, produs de lux la Viena.

— Nimic altceva?

— Oh, recunoscu omul Mossadului, Julius Zydowski nu era un sfânt. Este posibil ca el să fi colaborat cu nemții, doar nu era ușor să trăiești la Varșovia. Cine știe ce servicii le-a adus? Toți cei care ne puteau informa au murit.

— Vă mulțumesc, zise Malko.

El era în același timp foarte bucuros dar și decepționat. Julius Zydowski ar fi putut fi asasinat de către complici nemulțumiți. Interlocutorul său se ridică, ei își strânseră mâinile și omul dispăru pe ușa turnantă. Malko nu avansase cu nimic. Mașinal, el se duse la Rolls. Furtuna de zăpadă se-ntețise.

— Acum, la Julius, îi spuse el lui Krisantem.

Rolls-ul avansa cu viteza unui melc, așa că-i trebuiră câteva minute pentru a traversa Kärtnerstrasse pentru a ajunge la Grabenstrasse. Nu se vedea nici la zece metri. Mașinile mergeau cu farurile aprinse. Viena hiberna. Din cauză că Viena era situată într-o depresiune, ceața se aduna ușor reținând toate mirosurile. Kohlmarktstrasse era mereu la fel de calmă.

Poliția prinsese un afiș în spatele vitrinei anticarului.

Geschlossen [1]. Pentru totdeauna. Julius Zydowski nu avea moștenitori.

---

1. Închis (n.a.)

* * *

Hank Bower mesteca eterna sa țigară negricioasă, impenetrabil ca totdeauna, în cămașă cu mâneci scurte din cauza căldurii de infern care domnea în birou. Îl asculta cu un aer distrat pe Malko raportându-i conversația cu agentul Mossadului, apoi surâse strengărește.

— În acest timp, eu am avansat, zise el. Am două sau trei lucruri interesante.

— Ah, zise Malko. Despre ce-i vorba?

— Dumneavoastră mi-ați spus că Julius Zydowski avea intenția să ducă cutia Thora la Ierusalim?

— Este ceea ce mi-a spus el, confirmă Malko.

Șeful C.I.A. clătină din cap.

— Ei bine, doar un anume Georges Mayer s-a prezentat la poliție pentru a o reclama. Acesta este un reprezentant al Muzeului Guggenheim din New York. Julius Zydowski i-o vânduse și încasase deja un avans de 5.000 de dolari...

O scurtă tăcere se așternu între cei doi...

— Sigur, Julius era o pramatie bătrână, remarcă Malko, dar asta nu justifică asasinarea lui.

— Bineînțeles, zise Hank Bower, numai că mai este ceva. Faimoasa Fecioară din Nurnberg cu care a fost omorât, nu avea cinci secole ci cinci luni. Experții poliției sunt categorici în această privință.... Fabricată în Polonia de falsificatori pricepuți conduși de preotul răspopit despre care v-am vorbit. Julius părea conștient de faptul că 80% din antichitățile provenite din est erau false și cum el nu le vindea numai colecționarilor neavizați, s-ar putea ca aceasta să fie cauza morții lui.

Malko asculta nedumerit.

— Evident, recunoscu el, este neliniștitor...

— Am păstrat ce-i mai interesant la urmă, zise domol Hank Bower. Julius v-a vorbit despre o listă remisă Gestapoului, cu numele șefilor A.K., deci de către Roman Ziolek vrând să decapiteze mișcarea de rezistență necomunistă în favoarea celei comuniste?

— Adevărat, zise Malko.

El simți că americanul va da lovitura finală ipotezei sale.

Hank Bower se lăsă pe spate în fotoliul său, își netezi părul și spuse:

— Ei bine, am avut o lungă convorbire cu oamenii din Gehlen de la Pullach [1]. Ei au recuperat câteva arhive ale unor organizații din Polonia, între altele și ale Gestapoului, printre care faimoasa listă. Ea conține 27 de nume. Știți cine i-a transmis-o Gestapoului din Varșovia?

Malko anticipa deja răspunsul.

— Julius?

— Exact. Julius Zydowski însuși, informator al Gestapoului și furnizor al Wehrmachtului. Nu-i rău, nu? S.D.-ul din Varșovia a cerut instrucțiuni la Berlin, pentru că bunul Julius cerea prea mulți bani — 20.000 de zloți pentru fiecare nume și nu 2000 cum v-a spus dumneavoastră. Rezistența poloneză a fost prevenită de trădare și doar cinci dizidenți din 27 au fost arestați și împușcați.

— Roman Ziolek nu era pe listă?

— Nemții cunoșteau deja numele lui. El se ascundea la Varșovia. Cred că istorisirea dumneavoastră se oprește aici...

Toată teoria lui Malko se prăbușea.

— Care este ipoteza dumneavoastră? întrebă el.

— Julius nu mi-a spus această istorie ca să se amuze.

Hank Bower clătină din cap.

— Sigur că nu. Ideea mea este următoarea: Julius a lucrat mereu pe două planuri. Pentru micul său trafic el avea nevoie de protecția S.B [2]. Acțiunea lui Roman Ziolek deranja S.B.-ul. Ei au avut ideea să-l intoxice prin Julius, o frumoasă operațiune de „dezinformare"... pentru a ne convinge că Ziolek este un trădător...

El nu putea contrazice prin nimic construcția logică a lui Hank Bower. Nu-i putea opune nimic decât intima sa convingere.

— Pot să am și eu raportul poliției? întrebă el.

Americanul își aprinse o altă țigară, încă mai oribilă decât precedenta.

— Secretara mea vă pregătește o fotocopie. Să nu o lăsați la vedere. Nu suntem în drept s-o avem.

Pe moment el se comporta jignitor, ca toți funcționarii de carieră față de „colaboratori" ca Malko. Hank Bower se simțea frustrat pentru că n-a fost niciodată invitat la seratele din Viena, deși era în post aici de doi ani.

---

1. Serviciile nemțești de contrainformații (n.a.)

2. Serviciile poloneze (n.a.)

— Treceți mâine pe-aici, îi zise el lui Malko. Va trebui să ne gândim cu cine-l înlocuim pe Julius.

* * *

— Hei, Malko!

Ieșind din biroul lui Hank Bower, Malko se întoarse. Un om masiv, cu fața vânătă și stomacul disproporționat de băutor de bere se precipita spre el. Capodoperă a eleganței discrete cu o brățară de trei livre la-ncheietură, cu un costum în carouri și pantofi cu talpă triplă din crep...

Nu-i lipsi mult să-l lipească pe Malko de perete cu o palmă în spate care ar fi omorât și un rinocer.

— Hei Ned, spuse Malko după ce-și recăpătă suflul, cum merg scotocelile?

— Prost, zise cel numit Ned. Acest amiral [1], om de nimic, ne amenință cu pensionarea. După optsprezece ani de „companie". Se pare că înghițim prea mulți bani și nu producem nimic. Eu sunt restructurat începând cu sfârșitul anului. Nu-mi mai rămâne decât să mă duc să-mi ofer serviciile mafiei.

— Sunt sigur că vă vor angaja, zise Malko. Ce mai face Tom?

Ned și Tom erau cei mai buni „scormonitori" din Technical Division, petrecându-și timpul scormonind pereții tuturor sucursalelor C.I.A. din întreaga lume pentru a se asigura că nu erau împănate cu microfoane adverse. Era o muncă plictisitoare. Ei se deplasau cu două valize enorme pline cu echipament electronic și mici polizoare cu care dărâmau pereții suspecți. Malko îi întâlnise de mai multe ori la Langley sau în cursul diverselor misiuni.

— Tom face la fel de prost. Este restructurat ca și mine.

— Aveți unde să plecați?

— Plecăm, zise Ned, dar mai avem de petrecut încă o zi în acest frumos oraș. Doar cu vântul este mai rău. Doar dacă dumneavoastră n-ați cunoaște un loc super și nu prea scump.

Lui Malko îi trecu o idee prin cap.

— Eu pot să vă ofer un coniac la cofetărie...

---

1. Amiralul Turner, noul patron al CIA (n.a.)

Capitolul IV

Malko urmărea lanțul enorm mișcându-se după cum gesticula Ned, încercând să pară destins.

Acum el cunoștea în detaliu toate nenorocirile celor 212 agenți ai „Diectoratului de Operațiuni", concediați de amiralul Turner, noul patron al C.I.A. Era timpul să schimbe subiectul.

— Dumneavoastră ați fost în Polonia? întrebă el.

Ned reflectă câteva secunde cu nasul adulmecând coniacul din fața lui. Malko îi ceruse chelnerului, în limba germană, să le lase sticla de Gaston de Lagrange pe masă.

— Da, anul trecut.

— Nimic amuzant?

Americanul strâmbă din nas.

— Ah! trucurile obișnuite. Polonezii sunt adepți ai microfoniei, ca și sovieticii. Culmea este că din când în când, ei utilizează materiale de la noi! Exista un microfon chiar și în camera ambasadorului. Nu se știe cum au reușit să-l instaleze. În orice caz, acum sucursala are noul echipament. O *security room* unde se desfășoară discuțiile serioase, cu o barieră electronică care oprește totul, dar aceasta a costat 100.000 de dolari și nu se poate instala peste tot... (el surâse privindu-l pe Malko). Vă interesează electronica acum?

— Depinde, zise Malko. Aș vrea să verific ceva. Spuneți-mi, cât timp vă trebuie ca să inspectați o încăpere?

— Nu-i prea greu, un spațiu de șase metri pe cinci, cam în jur de...

Ned termină de golit coniacul său. Era al treilea și începea deja să simtă o stare euforică. El izbucni într-un râs sănătos și fericit, înhață sticla de Gaston de Lagrange și își umplu din nou paharul, gândindu-se că Malko știa într-adevăr să trăiască.

— Aveți impresia că v-au „vizitat" castelul? Dacă încep

treaba acolo, aş avea de lucru pentru un an... O aduc şi pe soţia mea.

— Nu, nu este vorba de castelul meu. Locul se află aici la Viena. Aţi putea inspecta o cameră în câteva ore?

— În două, trei ore, dar îmi trebuie un ordin din partea şefului sucursalei.

— Este în regulă. Spuneţi-mi, zise Malko, ce riscaţi dacă acţionaţi fără ordin?

Ned făcu un gest elocvent.

— Să fiu dat afară.

— Eu credeam că eraţi restructurat la sfârşitul anului, remarcă Malko cu o voce domoală şi până atunci mai sunt doar trei săptămâni, nu?

Era momentul să atace.

— Ned, zise Malko, eu nu glumesc. Vreau să verific o ipoteză într-un caz bizar. Niciodată Hank Bower nu-şi va asuma riscul de a autoriza investigarea unui local privat. Doar îl cunoaşteţi. Poate aş reuşi să obţin autorizaţia din partea conducerii noastre, dar dumneavoastră veţi fi plecat şi nu vă vor da ordin să reveniţi pentru atâta lucru.

Ned îl privi cu un aer vesel.

— Este un truc „curat" sau ...

Ochii strălucitori ai lui Malko îl fulgerară.

— Ned!

— Oh, ştiţi, se apără americanul, peste tot eşti tentat să vezi în ziua de azi numai şmecherii. Când te gândeşti că vechiul nostru ministru de justiţie este în concediu...

— Este o operaţiune „super curată" afirmă Malko. De-aici poate rezulta începutul unei enorme operaţiuni.

— Oho! este chiar promiţător...

— Ascultă Ned, zise Malko pentru a-i capta adeziunea, dacă dumneavoastră îmi faceţi acest mic serviciu, eu vă voi face altul – o seară cu o fetiţă superbă care vorbeşte englezeşte atât de bine pentru a înţelege ce aşteptaţi dumneavoastră de la ea...

Ochii lui Ned se aprinseră.

— Adevărat?

— Fără nici o discuţie.

Contesa von Wisberg avea o cameristă la limita nimfomaniei. Cel puţin la atâta să servească şi ea...

— La urma urmei, fie ce-o fi, zise Ned. Dacă amiralul va afla

despre asta, o să ne restructureze. Dar numai de la dumneavoastră ar putea să afle... Unde-i problema cu pricina?

* * *

Rolls Rolyce-ul vișiniu acoperit de zăpadă opri în fața pensiunii *Arenberg,* pe Stubenring, nu departe de Dunăre. C.I.A. nu dădea atenție micului ei personal. Ned aștepta în spatele ușii cu geam și se precipită, cărând o valiză grea, metalică, pe care Krisantem îl ajută s-o pună în portbagaj.

Furtuna de zăpadă își dublă intensitatea. În noapte nu se vedea nici la trei metri, ceea ce era excelent pentru treaba pe care Malko se pregătea s-o facă.

Americanul se lăsă să cadă pe bancheta din spate spunând:

— Este prima oară când mă urc într-un Rolls.

— Să sperăm că nu va fi și ultima, zise Malko. Aveți tot ce vă trebuie?

— Material ușor, preciză Ned, dar va fi suficient... Este departe?

O oră mai devreme, Elko Krisantem trecuse pe-acolo și, cu discreție, rupsese sigiliile. Era inutil să-l mai traumatizeze degeaba pe Ned. Și așa, poliția austriacă nu va trece decât peste câteva zile pe la prăvălia lui Julius Zydowski. Emma, camerista lui Thala von Wisberg, aștepta, stropită din abundență cu parfum pe logodnicul ei american, în timp ce metresa sa, se silea să-l facă pe Malko să petreacă o seară excelentă.

— Vom fi acolo în cinci minute, îl asigură Malko, în timp ce Rolls-ul întorcea pe Ring. Dumneavoastră știți să deschideți o ușă? Fără zăvor de siguranță, ci doar o broască?

Ned își agită lanțul.

— Nu-i nici o problemă.

Ei merseră tăcuți până la Grabenstrasse. Aflat încă sub efectul coniacului Gaston de Lagrange, Ned continua să fluiere.

Rolls-ul stopă în fața pasajului spre care dădea ușa din spate a prăvălioarei lui Julius Zydowski. Ned și Malko coborâră. La această oră toate buticurile erau închise.

Americanul își recuperă valiza și dispăru în vântul înghețat precedat de Malko. Ei se opriră sufocați și-nghețați în fața ușii negre.

— Aici este, zise Malko.

Ned s-aplecă în fața ușii, scoase o unealtă din buzunar, o încercă, înjură, încercă alta, apoi o a treia. În fine, se auzi un „clic" slab și ușa se-ntredeschise. Americanul se ridică cu o expresie de satisfacție.

— Gata!

Luă valiza și pătrunse în interior.

În afara semnelor făcute cu creta, acolo unde fusese depus cadavrul lui Julius Zydowski, nimic nu se schimbase după ultima vizită a lui Malko. Era aproape la fel de frig ca afară. Domnea un miros de praf și mucegai. Ned văzu pe perete inscripția trasată cu sângele anticarului.

— Ce-i asta?

— Nu știu, minți Malko.

El merse să închidă ușa care dădea spre prăvălie.

— Vă rog să verificați această cameră, de asemenea și closetele. Dacă puteți sonda și în prăvălie, însă pe întuneric, mergeți acolo, dar nu aprindeți lumina. Este prea periculos. Cât timp vă trebuie?

Ned măsură camera din priviri.

— Două ore.

Malko își consultă ceasul. Era ora opt.

— Foarte bine, eu vă voi aștepta cu Rolls-ul acolo unde ne-am oprit. Vă urez noroc.

Americanul se pregătea să-și deschidă marea valiză metalică.

Malko reînchise ușa în urma lui și se depărta rapid. Contesa probabil începea să se impacienteze. Ea nu-și împrumutase camerista necondiționat.

* * *

Îndoit în formă de accent circonflex, portarul de la *Drei Husaren* băgă în buzunar bancnota de cincizeci de șilingi și închise portiera Rolls-ului în urma Thalei von Wisberg. Contesa își înăbuși un ușor sughiț, din cauza vinului de Tokay, din care ea singură golise o sticlă. Malko se mulțumise cu Dom Pérignon. Ea se așeză picior peste picior, descoperind un pic mai mult ciorapii fumurii. Corpul său minion era pus în valoare de una dintre cele mai recente creații de la Saint-Laurent, o rochie presărată cu

fante în toate colțurile, coșmarul femeii pudice, dar Contesa von Wisberg nu era un exemplu de pudoare...

— Îngheț, zise ea.

Malko o atrase spre el, în timp ce Krisantem accelera. El își aruncă ochii pe ceasul său Seiko-Quartz. Era ora zece fără zece minute. Serviciul era exasperant de lent la *Drei Husaren* și muzicanții se-nghesuiseră în jurul mesei lor, ca muștele în jurul borcanului cu miere, încetinindu-l și mai tare.

— Ți-am pregătit o surpriză, îi spuse Thala.

— Ești foarte drăguță, îi răspunse Malko.

Mașinal, mâna lui se odihni pe genunchiul acoperit de nylonul fumuriu. Thala von Wisberg, răsturnată pe spate pe banchetă, cu ochii pe jumătate închiși își pierduse din aerul său semeț. Rolls-ul mergea lent pe Mariahilferstrasse. Deodată, contesa împinse cotiera centrală care o separa de Malko și se-ntoarse spre el. Privirea îi era vagă, tulbure.

— Mângâie-mă!

Ea vorbea atât de încet încât crezu că n-a înțeles bine. Când mâna sa îi părăsi genunchiul, Thala alunecă puțin în față pe banchetă, cu ochii închiși, ceea ce reprezenta o invitație mută. Din fericire, conducerea pe gheață necesita toată atenția din partea lui Krisantem. Contesa von Wisberg era de o rară impudoare. Deodată ea-i respinse mâna lui Malko.

— Așteaptă. Nu vreau aici...

Se simți o ușoară diferență de nivel. Rolls-ul tocmai intrase în curtea proprietății. Malko își privi ceasul care arăta ora zece fără un minut.

La ora zece fix, Rolls-ul stopă în fața peronului. Thala părea să nu se poată smulge din căldura marii limuzine. Malko o escortă până la ușă. Ea o deschise și-l trase în holul întunecos. Apoi, fără să-și dea jos mantoul, se aruncă asupra lui Malko. El primi șocul gurii sale parfumate și a corpului său nervos. Ei se clătinau printre scaune ca bețivii. Thala von Wisberg își încolăci brațele sale în jurul lui Malko și gura sa parcurgea cu frenezie drumul de la față la gât. El sfârși prin a se sprijini cu coatele de consola pe care se punea poșta. Dorința sa era molipsitoare. Uitând unde se găsește, el prinse cele două margini ale fantei centrale a rochiei și cu un gest sec, o mări considerabil.

Thala gemu și începu să murmure cuvinte pipărate, fără să-și piardă accentul aristocratic, apoi ea-l atrase pe Malko, cu un gest

fără echivoc. În timp ce el o penetra cu brutalitate, ea exprima în cuvinte surde, supunerea cea mai absolută. El începu s-o muncească în chipul cel mai sălbatic, cu lovituri puternice din mijloc care făceau să se cutremure consola. Se auzi un zgomot de mătase deșirată. Rochia se deschisese și mai mult. Furat de ardoarea sa, Malko o ridică pe Thala von Wisberg pe mobilă. Se auzi un alt zgomot: geamul se spărsese sub greutatea tinerei femei. Cu amândouă mâinile înlănțuite de fesele partenerei sale, Malko explodă. Thala gemu, se scuturâ din tot corpul și trimise la pământ jumătate din geamul comodei iar ea se lipi de corpul lui Malko, la fel ca o paiață dezarticulată.

Acesta își lăsă bătăile inimii să se liniștească, apoi se retrase încet. Thala von Wisberg îl reținu cu mâna pe care o duse la buze. Brusc, ea-l mușcă, până la sânge. El se retrase. Femeia râse.

— Mă tratezi ca pe o bonă!

Era mai mult extaz decât furie în vocea sa.

Ea aprinse lumina. Malko se aranja. Ea-l luă de mână și-l trase după ea.

— Vino, am coborât geamul podului azi după masă. Este surpriza mea.

Malko se degajă și-și privi ceasul. Era ora zece și cinci. Pasiunea pare mereu să facă timpul să se scurgă mai repede.

— Thala, zise el, eu trebuie să plec.

El deja era pregătit să coboare scările peronului, când ea-și regăsi suflul. Ca o furtună, ea se năpusti în urma lui. Malko se întoarse în momentul în care urca în mașină. Thala, de pe peron, profera înjurături care ar fi făcut să roșească și pe un husar al morții, cu rochia desfăcută până la buric, ciufulită, cu un ciorap căzut în vine, superbă și învinsă.

— Curvar infect! urlă ea în momentul în care Rolls-ul demara.

Cuprinsă de furie ea-și scoase pantoful stâng și-l aruncă după mașina care se-ndepărta.

— Krisantem, nu asculta ce spune această damă, îl sfătui Malko.

Turcul nu răspunse. El nici măcar nu oprise motorul Rolls-ului. Malko încerca să se destindă în momentul în care mașina cobora serpentinele colinei Breitensee. Îl obseda o idee. Oare Ned o fi găsit ceva? Dacă nu, el se-ncurcase cu contesa de pomană.

* * *

— Ei drăcie, am, crezut că m-ați uitat! explodă Ned.

Americanul bătea step în colțul lui Grabenstrasse cu pasajul ce ducea la camera din spate a buticului, învinețit de frig. Malko zări valiza mare în spatele lui, pusă la-ntuneric. Inima i se strânse. Ned nu găsise nimic. Era ora zece și șaptesprezece minute.

— De ce n-ați rămas în interior? întrebă el.

Ned expiră o boare de aer rece și spuse:

— Am făcut un pic de zgomot. Am preferat să nu fiu acolo, dacă vecinii cheamă poliția, dar ne putem întoarce.

— Ați găsit ceva?

Ned deja îi întorsese spatele și măsura pasajul cu pași mari. Ajunseră împreună la ușa din spate a buticului lui Julius Zydowski. Ned se dădu la o parte și-i făcu loc să intre lui Malko care aprinse lumina după ce intră.

El rămase năucit. Camera din spate a buticului părea că a fost traversată de o tornadă. Ned smulsese hârtia pe alocuri, desprinsese pozele de pe pereți, zgâriase ipsosul plafonului cu semne profunde care păreau niște răni. Fasungurile erau smulse, două lamele de parchet fuseseră dizlocate, mobilele erau adunate în mijlocul camerei.

— Deci?

Ned băgă mâna în buzunarul pardesiului de unde scoase două mici obiecte negre.

— Am găsit astea ascunse în pereți. Două radio-microfoane, branșate la circuitul electric. Trebuie să existe un post de ascultare fix sau mobil la colț pe o rază de 500 de metri, de unde nu se pierdea nici o silabă din ceea ce se discuta aici. Este material cehoslovac. Vedeți?

Lui Malko îi venea să-l îmbrățișeze.

— Le păstrez, zise el.

Acum, cel puțin exista o explicație posibilă a morții lui Julius Zydowski.

— I le veți arăta lui Hank?

Malko înclină capul.

— Da, iar dumneavoastră Ned puteți spune că ați făcut un serviciu imens „Companiei".

Americanul dădu din cap.

— Voi face acest lucru chiar dacă or să mă certe... În sfârșit. Și mititica?

— Ea vă așteaptă la restaurantul *Pataky,* îi zise Malko. Krisantem vă va duce imediat acolo. Tot ceea ce veți putea bea și mânca acolo, este plătit deja. În camera dumneavoastră se găsește de asemenea un magnum J and B pentru a vă aminti de această țară. Vă urez să petreceți o seară plăcută.

— Sigur, zise Ned. Asta-i nemaipomenit pentru că mâine dimineață asta o să explodeze.

Ei ieșiră din camera din spate a buticului după ce stinseră lumina și închiseră ușa. Frigul era din ce în ce mai pătrunzător. Malko ținea în mâna aflată în buzunar, cele două microfoane. Contesa von Wisberg urma să primească cel mai frumos coș de flori din viața ei.

* * *

— Bravo, domnule Linge, lăsă să-i scape Hank Bower cu oarecare răceală. Cele două microfoane ale dumneavoastră erau reglate pe frecvența utilizată de către S.B.

Malko reuși să-și păstreze aerul modest. Acestea făceau uitate țipetele care fuseseră înregistrate cu ocazia discuției dintre Ned și Hank Bower... Nenorocitul „scormonitor" va fi precedat la Langley de o notă de serviciu foarte dură.

— Asta înseamnă, zise Malko, că S.B.-ul a putut surprinde și convorbirea mea cu el și a acționat în consecință. Polonezii au avut desigur, cunoștință de traficul lui Julius. Supraveghindu-l, ei riscau să descopere lucruri interesante. Ei au auzit istoria lui Ziolek spre exemplu, și au putut să ia măsuri imediat.

Șeful sucursalei își mesteca țigara. Căldura era din ce în ce mai puțin suportabilă în birou

— Posibil, dar până acum, în continuare nu avem nimic despre Ziolek.

El luă o foaie dactilografiată de pe biroul său și o parcurse cu ochii.

— Nici o fisură în biografie! Mobilizat în 1939, făcut prizonier de către nemți, evadează și se ascunde în regiunea Cracovia până-n 1941. la contact cu rezistența de la Londra și apoi nu mai părăsește Varșovia. Lista isprăvilor sale v-ar plictisi. Este un autentic erou al rezistenței. După primele zile ale lui 1942, el

avea ca adjunctă și foarte probabil ca metresă, o anume Dabrowska, fiica unor farmaciști împușcați de nemți.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Hank Bower făcu un gest lapidar.

— A murit. Făcea parte din ultimul grup rămas la Varșovia după sfârșitul insurgenței. Ei au fost anihilați.

— Nu se poate afla nimic în plus despre această istorie?

Americanul făcu un gest a neputință.

— Totul s-a petrecut acum treizeci și trei de ani. Varșovia a fost distrusă, cea mai mare parte a martorilor din acea epocă sunt morți și arhivele au fost transformate în scrum. Este o întâmplare că Gehlen a putut conserva ceva. Vedeți, niciodată nu se arhivează prea mult.

El tăcu. Malko simțea că nici prezența microfoanelor nu-l convinseseră. Era nevoie de ceva mai mult. El se gândi la raportul poliției, la un paragraf care acum își căpăta întreaga lui valoare.

— Dumneavoastră aveți cumva fotografiile tuturor oamenilor din Serviciile poloneze rezidenți la Viena? Vreau să zic, cei „oficiali", întrebă Malko.

— Cred că da. De ce?

— Pot să le văd și eu?

— Mergeți la arhivă. Am să-i anunț eu. Ce vreți să faceți?

— Încă nu știu, zise Malko.

Fiecare sucursală C.I.A. păstra cu grijă fotografiile tuturor agenților părții adverse identificați, lucrând în același oraș sub acoperire oficială: diplomați, jurnaliști, atașați comerciali, etc. Ele erau comparate cu fișierul central al C.I.A. pentru a-i repera pe cei mai periculoși.

Malko luă ascensorul până la etajul patru.

* * *

Librarul arătă cu degetul ezitând una din cele șase fotografii pe care i le arătase Malko.

— Cred că acesta a fost. L-am remarcat intrând la *Herr* Zydowski după ora închiderii. Urechile îi depășeau pălăria ca niște toarte, *Herr Inspektor*. Cât despre celălalt, nu sunt sigur. Poate acela. În fond nu sunt sigur, nu aș vrea să...

Soneria de la poartă zbârnâi. Era un client. Malko băgă pozele în buzunar.

— *Danke vielmal, mein Herr.* Voi continua verificările mele.

El ieşi din librărie pe jos, strângând fotografiile din buzunar. Asasinii lui Julius Zydowski fuseseră imprudenţi. Şi asta pentru că erau grăbiţi...

* * *

— Domnul Bower vă va primi imediat, anunţă secretara. Are o convorbire cu Washingtonul.

Malko era tentat să-l sfătuiască să nu închidă telefonul. Câteva clipe mai târziu, se aprinse beculeţul verde, Malko se ridică şi intră. Şeful Sucursalei C.I.A., cu nelipsita-i ţigară morfolită-n gură, îi aruncă o privire întrebătoare şi rece.

— Deci, ce mai e nou?

— Da, zise Malko. Am descoperit numele asasinilor lui Julius.

— *You're pulling my leg.* [1]

Fără să răspundă, Malko scoase două fotografii din buzunar, reproducerile celor din arhiva C.I.A. şi le puse pe birou.

— Un martor a văzut aceşti doi oameni intrând în buticul lui Julius câteva minute înainte de a fi omorât. Vreţi să ştiţi numele lor?

— Da.

Malko întoarse fotografiile şi citi legendele care erau scrise pe ele.

— Căpitanul Stanislas Pracek din S.B. Serviciul nr. 1, în post la Viena la Ambasada Poloniei în calitate de al III-lea secretar, locotenent Kotlasz, membru al serviciului „Action" din Z2 [2], ataşat comercial adjunct la Viena. Amândoi au plecat ieri dimineaţă la Varşovia cu un avion al Companiei LOT, lăsându-şi familiile în urma lor. La ambasada poloneză se spune că nu se ştie data întoarcerii lor...

---

1. Vă bateţi joc de mine (n.a.)

2. Serviciul de informaţii militare poloneze (n.a.)

Capitolul V

Dacă frigul de-afară n-ar fi omorât toate muştele din Viena, bâzâitul acestora s-ar fi auzit în biroul Sucursalei C.I.A. Hank Bower scoase din gură ţigara şi studiind în linişte cele două fotografii aşezate pe biroul său, înghiţi în sec. Americanul nu era nici mărginit, nici de rea credinţă. Pur şi simplu, el era lipsit de imaginaţie. Din momentul în care avea elemente certe, creierul său se punea în acţiune. El ridică capul şi zise, cu un uşor surâs:

— S-ar putea spune că s-a scormonit un mister odios...

Malko se făcu a nu fi remarcat cuvântul „s-a". Plin de satisfacţie pentru că s-a adeverit teoria sa, el remarcă:

— Cred că asta va da de lucru sucursalei din Varşovia.

Bower trase un fum de ţigară.

— Am să-i previn imediat. Ei au probabil mai multe elemente decât noi despre aceşti tipi. Nu prea stă în obiceiul unui mare „serviciu" să ucidă cu atâta brutalitate. Probabil că istoria cu Ziolek este deosebit de importantă în ochii lor.

Malko se gândise la această chestiune.

— Această operaţiune trebuie să fie un truc scârbos pentru a-i face pe opozanţi să iasă din rezerva lor, spuse el.

Hank Bower se pusese pe scris note succinte. El ridică capul.

— Pentru ce să-l fi eliminat pe Julius Zydowski în acest fel, când ei sunt adepţii accidentelor?

— Ei nu mai aveau timp, remarcă Malko. Graţie micro-receptoarelor, ştiau că eu voi reveni două ore mai târziu. Au încercat să-şi mascheze crima printr-o răzbunare israeliană, ştiind că buna noastră poliţie vieneză nu va face cercetări prea aprofundate şi nu-şi va face prea multe griji pentru moartea unui bătrân anticar evreu, pe deasupra şi un pic de canalie.

— Desigur, desigur, murmură el ca pentru sine privindu-şi notele şi uitându-se la ceas. Este ora douăsprezece la Langley,

așa că voi trimite un telex imediat la Departamentul pentru Europa de Est.

— Mulțumesc, zise Malko. Eu am un dejun. Vă găsesc aici, imediat cum termin.

* * *

Când Rolls-ul viră pe Philarmonikerstrasse, inima lui Malko începu să bată mai tare.

Va veni oare la întâlnire? Cu două ore mai înainte, el îi trimisese Thalei von Wisberg un coș cu trandafiri de înălțimea unui baobab, însoțit de o invitație de a dejuna la *Sacher*. El traversă holul și intră în sala de mese, unde, la ora ceaiului, vienezii veneau să savureze „sacher-tortul", delicioasa prăjitură de ciocolată cu caise.

Ea era acolo, instalată la o masă, aproape de vitrina ce dădea spre stradă, în fața unui Martini alb. Ea îl privi încruntată apropiindu-se și nu-și schimbă expresia când îi sărută mâna.

— *Küss die Hand, Gräfin.*

Ca și când în ajun s-ar fi despărțit în cele mai bune relații.

Lui Malko nu-i plăceau cizmele, dar trebui să admită că cele ale Contesei, lungi până la genunchi, din piele de vițel neagră, foarte mulate, nu deformau deloc piciorul proprietarei lor.

Un chelner apropie o tavă rulantă unde trona o cutie cu caviar și servi votca. Ei mâncară în liniște, timp de câteva clipe. Malko nu știa prea bine cum să-nceapă. Thala însăși, la a patra felie de pâine prăjită cu caviar, rupse tăcerea.

— Camerista mea a revenit acasă la ora zece dimineața, remarcă ea cu un aer înțepat. Era într-o stare... Și din cauza ta, n-am putut să-i fac nici o observație...

— Tu mi-ai făcut un imens serviciu, zise Malko, cu căldură. Ți-o înapoiez.

Thala von Wisberg se uită la el cu dezgust.

— Este o veritabilă cățea în călduri! Într-o zi am surprins-o pe coridor cu porcul de Kurt, valetul meu, pregătindu-se să facă dragoste pe podea ca animalele. Le-am tăiat salariul pe-o săptămână...

— Bravo, zise Malko, dar fii atentă că într-o bună zi o să te părăsească.

— Ba nu, zise Thala ridicându-se. Ea n-are permis de lucru.

Gheața se spărsese, dar Malko simțea cum Contesa pândea

să vadă modul în care el se va revanșa și pentru ea nu exista decât unul singur. Cum și el se ridică, după ce plătise nota ea-i spuse:

— Nu putem merge la mine, pentru că a venit mama mea în vizită.

— Nu-i nimic, zise Malko. O lăsăm pe altă dată.

Ea îl pironi cu privirea.

— Credeam că ai o cameră în acest hotel.

— Exact, zise Malko, dar am o întâlnire peste o jumătate de oră. Va trebui să ne grăbim.

— Nici vorbă.

Thala von Wisberg se ridică din nou glacială.

— Presupun că nu mă vei conduce.

— Krisantem va face acest lucru, zise Malko. Sunt dezolat.

Ea merse înaintea lui spre ieșirea din sala de mese. În timp ce-o ajuta să-și pună mantoul, ea îi spuse cu vocea sugrumată de furie:

— Efectiv, mă tratezi ca pe-o curvă!

Malko nu se putu abține să nu surâdă.

— Cel puțin asta te excită?

Fără să răspundă, ea întinse palma:

— Dacă sunt târfă, atunci dă-mi bani pentru aseară.

Malko băgă mâna în buzunar, scoase un teanc de bancnote, numără cinci bilete de câte o sută de shilingi și le puse în mâna Contesei, sub privirea stupefiată a garderobierelor. Malko se înclină ușor.

— La revedere, madame. Șoferul meu este afară.

Dacă privirea ar fi putut ucide, el ar fi rămas mort pe loc. Albă de furie, Thala von Wisberg, aruncă bancnotele pe jos și plecă cu pași mari spre poarta turnantă.

* * *

De data asta erau trei inși care-l așteptau pe Malko. Șeful agenției și cei doi adjuncți. Mai „frumos și tenebros" ca niciodată, el îl prezentă celorlalți doi și-l invită să ia loc. O lumină pătrunzătoare strălucea în ochii săi negri.

— Noi știm acum ceva mai mult, îl anunță el. Căpitanul Stanislas Pracek aparține Departamentului nr. 1 din S.B. – biroul tehnic operațional, sau altfel spus Serviciului „Acțiune". Până anul trecut, el depindea de Departamentul nr. 4, serviciul pentru probleme religioase și cler. El s-a distins fabricând o scrisoare

falsă a cardinalului Wyszynsky pe care S.B.-ul a trimis-o apoi câtorva sute de preoți polonezi, pentru a le recomanda să colaboreze cinstit și loial cu Partidul Muncitoresc Unit Polonez. Se pare că a fost bătut peste degete, pentru că trucul lor a fost descoperit. Probabil că pentru asta a fost trimis aici.

— Interesant, zise Malko.

— În ceea ce-l privește pe locotenentul Adam Kotlasz, continuă americanul, este al doilea post al său pentru Z2 și are specialitatea „cercetări în străinătate".

Malko nu mai putea de bucurie.

— Acum cercul este închis. Șeful secției de la Varșovia trebuie să fie foarte bucuros.

Văzând expresia feței lui Hank Bower, el își dădu seama că ceva nu merge cum trebuie.

— Există însă o problemă, Domnule Linge, zise americanul. Secția de la Varșovia refuză categoric să se ocupe de acest caz.

Malko crezu că n-a auzit bine.

— Cum așa ? întrebă el. Este o problemă direct legată de teritoriul lor.

Hank Bower își mișcă frumosul cap de playboy de la stânga la dreapta.

— Eu știu, dar șeful secției este la Langley în acest moment. El a pledat pentru oamenii lui. Conform celor spuse de el, au montat o rețea de penetrare foarte sensibilă în Polonia și vrea să rămână în afara oricărei operațiuni de C.E. [1], care ar putea face valuri.

— Nu se poate face nimic de aici, remarcă Malko.

— *Right. You are absolutely correct,* zise Hank Bower.

Se făcu o liniște grea și interminabilă. Pe Malko îl străbătu un fior, gândindu-se la ce i-ar putea trece prin cap americanului.

— Sper totuși că nu vă gândiți să mă trimiteți în Polonia, zise el.

— Asta ar fi totuși în mod evident cea mai bună soluție, zise Hank Bower, cu multă diplomație. De altfel nu numai eu împărtășesc această părere.

El îi întinse lui Malko un telex decodificat, semnat de David Wise, șeful serviciului operațiuni. Capă și spadă, textul era succint și încântător:

„Contăm pe dumneavoastră. Contact cu obiectivul indispensabil".

Malko, ridică capul.

---

1. Contra-spionaj (n.a.)

— S-au decis să aibă pielea mea la Washington? zise el. Aceasta este marea epurare. Mă aşteaptă retragerea sau sicriul.

Hank Bower aprinse o ţigară şi-i întinse pachetul lui Malko, dar acesta refuză.

— Aceasta a fost prima mea reacţie, mărturisi şeful Sucursalei, dar am vorbit cu Ted, aici de faţă. Cu începere din momentul în care antena de la Varşovia refuză să soluţioneze cazul, trebuie trimis cineva acolo. Dumneavoastră vorbiţi poloneza şi germana şi sunteţi european...

— Şi în plus, poza mea este în toate birourile K.G.B.-ului, completă Malko. Dumneavoastră uitaţi că există o colaborare între toate serviciile de informaţii din Est şi că la zece minute după ce voi pune piciorul în Varşovia polonezii vor şti până şi ce marcă de pastă de dinţi folosesc.

Bower rumegă obiecţia.

— Eu ştiu, dar să fim logici. Ei nu vă vor împuşca în plină zi. Nu sunt nebuni. Avem şi noi mijloace de retorsiune. Dacă vă permit să intraţi, cel mai rău lucru ce-l pot face este o încercare de a vă manipula. Această afaceré le stă pe inimă, nu?

Julius Zydowski ar fi spus la fel, gândi Malko. Deoarece el tăcea, americanul continuă:

— Idealul pentru ei ar fi să mergeţi în Polonia, să întreprindeţi o anchetă şi să plecaţi convins că Roman Ziolek este un dizident. În acest moment, ei au interesul să reveniţi aici şi să vă faceţi raportul, pentru că dumneavoastră aţi fi cel care închide cazul, deci nu riscaţi nimic din punct de vedere fizic.

Malko asculta, înspăimântat de un cinism atât de liniştit.

— Seducătoare construcţie logică, zise el. Ce se întâmplă oare dacă eu găsesc proba intoxicării?

— În acest caz, admise Hank, dumneavoastră aţi fi într-adevăr în primejdie. Dar sunteţi un profesionist. Este suficient să păstraţi o lungime avans. Dacă sucursala nu vrea să se ocupe, cred că totuşi vă va ajuta. În plus, dacă acceptaţi, am promisiunea formală din partea Departamentului de Stat că vă veţi putea refugia la Ambasadă în caz că se-ncearcă o ripostă dură.

— Câtă generozitate, oftă Malko.

Te împing cu blândeţe în capcană. Funcţionarii „Companiei" erau într-adevăr nişte monştri când era vorba de Raţiuni de Stat. În acelaşi timp, aceasta îl excita. El atacă:

— Şi sub ce acoperire voi ateriza la Varşovia? Ca trimis special al C.I.A.?

Hank Bower luă un aer de copil inocent.

— Dar nu aveți nevoie de nici o acoperire! Călătoriți sub adevărata dumneavoastră identitate, ca turist. De-altfel, cred că unii dintre strămoșii dumneavoastră au locuit în Polonia, nu? Este voiajul amintirilor și nostalgiei reunite.

— În plină iarnă, pare foarte plauzibil, sublinie Malko.

Americanul se prefăcu că nu-l aude.

Sucursala de la Varșovia vă va facilita mai multe contacte, pentru a începe ancheta dumneavoastră. Ei au legături cu dizidenții. Nu uitați că pentru un moment, în ciuda anumitor indicii concordante, nu suntem siguri de nimic.

— Ba da, i-o întoarse Malko. Că polonezii mă vor primi cu brațele deschise:

Hank Bower surâse.

— Ca să putem acționa, continuă el, ne trebuie proba palpabilă a trădării lui Ziolek. Dacă nu, dosarul va fi clasat.

Malko turba de furie în sinea sa. Celălalt știa că lui îi place să atingă fondul problemelor.

— Asta poate cere mult timp, foarte mult timp, obiectă el.

Bower negă din cap.

— Nu neapărat. Avantajul prezenței dumneavoastră acolo, va consta în aceea că veți scormoni murdăria. Ei riscă să devină temători dacă vă apropiați prea mult de vasul cu trandafiri și vor face gafe. Trebuie profitat de acest lucru...

Malko își ridică ochii spre cer. Dacă n-ar fi avut probleme cu sarpantele și cu acoperișul castelului său, ar fi zis probabil „nu". Era însă imposibil să lase ploaia să cadă în camerele pe care le restaurase la Liezen. El oftă:

— Ah, cât de frumos este Kriegspiel [1]... Mi-e teamă ca frumoasa dumneavoastră construcție să nu se dărâme, pentru că nu cred că-mi vor da vreodată viza de intrare.

Hank Bower își ridică țigara.

— Pariez pentru un kilogram de caviar. Polonezii știu că vom trimite pe cineva, așa că vor prefera să fiți dumneavoastră acela, pentru că vă cunosc.

— Sângele meu să cadă asupra capului dumneavoastră, zise Malko, jumătate smochină, jumătate strugure.

---

1. Jocul de-a războiul (n.a.)

Capitolul VI

— Paşaportul!

Uniforma verzuie a miliţiencei-vameş părea croită din piele de crocodil. Răsfoi paşaportul lui Malko cu expresia amabilă a unui casier de bancă descoperind o bancnotă falsă şi privi dezgustată la valiza sa Vuitton.

— *Nothing special*? întrebă ea în engleza sa sumară.

La intrarea în Polonia trebuia să declari tot, chiar şi butonii de la manşetă şi în primul rând preţioşii dolari la un curs foarte extensibil. Avertizat de Sucursala C.I.A. din Viena, Malko se ferise să schimbe dolari la aeroport la cursul oficial: 25 de zloţi pentru un dolar. Era o excrocherie ordinară. În toate hotelurile se dădeau 60 de zloţi pentru acelaşi dolar — cursul oficial turistic. În stradă, pe piaţa neagră, bietul zlot se topea ca o îngheţată, până la 150 pentru un dolar, ceea ce îndemna gurile rele să spună că adevărata monedă care circula în Polonia, era dolarul.

Miliţianca-vameş răscoli de formă prin valiza lui Malko şi o închise, zăpăcită de atâta lux, apoi apăsă pe declanşatorul barierei, permiţând lui Malko să intre în holul de la intrare. Bariera se închise în urma lui cu un zgomot care i se păru sinistru, închizându-l într-o altă lume.

El se-ntoarse. Aparatul Caravelle al Air France care-l adusese de la Paris, era încă acolo. Malko regreta deja că acceptase misiunea. El avea puţine şanse să găsească la Varşovia mâncărurile servite pe Air France între Paris şi Varşovia.

Alexandra, eterna sa logodnică, fusese cea care-l dusese la Paris. Când îi spusese că pleacă din nou, nebună de furie, ea se hotărâse să plece la Paris pentru un schimb de idei cu prietenii săi de-acolo. Întrucât ea pretindea că nu mai are cu ce să se-mbrace, Malko lăsase la Saint-Laurent o parte din viitoarea sa

primă de risc. Alexandra, după ce-i mulţumise ca de obicei, fapt care redusese considerabil din programul lor de somn, îl însoţise până la Roissy.

Era încântat de superbul aeroport nou şi funcţional, plin de buticuri, ceea ce-i permise să descopere un ceas pe care Alexandra îl visa de mult timp. De data asta, Malko, care conducea maşina pe care urma apoi să i-o lase ei, nu mai făcuse nici o criză de nervi. După douăzeci de minute de conducere pe autostradă, un parking modern se afla chiar în incinta aeroportului. Acesta era deservit de ascensoare eficiente şi cu zboruri către toată Europa. Plecând de la Roissy, îţi venea să dai foc aeroporturilor Heathrow sau Francfort, care reprezentau un adevărat coşmar.

Înainte de a-l părăsi pe Malko, în faţa unuia din tunelurile futuriste ducând spre sala de plecare, Alexandra îi spusese cu drăgălăşenie arătându-i unul din compleurile absolut noi pe care tocmai şi le cumpărase:

— Vezi, dacă tu nu te mai întorci, eu nu voi pierde chiar tot.

Din fericire, ea se răscumpărase de această monstruozitate printr-o îmbrăţişare care determinase pe un grup de preoţi să rateze zborul Air France pentru Roma.

Apoi, Malko intrase în lumea răsfăţată şi calmă a Airbus-ului. El aproape că regreta farmecul desuet al aparatelor Caravelle aflate încă în serviciu pe liniile europene. Totul însă mergea atât de repede şi în curând ele urmau să dispară, fiind înlocuite cu Boeing-uri "737".

* * *

Un om prost îmbrăcat se apropie de Malko şi murmură "Dollars?", smulgându-l din reveria sa.

Era prima dată, după mult timp, când el călătorea în ţările din Est. Acum se afla în gura lupului. Aeroportul din Varşovia — Okecie — era mare ca un dulap cu mături, sinistru, înconjurat de păduri înzăpezite. Fără să-i răspundă celui care-l interpelase, Malko se amestecă cu pasagerii care se-ndreptau spre autobuzul care mergea spre oraş, cu valiza în mână. Nu existau nici hamali, nici taxiuri. În afara valizei sale, el mai luă valiza care părea plină cu plumb, a unei franţuzoaice blonde şi durdulii. Ei se aşezară împreună, chiar în spatele şoferului. Autobuzul era încălzit, din fericire, pentru că era un frig de să nu scoţi afară nici un câine.

Totul îi părea lugubru lui Malko. Clădirile cenușii, oamenii prost îmbrăcați, încotoșmănați cu haine și căciuli caraghioase și ciudate. Autobuzul porni și se angajă pe o autostradă încadrată cu panouri cu reclame înzăpezite. Mașinile erau rare, iar cerul era cenușiu și împovărător.

Malko era sigur că era supravegheat încă de la coborârea din avion. Viza îi fusese acordată cu o ușurință suspectă de către consulatul polonez din Viena. Îi trebuiseră doar trei zile în loc de cincisprezece, ca și când polonezii s-ar fi bucurat de sosirea sa. El încercă să nu se mai gândească la greutățile ce-l așteptau. Vecina sa care încerca în mod vizibil să lege o conversație, fascinată de ochii săi îl întrebă:

— Veniți la Varșovia pentru prima dată.

— Da, răspunse Malko. Voiajez puțin prin Europa de Est.

— Dar de obicei călătoriți mult, căci am văzut etichetele de pe valiza dumneavoastră. Ați călătorit până acum cu Concord-ul?

— Da, este nemaipomenit.

— Nu v-a fost frică? Se pare că mai survin unele defecțiuni...

Malko surâse.

— Știți, toate avioanele au anumite boli de tinerețe. Primele "707" și "747" au avut altele. Se aprindeau mai des decât un ochi de pisică. Cred că aceasta s-a exagerat puțin. Nu toată lumea iubește Concordul, însă în orice caz, eu mă voi urca în el cu multă plăcere și fără teamă.

— Ah! Ce bine, dumneavoastră mă liniștiți, zise franțuzoaica cea durdulie. Eu voiam să călătoresc cu el la New York. Vedeți dumneavoastră, trei ore jumătate...

Acum ei erau departe de America. Autobuzul intra în Varșovia. Enormul tort din pietre cenușii care era Palatul Culturii, construit de sovietici în 1956, apăru în ceață, dominând Varșovia cu cei 235 de metri ai săi, ca o fortăreață întărită de coșmar. Varșovienii spuneau că omul cel mai fericit din Varșovia era portarul său, singurul locuitor al orașului care nu-l zărea prin geam la trezire.

Autobuzul viră pe Marszalkowska, marea arteră nord-sud, mărginită de imobile moderne, alternând cu locuri virane. O mulțime compactă, tăcută, înfofolită în paltoane grele, mergea grăbită pe trotuare. Era cartierul marilor magazine, în care, de-altfel, nu găseai nimic. Apoi autobuzul viră la dreapta pe Królewska. Hotelul *Victoria* construit de suedezi, se găsea în fața

esplanadei unde odinioară se găsea palatul regal. Pe partea cealaltă, în ceață, se zărea clădirea albă a Operei. *Victoria* cu cele cinci etaje din ciment și sticlă, se distingea în cenușiul orașului ca un diamant de pietricelele obișnuite. Cu toate că era un sentiment iluzoriu, Malko se simți mai bine când pătrunse în holul care era aidoma al celui din oricare hotel american. Exista chiar și o expoziție de pictură pentru cei pasionați. Camera sa era funcțională și confortabilă. Își goli valiza, se stropi cu un pic de apă de toaletă Jacques Bogart pe față înainte să iasă din cameră, nu însă înainte de a rula un fir de păr în jurul uneia din broaștele valizei sale, ca măsură de precauțiune.

El se simțea apăsat. Plimbându-se prin Varșovia, el realizase paradoxul misiunii sale: ori eșua, ori confirma bănuielile privindu-l pe Roman Ziolek și serviciile poloneze vor face totul ca să-l lichideze, într-o țară în care ele erau atotputernice... Mai multe taximetre așteptau în fața hotelului. Primul refuză cursa, al doilea de asemenea. Scârbit, el o luă pe jos, cu fața biciuită de briza glacială pătrunzătoare. După o sută de metri îi venea să urle și nu-și mai simțea fața. În jurul său, ceilalți pietoni păreau la fel de înghețați ca el. Malko merse de-a lungul Palatului Culturii, mergând pe Marszalkowska mai mult de un kilometru spre sud. Când ajunse lângă biroul Companiei LOT, pe Waryóskiego Ludwika, avea impresia că a traversat toată Rusia pe jos. El intră și stătu câteva clipe să se-ncălzească. Avea buzele-nghețate și nu putea pronunța nici un cuvânt. În sfârșit se apropie de ghișee.

— Domnul Lowicka?

Funcționara blondă cu părul cânepiu se ridică și merse să vorbească cu un băiat plinuț cu ochelari de miop.

— Eu sunt domnul Linge, zise Malko. Am venit să-mi iau biletele pentru Cracovia.

Polonezul păru să se trezească. Îl examină pe Malko cu o privire rapidă și surâse.

— A da, sunt gata.

El se duse și căută într-un dosar, de unde luă un plic lipit pe care-l întinse lui Malko.

— Poftiți, spuse el. Călătorie plăcută, domnule.

Malko băgă plicul în buzunar și merse spre ieșire. De astă dată el așteptă ca un taxi să oprească să lase pasageri și se precipită cu o bancnotă de un dolar în mână. Treizeci de secunde mai târziu, el călătorea spre Hotelul *Victoria*. Acum el deschise

plicul. În plus față de bîletul dus-întors pentru Cracovia, mai era un petec de hârtie albă pe care erau scrise câteva cuvinte în engleză:

Astă seară la Operă, Sala Emilia în fața bustului lui Mylakarskego. Antract.

Mototoli hârtia, pe care o băgă în buzunarul său. Lowicka era "un contact" al Sucursalei C.I.A. la Varșovia. Malko stabilise prima sa întâlnire cu un opozant al regimului, cineva care era în apropierea lui Roman Ziolek, o anume Wanda Michnik, cântăreață "pop" care a trecut la acțiune politică. Nu-i mai rămânea decât să obțină un bilet la operă.

Când adresă întrebarea funcționarului de la biroul Hotelului *Victoria,* acesta scuturâ din cap cu un aer descurajat spunându-i:

— Nu este posibil înainte de cincisprezece zile. Toate locurile sunt ocupate.

— Ah, ce plictiseală, zise Malko jucându-se cu o bancnotă de cinci dolari în mână.

Hârtia dispăru între degetele polonezului ca o muscă în botul unei șopârle.

— Cred că vă voi găsi un bilet, zise polonezul. Vi-l voi trimite în cameră. Spectacolul începe la ora opt.

În Polonia toate lucrurile serioase, inclusiv curvele, se cumpărau pe dolari.

Malko se îndreptă spre ascensor mai reconfortat. Cinci dolari la cursul neoficial, reprezenta un salariu pe o săptămână.

Începea bine partida sa de "cine pierde câștigă".

* * *

Căpitanul Stanislas Pracek trase un fum din țigară. Reciti rapid raportul ce-i fusese trimis de la Biroul Pașapoarte, o anexă a Serviciului nr. 1.

Deci americanii continuau ancheta. Cazul părea închis, dar moartea stupidă a lui Julius Zydowski crease o situație delicată. Cădea în sarcina sa să aranjeze lucrurile. Din biroul său aflat în apropierea ministerului de interne din strada Rakowiecka, putea trage toate sforile. Diversele servicii ale S.B.-ului erau gata să dea tot ajutorul necesar. El apăsă pe butonul unei sonerii, chemând un planton.

Era timpul să miște primul pion.

* * *

După cum arătau vecinii săi, Malko înțelese că primele rânduri de la operă erau atribuite cu prioritate stahanoviștilor care extrăgeau zece tone de cărbune pe oră sau cetățenilor vigilenți care denunțaseră cel puțin zece contrarevoluționari. Ceea ce se întâmpla pe scenă nu era prea vesel. O cântăreață cu un fizic monstruos emitea într-o limbă de neînțeles chelălăituri evocând mieunatul unei pisici cu coada prinsă în ușă. Din fericire, din timp în timp, lovituri de timpane acopereau vocea sa.

Fericiții privilegiați ascultau plini de extaz această cacofonie. În apărarea lor trebuie spus că distracțiile sunt rare în țările din est. Malko își aminti de cazul unuia din prietenii săi diplomați aflat în post la Moscova care văzuse de 71 de ori *Lacul lebedelor*...

Sala era plină cu excepția câtorva fotolii goale, între care și cel din dreapta lui Malko.

Perdeaua căzu pentru schimbarea decorului. În sfârșit se lăsă liniștea. În același moment, o apariție aproape divină în acest decor deprimant se arătă vederii lui Malko. O tânără femeie blondă străbătea culoarul central. El o măsură vrăjit. Cu cozi blonde, legate deasupra capului, un obraz aproape mongol cu pomeții ieșiți în afară și cu ochi foarte albaștri. Mai ales avea un piept uluitor, mulat într-o bluză foarte ajustată care o făcea să semene cu un personaj dintr-o peliculă destinată pentru adulți. Două obuze care punctau pe orizontală, susținute de o armătură invizibilă, cu o curbă ireproșabilă, ca desenul unui arhitect, la limita disproporției.

Malko văzu oameni care nu știau în mod sigur să pronunțe cuvântul sex, întorcând capul după necunoscută. Aceasta se opri în fața rândului în care stătea Malko. În mod sigur, locul gol de lângă el era al ei. Partea de jos era pe măsura celei de sus. O fustă lungă neagră mula niște șolduri încântătoare, cusută cu brandemburguri care împiedicau o mare crăpătură din față, să devină prea indiscretă. Când necunoscuta încrucișă picioarele, Malko zări pulpele musculoase și pantofii cu tocul foarte înalt. Între cozi și călcâie, ea depășea 1, 80 m. Era o creatură superbă.

Cortina se ridică din nou. Vecina sa nici măcar nu avusese timp să-l zărească pe Malko. El îi vedea profilul frumos și o bărbie voluntară. Parfumul care-l emana, în mod sigur nu era fabricat pe malurile Vistulei.

Scheleleiturile reîncepuseră pe scenă și Malko începu să reflecteze. Prezența necunoscutei lângă el nu se datora întâmplării. S.B-ul expediase probabil în mină un lucrător merituos pentru a-l înlocui cu această creatură de vis. Polonezii acționau repede și erau bine informați.

Malko începu să se gândească la întâlnire. Se știa strict supravegheat. Cum putea să procedeze?

Pe scenă, eroina înfipse un pumnal de carton în inima baritonului, ceea ce făcu să scadă intensitatea miorlăielilor. Malko putu să se concentreze un pic mai bine. Vecina sa își desfăcu picioarele, provocând un fâșâit mătăsos agreabil și aplaudă.

* * *

Malko visa la un bombardament care să transforme Opera într-un mic morman de cenușă, când cortina căzu după primul act.

Înainte ca el să fi putut să se ridice, vecina sa părăsise fotoliul. Uitând că are poșeta pe genunchi, aceasta îi căzu vârsându-și tot conținutul. Malko, în virtutea galanteriei sale, se precipită în patru labe pe sub fotolii adunând obiectele împrăștiate. El fu recompensat printr-un surâs radios.

— *Oh, thank you.*

— De ce îmi vorbiți în engleză? o întrebă Malko.

Blonda își accentuă surâsul.

— Din cauza hainelor pe care le purtați. Se vede că nu sunteți polonez.

— Nu, într-adevăr, eu sunt austriac.

— A! zise ea. Eu vorbesc un pic germana... Sunt de origine germană.

Toată lumea se ridică. La fel făcu și Malko. El se pomeni mergând pe culoarul central lângă necunoscută, sub privirile invidioase ale stahanoviștilor.

— E cald aici, zise ea deodată. Mi-e sete.

— Au un bar aici, în mod sigur, zise Malko.

— Da, la dreapta.

Era o capcană. Contactul era stabilit, dar el prefera să știe cu cine avea de-a face. La dreapta foaierului se găseau mai multe standuri la care matroane respingătoare serveau pateuri de o

prospețime îndoielnică și băuturi colorate straniu, stil limonadă de târg.

Se bea mult. Malko luă în schimbul câtorva zloți două pahare conținând un lichid violet și reveni la vecina sa. Aceasta îl observa ca un entomolog care se pregătea să disece o insectă, cu o privire impenetrabilă. Din apropiere pieptul ei părea și mai uluitor. Îți venea să pui mâna pe el. Grație taliei sale înalte, nu părea monstruos. Bluza neagră avea un guler ajustat la milimetru datorită unei multitudini de nasturi care se-ncheiau de sus în jos.

— Eu mă numesc Anne-Liese, zise necunoscuta. Dar dumneavoastră?

— Malko Linge, zise Malko. Vorbiți remarcabil de bine germana.

Anne-Liese surâse cu modestie:

— Oh! vorbesc cu mulți germani. Eu lucrez pentru ORBIS, organizația de turism. Am câteva zile libere și profit ca să fac ce-mi place. Dacă vă pot fi de folos, eu cunosc toate locurile amuzante din Varșovia, știu unde se poate găsi caviar, rusesc, evident.

— Caviarul m-a interesat totdeauna, zise Malko.

Timpul trecea și antractul nu dura o veșnicie. El își muie buzele în băutura violetă, lăsă paharul aproape plin și spuse:

— Vă rog să mă scuzați, aș vrea să mă spăl pe mâini.

— Este acolo la stânga, zise Anne-Liese.

El plecase deja, intrând în foaier, luând-o la dreapta. Toaletele se găseau pe cealaltă latură a scării mari ducând la sălile de jos. În loc să meargă înainte, Malko o luă pe trepte, afară din câmpul vizual al acaparatoarei sale cuceriri.

* * *

Cu excepția a două femei de serviciu cu pulpe de ciclist, sala Emilia era goală. Malko privi numele înscris pe soclul primei statui. Era Hemingway. El merse înainte și văzu că sala era în formă de L. A doua parte era la fel de goală ca și prima, cu excepția unei singure persoane așezată cu spatele în fața unei statui. Malko nu-i vedea decât părul scurt, o rochie bleu prost croită și cizmele negre. Înainte chiar de a mai avansa, el văzu că e vorba de bustul lui Mylakarskego. În mod normal aceste săli erau destinate plimbării spectatorilor, dar aceștia preferau să rămână îngrămădiți în fața bufetului fără alcool.

El făcu câțiva pași în direcția necunoscutei, care auzind zgomotul pașilor se-ntoarse. El îi zări nasul în vânt, gura senzuală, ochii foarte albaștrii cu o expresie clară de neliniște. Cearcăne mari de culoare brun închis îi subliniau ochii. O lucire călduroasă îi trecu în privirea deodată stinsă. Fata nu putea fi decât Wanda Michnik — se reîntoarse și se adânci în contemplarea statuii. Malko privi în jur. Un om cu ochelari contempla bustul lui Beethoven, cu programul în mână.

Wanda Michnik se-ntoarse și trecu pe lângă Malko. De astă dată el îi citi în ochi un amestec de frică și disperare. Ea dispăru pe scara mare și el o urmări de la distanță.

Ea se așeză în penultimul rând la dreapta. Stăpânindu-și furia, el se-ntoarse la bar. S.B.-ul marcase un punct. Frumoasa Anne-Liese nu era decât un element al cursei de șoareci. Ori Wanda Michnik se speriase degeaba, ceea ce nu era imposibil și în acest caz trebuia să facă tot posibilul s-o găsească mai târziu.

Anne-Liese, trufașă ca o walkyrie, îl primi cu un surâs un pic înțepat.

— Ah, vă dădusem dispărut. Opera aceasta este atât de mare!

Ea se ținea atât de dreaptă că sânii săi păreau să fi crescut în volum. Malko se-ntrebă ce consistență or avea. Se auzi o sonerie: sfârșitul antractului. El îi oferi brațul și Anne-Liese se agăță de el cu energia unui luptător de catch. În trecere, el îi atinse sânul.

De astă dată stahanoviștii îi urmăriră cu privirile furioase.

Pe tot parcursul actului doi, poloneza stătu dreaptă, dar de astă dată emana un magnetism animalic care se declanșa de fiecare dată când ea își încrucișa sau își desfăcea picioarele. Brandemburgul cel mai de jos aflat pe fustă, nu putea închide țesătura decât mai jos, la jumătatea coapsei. Lui Malko îi părea că fiecare gest îi era destinat lui. Profitând de un moment de liniște s-aplecă spre el.

— Dumneavoastră cunoașteți *Krokodyl*? Este un restaurant amuzant unde se poate lua dineul. Eu îi cunosc. Putem obține mese fără rezervare... Dar poate dumneavoastră vreți să mergeți la culcare.

— Nu, nu, o asigură Malko.

Înainte de a merge la *Krokodyl*, trebuia însă să vorbească cu Wanda Michnik. Frumoasa Anne-Liese depindea probabil direct

de Serviciul nr. 1, biroul tehnic operațional. Era o muncă îngrijită, chiar dacă lipsită de finețe.

* * *

În fine, piesa se terminase și toți erau morți. Malko se ridică primul, iar Anne-Liese îi aruncă o privire surprinsă.

— Eu nu sunt la aceeași garderobă cu dumneavoastră, zise el. Ne întâlnim la ieșire jos.

El privi printre scaune și o reperă pe Wanda Michnik. Coborî pe scară în urrma ei care se îndrepta spre garderoba la care nu era coadă. Nu putea fi vorba să-ți păstrezi paltonul: la intrare lucrătoarele te-ar obliga să te dezbraci cu politețea gardienelor de lagăr. Cu coada ochiului, Malko o zări pe Wanda Michnik luând un cojoc de oaie întoarsă.

Nici vorbă să ieși în talie fără palton la — 10^0 C. Garderoba sa era deja asaltată de o mulțime compactă. El luă tichetul său și-l înfășură într-o bancnotă de un dolar, se strecură în primul rând și îl băgă sub nasul garderobierei.

Efectul fu fulgerător: lăsând să-i cadă mantoul de vizon pe care-l ținea, ea luă tichetul lui Malko, ignorând cu eleganță cele douăzeci de mâini care se-ntindeau spre ea.

Între un dolar și cinci zloți, ezitarea nu era permisă. Malko, ținând paltonul său pe braț, se-ndreptă spre ieșire. Anne-Liese tocmai se pregătea să coboare scara mare, superbă și distantă, urmărită de privirile lacome ale stahanoviștilor. Malko își puse paltonul și-o căută din ochi pe Wanda Michnik.

Zeci de autobuze staționau în Piața Operei la fel și câteva taxiuri, deja asediate de lume. Wanda se duse spre primul. Imediat șoferul care tocmai refuzase să ia două cupluri, lăsă geamul jos și o chemă. Malko era prea departe ca să înțeleagă conversația lor, dar el îl văzu pe șofer aprobând din cap și Wanda urcă în vehicul, un Fiat Polski negru.

Îmbrâncind spectatorii care se-ndreptau spre autobuze, Malko se precipită, alunecând pe gheață. Taxiul acceleră. El strigă:

— Wanda!

Că l-a auzit sau nu, tânăra femeie se-ntoarse și-l zări. După gestul pe care-l făcuse, el ghici că-i spunea șoferului să oprească, dar taxiul nu opri. Malko o văzu încercând să deschidă

portiera ca să sară din mașină, apoi o zări căzând pe perna din spate cu o expresie îngrozită.

Taxiul acceleră, mergând spre Senatorska. Malko se opri plin de furie. Wanda Michnik fusese răpită sub ochii săi de o mașină a S.B.-ului, ale cărei portiere nu aveau mânere pe dinăuntru. Din acest motiv, el refuzase alți clienți.

Un claxon îl făcu să tresară. Un taxi gol, tocmai sosea pe esplanadă. Un taxi radio, purtând numărul de apel pe portieră: 919. Patruzeci de oameni fugeau deja spre el. Malko băgă mâna în buzunar, scoase o bancnotă de douăzeci de dolari și o arătă în fața parbrizului.

Taxiul demară brusc, lovind aproape un cuplu de persoane în vârstă și opri în dreptul lui Malko.

Acesta se aruncă în mașină. Mulțimea nu reacționă în nici un fel. Un om capabil să plătească douăzeci de dolari, un salariu pe o lună, pentru un taxi, merita respect. Șoferul se-ntoarse spre el, spunând cu o voce ilară:

— *You american? I spent two years in America.*

Engleza sa era îndoielnică, dar lui Malko îi venea să-l îmbrățișeze. Se zăreau încă luminile roșii ale Fiatului Polski care se îndepărta pe Senatorska. El i le arătă șoferului.

— Prietena mea este în mașina aceea, zise el. Ne-am certat și vreau s-o prind din nou.

Șoferul făcu un semn că a înțeles și demară în trombă. Malko se-ntoarse și văzu silueta înaltă a Anne-Liesei ieșind din localul Operei, dominând mulțimea. Era sfârșitul unei frumoase povești de dragoste.Taxiul mergea în zig-zag pe solul înghețat.

Din fericire, circulația era destul de fluidă pentru a nu avea probleme. Malko se-ntrebă deodată ce avea de făcut. Polonezii erau la ei acasă și probabil nu erau dispuși să facă daruri, dar dacă o pierdea pe Wanda Michnik, putea să ia primul avion spre casă.

El se aplecă în față. Stopurile roșii ale falsului taxi se apropiau. În câteva clipe urma să-l ajungă din urmă. Șoferul se întoarse:

— Ce facem?

Capitolul VII

Taxiul tocmai se oprise la culoarea roşie a semaforului la colţul străzii Kozia. Ei opriră în spatele său. Malko gândea cu viteza unui calculator. În primul rând trebuia să-i atragă atenţia lui Wanda, însă ea era înfundată în locul său. Taxiul ei porni. Următorul semafor era la vreo sută de metri la încrucişarea cu Krakowskie Przedmiescie, marea arteră comercială în apropiere de Stare Miasto [1]. Lui Malko îi veni o inspiraţie. Luând o bancnotă de o sută de dolari, o agită pe sub nasul şoferului.

— La următorul semafor, îl ciocniţi uşor în spate... În felul acesta el va fi obligat să se oprească. Poate ea i-a povestit tot felul de istorii. Apoi, eu o iau cu mine.

Şoferul nu ezită nici o fracţiune de secundă. Băgă bancnota în buzunar şi se fixă bine pe scaunul său.

— Atenţie! Ţineţi-vă bine.

Cele două vehicule rulau cu treizeci de kilometri pe oră. Primul opri. Şoferul lui Malko frână, debraie şi apoi se opri uşor în bara din spate a celuilalt în momentul când oprise la stop.

Se simţi o uşoară scuturătură şi un zgomot metalic. Imediat şoferul taxiului fals se dădu jos din vehiculul său şi se-ndreptă spre celălalt înjurându-l. Malko aşteptă ca să se-ncingă bine discuţia şi coborî pe partea cealaltă. Ghemuit ca şi când ar fi vrut să aprecieze pagubele, şoferul nici măcar nu putu să-l vadă.

El deschise portiera din dreapta falsului taxi. Wanda Michnik, chircită pe locul său, tresări. Malko îi întinse mâna.

— Veniţi repede.

El aproape că se sufoca din cauza crivăţului glacial. Tânăra femeie se lăsă trasă afară. Cei doi şoferi discutau foarte animat. Wanda Michnik părea să-şi fi regăsit prezenţa de spirit.

— Pe aici, spuse ea.

---

1. Oraşul vechi (n.a.)

Ei plecară în fugă în lungul Pieței Zamkowy, spre orașul vechi, unde accesul mașinilor era interzis. Falsul taximetrist își dădu seama de fuga lor când se-ntoarse la mașina sa. Ei merseră de-a lungul palisadelor care protejau lucrările și dispărură pe o stradă strâmtă și pustie, fără trotuare, încadrată de imobile încântătoare, reconstruite după război.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Cunosc eu un loc, zise Wanda în engleză, cu o voce sugrumată, dar trebuie să ajungem repede, căci vor porni pe urmele noastre. Of! Mi-e tare frică.

Malko își dădu seama că ea îi vorbește de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea.

Pașii lor pocneau pe pavaj, bruma și absența mașinilor creau o ambianță ireală. Părea un decor de film. Ei ieșiră într-o piață mare dreptunghiulară încadrată de același tip de clădiri cu tentă de pastel din secolul al XVIII-lea, reconstituite cu dragoste. Aceasta era Rynek, piața târgului. Wanda intră la stânga într-un gang, fără să aprindă lumina, îl traversă și pătrunse într-o curte de unde dădură într-o stradă strâmtă. Ea o luă din nou la dreapta și în sfârșit intră într-un imobil de trei etaje. Urcară scara, fără să scoată un cuvânt. La etajul doi, Wanda deschise o ușă și-l împinse pe Malko în interior. Înăuntru era frig. Tânăra femeie căută prin întuneric și porni un radiator electric apoi aprinse un bec aflat la capătul unui fir.

— Cărbunele este raționalizat, explică ea. Nu este suficient ca să te-ncălzești.

Se găseau într-o cameră mobilată cu o canapea, o masă rotundă și o saltea așezată direct pe dușumea. Într-un colț era o mică policioară cu manifeste și broșuri de propagandă. Zeci de casete se aliniau pe dușumea de-a lungul peretelui, lângă un casetofon. Wanda se lăsă să cadă pe canapea, după ce-și scoase mantoul și toca.

— Aici locuiți? o-ntrebă Malko în engleză.

Tânăra negă din cap și răspunse în aceeași limbă:

— Nu, ar fi prea periculos! Camera aceasta aparține unui prieten. Ei nu știu că el mi-o pune la dispoziție. Cel puțin vreau să cred că așa este...

Malko privi pereții cu un sentiment dezagreabil. Polonezii erau regii microfoanelor...

Întoarcerea la Hotel *Victoria* era foarte delicată. Desigur, S.B.-ul

nu putea să aprecieze modul în care el o eliberase pe Wanda Michnik.

— Cine sunteți dumneavoastră și ce doriți?

Wanda Michnik îl fixa pe Malko cu o intensitate aproape dureroasă. Înainte să răspundă, Malko luă o casetă, o introduse în casetofon și îl declanșă. Începu să cânte o melodie pop.

— Asta pentru cazul când ar fi instalate microfoane, zise el. Am venit să ajut mișcarea pentru apărarea drepturilor omului.

— Deci este adevărat!

Vocea sa trăda surprindere și incredulitate. Malko confirmă din cap. Deodată, Wanda Michnik se aplecă spre el și îl îmbrățișă, cu ochii plini de lacrimi.

Ea inspira parfumul lui de bună calitate. Pieptul ei tare se strivi de Malko. Acesta realiză deodată că Wanda era o făptură încântătoare, chiar cu cizmele vechi și rochia prost croită.

— Dacă ați ști, zise ea. Este atât de dur! Atât de dur! Sunt momente în care-mi vine să-mi pun capăt zilelor, sau să mă înregimentez, să nu mai fac nimic, și să încerc să mă conving că totul merge bine și suntem liberi. Este prima dată când cineva din afară, din lumea liberă, vine să ne întindă o mână. Avem nevoie de sprijin! Știu de la cel care ne-a aranjat întâlnirea că dumneavoastră reprezentați o organizație puternică, bogată. Este minunat. Trebuie să sărbătorim asta!

Ea plecă la bucătărie, de unde reveni cu o sticlă de votcă și două pahare.

— Și dumneavoastră ? întrebă el. Cum vă descurcați?

Wanda schiță un surâs.

— Eu sunt... mai bine zis, eram cântăreață pop. Cântam toate cântecele americane. Știți, polonezii sunt înebuniți după ele. Ca și blue-jeansii sau coca-cola, pentru noi sunt simbolul libertății. Apoi prietenii mi-au vorbit de Roman Ziolek. Eu am asistat la debuturile acțiunii sale, fără să cred prea mult în ea, pentru că ceilalți sunt foarte puternici. Mă gândeam că-l vor aresta. Ochii săi aruncară o privire triumfătoare. Dar n-au îndrăznit! Pentru că biserica îl protejează. Cardinalul a spus că dacă-l vor aresta, el va cere să meargă în închisoare alături de el.

Ea destupă sticla și umplu cele două pahare cu vârf și-l ridică pe al său.

— Naz drowie'!

---

1. În sănătatea dumneavoastră (n.a.)

— *Naz drowie*, repetă Malko ca un automat.

Ei băură. Alcoolul îi încălzi. Deja Wanda umpluse din nou paharele şi-şi continua povestea.

— După Ziolek, au semnat manifestul său mai mult de 120 de persoane, printre care şi eu. Oameni care îşi exprimă simpatia lor, şi îi doresc reuşită.

— El păstrează aceste scrisori? întrebă Malko cu inocenţă.

Wanda scutură cu energie din cap.

— Nu, nu. Le arde, dar mi-a spus că păstrează la loc sigur lista oamenilor, în vederea zilei victoriei.

Tânăra femeie se înflăcăra iar ochii îi străluceau. Malko, având şi el un pic de sânge polonez, îşi spuse că slavii sunt incorigibili. Ei cred în continuare în poveştile cu zâne. Wanda era sinceră în proporţie de 150%. Dar dacă Julius Zydowski spusese adevărul... Wanda goli din nou paharul său, imitată imediat de Malko. El simţea nevoia unei descărcări nervoase.

— Dumneavoastră lucraţi în fiecare zi? o întrebă el.

Tânăra negă printr-un semn al capului.

— Nu. S.B.-ul a dat ordine să nu mai fiu primită la radio. Trebuia să fie lansat unul dintre discurile mele. Ei l-au blocat. Au mers prin toate magazinele şi „i-au sfătuit „ pe responsabili să retragă înregistrările mele de la vânzare, sau să le spună oamenilor că s-au epuizat.

— Atunci, cum vă mai descurcaţi?

Wanda surâse cu ironie.

— Kombinacja... Ca toţi ceilalţi compatrioţi ai mei. Ştiţi, se spune că polonezul câştigă 3000 de zloţi, cheltuie 4000 şi economiseşte 1000... Eu cânt prin baruri şi restaurante. Vând cântece fără să le semnez şi afară de asta, eu nu am nevoi prea mari. Nu-mi mai cumpăr lucruri noi. Este iarnă şi se poate şi aşa.

— Asta e tot? întrebă Malko.

Privirea Wandei Michnik se-ntunecă. Ea îşi turnă un nou pahar de votcă înainte să răspundă.

— Adesea, sunt acostată de agenţii S.B., spuse ea. Ei mă înjură, mă ameninţă. Anul trecut am fost condamnată la 5000 de zloţi amendă de Tribunalul Popular din Varşovia pentru încălcarea normelor de convieţuire.

— Ce aţi făcut?

Wanda Michnik îşi bău votca.

— O colectă pentru muncitorii de la Ursus şi Radom

încarcerați. Este ultima mea ispravă, dar vor mai fi și altele. Și totuși mă simt atât de obosită pe moment...

Ea tăcu, se duse să schimbe caseta și reveni să se instaleze lângă Malko. Acesta remarcă lacrimi în ochii ei. Wanda era beată moartă....

Ei stătură liniștiți ascultând melodiile lui Simon și Garfunkel. Ea-și descărcase sufletul, ca sub efectul unui drog. Tânăra acompania muzica dând din cap.

— Malko! zise ea deodată. Este un nume foarte drăguț. Este adevărat că americanii ne vor ajuta în sfârșit? Ei ne promit mereu, dar nu vedem nimic palpabil. Noi avem nevoie de suport internațional. Trebuie înfricoșat Gierek ca să ne lase în pace. Pentru ce treabă ați venit dumneavoastră? Oamenii de la ambasada americană sunt prea prudenți. Le este frică și de umbra lor. Dacă n-ar fi biserica, am fi toți internați în lagăre.

Ea se anima. Cuvintele se grăbeau să-i iasă din gură. Din cauza alcoolului, engleza sa devenise supărătoare. Cu un gest mecanic, ea umplu paharele și-l servi pe Malko.

— S-a făcut cald...

Temperatura în cameră nu depășea 15 grade.

Malko se simțea cuprins de o stranie toropeală. Acest apartament gol din inima vechii Varșovii, părea în afara realității, ca și cântecele de la casetofon.

Wanda nu mai spunea nimic, cu spatele rezemat de perete, cu ochii privind în gol și picioarele alungite în fața ei. Ea bău în liniște.

Malko se întreba cum să abordeze adevărata problemă. Deodată, tânăra femeie se rezemă un pic mai mult de umărul său. Ochii săi albaștrii deveniseră gravi.

— Mi-e frică, murmură ea, mi-e tot timpul frică. Din cauza asta beau. Într-o zi mă vor aresta și mă vor bate.

Malko o atrase spre el și deodată ea se agăță ca o înecată, lipindu-și fața de umărul său. Își frecă bărbia de cașmirul vestei sale.

— Ce plăcut e, murmură ea E fantastic să ai veșminte ca acestea. Noi suntem săraci. Totul este raționalizat: cărbunele, zahărul, energia. La noi nu se găsește nici carne. Se spune că mergem atât de repede spre socialism, încât vacile nu se pot ține după noi.

Ea avu un râs nervos, își ridică obrazul spre el și brusc îl sărută fără ezitare.

Mirosea a votcă, dar limba îi era atât de dulce, agilă și insistentă. Ei se sărutară îndelung, fără să-și spună nici un cuvânt. Wanda alunecă pe-o parte trăgându-l și pe Malko după ea, până ce amândoi se pomeniră întinși unul lângă altul. El o mângâie cu tandrețe, peste haine, pipăindu-i sânii tari. Deodată, Wanda Michnik se ridică și începu să se dezbrace cu gesturi precipitate. Ea părea în transă. Cu mormăituri de nerăbdare, ea-și smulse cizmele și chiloții rămânând în pielea goală, scoțând la iveală un corp robust, cu coapse bine formate, foarte alb, fesele cambrate și cu o enormă cicatrice rămasă de la operația de apendicită.

Ea se aruncă asupra lui Malko fără să scoată un cuvânt, înverșunându-se asupra curelei sale și apoi asupra butonilor de la cămașa lui pe care le desfăcu cu o grabă neîndemânatică.

Gura sa se plimbă pe pieptul lui Malko și se opri la mameloane, le supse, le mușcă cu un soi de furie, în timp ce cu mâinile îl mângâia neîndemânatic. Puțin câte puțin mângâierea sa căpăta un caracter de erotism. Ea găsise un fel de ritm de croazieră, mergând de la un sân la altul, mușcând, aspirând, lingând ca un animal. Când mâna i se lăsă spre abdomen, Malko aproape o regretă.

Ea îl înghiți aproape în întregime, într-o felație acrobatică și violentă, în timp ce mâinile ei îl mângâiau în jurul sexului, pipăindu-l și agasându-l. Ori Wanda era o mare amantă, ori votca avea un excelent efect asupra temperamentului ei. Excitat la limita durerii, Malko se simțea aproape ușurat, când ea se urcă din nou peste el, introducându-și sexul cu o mișcare bruscă din mijloc, apoi începură să basculeze și brațele Wandei se-nlănțuiră în jurul pieptului lui Malko cu o forță nebănuită. Din nou gura ei o asedie pe a lui. Ea executa mișcări furioase și neîndemânatice din fese care-i declanșară lui Malko niște senzații de plăcere prematură, pe care ea părea să nu le fi observat. Ea îl strângea mereu în brațe cu aceeași violență. Realizând că el juisase, ea încetă să se mai miște, fără a-l lăsa.

— Nu ieși, murmură ea la urechea lui. Am atâta nevoie de afecțiune.

Desigur, mai mult pentru a se asigura, decât din dorință fizică ea făcuse dragoste. De altfel, ea nu ajunsese la orgasm și nu părea s-o deranjeze acest lucru. Malko rămase lungit peste ea, mângâind-o cu blândețe Ea își eliberă o mână pentru a bea un pic de votcă direct din sticlă.

— A trecut mult timp de când n-am mai făcut dragoste, oftă ea.

Este foarte bine, este atât de relaxant.

Radiatorul electric îi prăjea spinarea lui Malko. Caseta se oprise. El se-ntoarse pe spate şi mângâie cu un deget enorma cicatrice.

— Ce-i asta?

— Apendicita, zise Wanda. Chirurgului nici nu-i păsa. El era plătit cu luna şi pentru că nu am avut suplimentul de bani cerut ca să-l determin să lucreze, a lucrat cum vezi.

— Nu ai un prieten? întrebă Malko.

Ea surâse trist.

— Am avut unul, dar i s-a făcut frică. L-au ameninţat şi pe el că dacă va continua relaţiile cu mine, îl vor da afară de la serviciu. Ei ştiu totul. Eu sunt cea care am rupt relaţia. El nu este un angajat politic.

Malko îi privi ochii plini de durere. Era un pic mai mult de ora două dimineaţa. Wanda Michnik părea mai lucidă, ca şi cum amorul ar fi trezit-o din beţie. Era momentul să treacă la lucruri serioase.

— Wanda, zie Malko, ştii exact de ce sunt eu la Varşovia?

— Pentru a ne ajuta. Aşa mi-ai spus, dar trebuie foarte mare atenţie. Ei pot să te aresteze sau chiar să te omoare.

Umbra lui Julius Zydowski îi trecu prin faţa ochilor. Malko trebuia să abordeze problema.

— Am venit pentru a face o anchetă în privinţa lui Roman Ziolek, zise el.

Wanda se ridică aşa ca şi cum ar fi fost biciuită, cu trăsăturile crispate. Cuvertura se dădu într-o parte, dezvăluindu-i pieptul mic şi plin.

— Roman! exclamă ea, bine dar este un om minunat, un martir. Fără el am pierde orice speranţă.

Malko o lăsă să se calmeze înainte să continue:

— Eu ştiu că asta este aparenţa sa, dar noi ne gândim că el este un agent al S.B.-ului. Eu cred că el n-a îndeplinit un rol prea curat în rezistenţă. S-ar părea că a denunţat pe nişte patrioţi nemţilor. Eu...

Palma căzu atât e violentă, că el fu zăpăcit pe moment. Wanda Michnik, dintr-o singură săritură, smulse cuvertura, se ridică aşa dezbrăcată cum se afla, doar cu o basma în jurul gâtului.

— *Dran*[1]! explodă ea. Ei te-au trimis, da! Eu îmi spuneam că

---

1. Ticălosule (n.a.)

şoferul acela a fost complezant... Murdarule! Să le spui patronilor tăi că nimic nu ne va împiedica să continuăm...

Ea se-mbrăca tremurând de furie.

— Tu eşti nebună. Eu nu sunt agent al S.B.-ului. Din contră, eu vreau să-mpiedic o catastrofă. Dacă Roman Ziolek este curat cum se spune, noi îl vom ajuta. Dar...

Ea nu-l asculta. El se-mbrăcă la rândul său. Wanda fu mai rapidă decât el; înhăţându-şi mantoul, ea ieşi din apartament, în timp ce el nu-şi pusese încă cravata. El îşi luă lucrurile, ieşi repede şi coborâră împreună pe scara întunecoasă. Pe coridor, el încercă s-o ia de braţ, dar ea se degajă cu furie. Cum el insista, ea încercă să-l lovească.

— Wanda! ţipă Malko.

Ea se îndepărtase deja. Fugind, mai mai să i se taie răsuflarea, ea o luă pe Pietarska, urmată de Malko. Străzile din oraşul vechi erau absolut pustii. Frigul era atât de pătrunzător, că el avu senzaţia după ce parcursese douăzeci de metri că i se taie răsuflarea. Wanda fugea în continuare, spre podul care trecea peste metereze. El zări o maşină garată la intrarea pe podul Podwale. Plafoniera era aprinsă şi un om se afla în interior. Wanda se năpusti spre lumina farurilor, agitând braţele pentru a atrage atenţia conducătorului maşinii. Era un taxi.

Acesta demară brusc. Malko strigă, dar era prea târziu. Că un şarpe fascinat, ca o cobră, Wanda privea vehiculul care se năpustea spre ea. Aripa stângă a acestuia o lovi, la înălţimea bazinului, proiectând-o la o depărtare de mai mulţi metri. Fusese un şoc de o violenţă rar întâlnită. Taxiul, în loc să frâneze, se îndepărtă şi lumina stopurilor sale dispăru pe la colţul bisericii de la capătul străzii Podwale. O crimă premeditată!

Malko ajunse la locul unde căzuse Wanda şi îngenunchie aproape de ea. Tânăra era întinsă pe spate, cu ochii deschişi dar ficşi. Un pic de sânge îi ieşea din colţul gurii, dar nu-ţi puteai da seama dacă era o rană superficială sau gravă. Malko îi ridică o pleoapă, dar nu obţinu nici o reacţie a globului ocular. El îşi introduse mâna sub mantoul ei şi simţi că pieptul i se ridica, ceea ce însă nu era relevant. Wanda Michnik putea avea o fractură craniană. El o strigă încet dar ea nu reacţionă. El se ridică căutând pe cineva care să-l ajute. Nu era în jur nimeni. Ferestrele erau întunecate. El strigă. Nu răspunse nimeni. Nu îndrăznea s-o mişte pe Wanda.

Singura şansă era să găsească ajutor la hotel. O distanţă mai

mare de un kilometru în frig. El se aplecă asupra Wandei. Ochii săi îşi recăpătaseră un pic expresia, dar ea era albă ca varul.

— Mă duc să caut ajutor, zise el. Revin.

El îi citi mai mult de pe buze răspunsul : *Go away*! Neîmblânzită Wanda. El fugi pe Podwale, apoi o luă pe Senatorska şi ajunse aproape fără suflu în spatele Operei. Era la fel de pustiu. Alunecă de mai multe ori şi fu cât pe aci să cadă. Pentru a câştiga timp traversă esplanada în direcţia Hotelului *Victoria*, înfundându-se în zăpadă până la glezne. Singurele fiinţe vii erau soldaţii care păzeau statuia eroului necunoscut, la dreapta esplanadei. Când ajunse la *Victoria*, abia mai putea să respire.

Minune. Văzu un taxi în faţă, cu un şofer care dormea la volan. Malko bătu în geam trezindu-l. El avea deja în mână sesamul-bancnota de cinci dolari

— A fost un accident, o femeie a fost rănită, la Podwale, explică el în polona sa sumară.

Şoferului nu-i păsa. El nu vedea decât bancnota de cinci dolari. El acceleră calm, ascultând explicaţiile lui Malko cu indiferenţă totală, consimţind să-i indice spitalul cel mai apropiat. În trei minute fură la Podwale în faţa podului.

Malko se dădu jos din taxi.

— Veniţi să m-ajutaţi, zise el.

Şoferul părăsi maşina sa cu regret şi merse în urma lui Malko la locul unde o lăsase pe Wanda şi se opri stupefiat, cu stomacul strâns: acolo nu mai era nimic.

— Atunci, unde este rănita? întrebă şoferul, cu un ton glumeţ, din spatele său.

Malko se ghemui ca să caute urme şi zări o mănuşă care era a Wandei. Nu mai erau nici urme de sânge. Frumoasă treabă, făcută de profesionişti. Acum Wanda era probabil într-un bârlog al S.B-ului. Din momentul în care Malko plecase, ei o ridicaseră şi o luaseră vie sau moartă. Îngheţat, el se-ntoarse la taxi.

— Probabil că ea s-a simţit mai bine şi a plecat, zise el. Eu credeam că-i mai grav.

Şoferul dădu din cap, plin de-nţelegere, murmurând un comentariu despre abuzul de votcă din cauza frigului. Malko se lăsă să cadă în taxi, descurajat. Singura sa pistă se-nfunda.

Capitolul VIII

Firul de păr prins în broasca valizei dispăruse. Era singura probă tangibilă a vizitei S.B-ului. Deşi Malko nu avusese nimic de ascuns, această percheziţie îi induse o senzaţie de indispoziţie. Era un alt element din pânza de păianjen în care se-nfundase. Din cauza entuziasmului său, el subestimase eficacitatea serviciilor poloneze.

Deodată el simţi o frică atroce, punându-şi întrebarea dacă va mai putea pleca din Polonia. Într-o străfulgerare, el realiză că S.B.-ul se va folosi de el pentru a-i identifica pe opozanţi şi apoi îl vor lichida liniştiţi. El căzuse în capcană. Se gândi deodată la Alexandra, la castelul său, la viaţa de la Viena, la serate, la libertate. Fusese nebun să se-mbarce pe această galeră.

În hotel era o linişte desăvârşită, dar el nu putea să doarmă. Cele trei lovituri vestind ora trei, se auziră venind de undeva, din depărtare.

În sfârşit, reuşi să-şi adune gândurile şi îi veni o idee. O examină pe toate feţele gândind că poate îi vine somnul. Ajunse la concluzia că era singura şansă de a păcăli S.B.-ul. La un moment dat auzi cele patru bătăi anunţând ora patru şi adormi.

* * *

Zăpada cădea cu un fel de putere metodică, înecând Varşovia sub o perdea albă. Malko traversă holul Hotelului *Victoria* mişunând de oameni de afaceri de toate felurile şi se opri sub copertină.

La deşteptare, ideea sa i se păru mai puţin bună. Nu-i rămânea decât să aplice procedura de urgenţă — o vizită la şeful Sucursalei C.I.A. din Varşovia. Ancheta sa se terminase înainte să

începeapă. Nu merita osteneala să-ncerce să-l viziteze pe Roman Ziolek, pentru a asculta povești cu zâne.

În cazurile ca cel al său, existau filiere de evaziune care funcționează bine când ele nu sunt "penetrate". Din păcate, penetrarea se descoperă prea târziu.

Nu exista nici un taxi și doar nu era să meargă pe jos la ambasadă. El se plimba de cinci minute prin zăpadă, când un superb Mercedes cenușiu veni dinspre stânga și se opri în fața hotelului. Malko se duse lângă el cu eternii dolari în mână.

Șoferul în vârstă, cu părul alb ondulat, cu nasul coroiat, părea un om inteligent. Pe jumătate în poloneză, pe jumătate în germană, ei negociară la doi dolari ora. Ambasada SUA se afla pe Ujazdowskie, mult mai la sud, în centrul vechiului cartier rezidențial, unde se mai găseau încă anticele hoteluri particulare. Malko regăsi cu plăcere scaunele confortabile ale unui automobil de calitate, în timp ce rulau pe Nowy Swiat, artera principală a Varșoviei, mărginită de imobile negre...

— Mașina este a dumneavoastră? îl întrebă Malko pe șofer.

Acesta scutură din cap râzând:

— Nu, este a șefului meu, dar el este toată ziua în ședință la Comitetul Central al Partidului. Priviți!

El îi arătă lui Malko o monumentală prăjitură din granit cenușiu, la colțul de sud-vest al Aleje Jerozolimskie[1] cu Nowy Swiat, păzită de milițieni în kaki: sediul Partidului Muncitoresc Unit Polonez — creierul țării... Șoferul se-ntoarse spre el cu o față ilară.

— Noroc cu congresul că se găsesc banane. Este singurul moment când ei catadicsesc să importe.

Spre bucuria sa, reușiră să evite o ciocnire cu unul din nenumăratele troleibuze roșii care colindau străzile Varșoviei.

— Și totuși dumneavoastră nu sunteți atât de nefericit, îi zise Malko.

Șoferul avu un gest fatalist.

— Ei da, din moment ce nu fac politică. Eu sunt prea în vârstă ca să mă mai intereseze asemenea trucuri. Cu această mașină eu câștig destui dolari pentru a-mi permite vacanțe în străinătate la fiecare doi ani și să-mi cumpăr carne de pe piața neagră.

Circulația devenise mai fluidă și peisajul se schimbase. În locul

1. Aleea Ierusalim (n.a.)

imobilelor cenușii și triste, la stânga apăruse imensitatea înzăpezită a parcului Lazienkowski și la dreapta anticele mici palate încântătoare transformate în ambasade. Această parte a orașului nu fusese distrusă în 1944. Taxiul opri în fața unui bloc modern de patru etaje pe Aleje Ujazdowskie.

— Uitați ambasada, îi zise șoferul. Dumneavoastră sunteți diplomat?

— Aproape, îi răspunse Malko.

În momentul în care-i deschise portiera, îi propuse:

— Dacă-mi dați douăzeci de dolari, vă stau la dispoziție până la ora șase. Aceasta vă va ușura viața. Nu prea sunt multe taxiuri în Varșovia...

Malko nu ezită: bătrânul polonez îi era simpatic.

— Perfect, zise el, la revedere.

* * *

Colivia din sticlă era suspendată în mijlocul subsolului ca o nacelă a unui dirijabil gata să zboare. Cabluri de oțel fixate în cele opt colțuri ale cubului, ancorate de plafon și de podea, o țineau la circa un metru de sol. Instalația nu putea să fie veche pentru că se vedea peste tot moloz. Armătura coliviei era din oțel anodizat încinsă cu cutii negre care aveau misiunea de a asigura protecția electronică. Pe ușa care dădea spre subsolul în care se găsea instalația, era o inscripție: *Keep away. Hi-tension.*

Era sala de ședințe a ambasadei, în care se discutau problemele confidențiale.

— După dumneavoastră, zise amabil Cyrus Miller, șeful Sucursalei C.I.A. din Varșovia.

Era un om roșu la față, cu câteva fire de păr în cap, și un costum șifonat de culoare deschisă.

Malko îl precedă pe scara de lemn permițând accesul în colivie. Interiorul era simplu: o masă joasă și patru scaune. O tavă cu o cafetieră și cești erau puse pe masă. Cyrus Miller închise ușa în spatele lui și apăsă pe un buton.

Imediat un fluierat ascuțit sfredeli urechile lui Malko. Apoi scăzu încet-încet și se transformă într-un zumzet. Bruiajul electronic era în acțiune. Dacă erau microfoane în pereți, ele nu puteau culege decât un fluierat care ar fi făcut să explodeze magnetofoanele. Cyrus Miller își puse dosarele în față și-și turnă o ceașcă de cafea, apoi își aprinse o Rothmans și-l fixă pe Malko:

— Presupun că s-a-ntâmplat ceva grav din moment ce sunteţi aici. Vizita dumneavoastră nu figura în convenţia noastră...

Pe timpul cât Malko îşi depănă povestea, el nu spuse aproape nimic, luând doar notiţe cu un scris elegant, punând întrebări şi aprobând din cap, întocmai ca un doctor care ascultă un bolnav. În final, scrise cu stiloul câteva cuvinte pe o foaie de hârtie şi apăsă pe butonul soneriei. Peste un minut, un om tânăr cu părul negru ca smoala intră în încăpere şi pătrunse în colivie. Cyrus îi întinse hârtia.

— Bine, deci mergeţi să vedeţi ce avem acolo sus.

Tânărul redeschise uşa şi dispăru. Cyrus Miller îşi frecă gânditor mâinile roşii una de cealaltă.

— Aparent, S.B-ul vă ţine bine în mână. Tipul din taxi trebuie să fi aparţinut Serviciului nr. 1 — biroul de tehnică operaţională, dar ei sunt în subordinea Serviciului nr. 2 — serviciul de contrainformaţii sau nr. 4 — serviciul pentru organismele religioase şi al clerului. Mai degrabă acesta din urmă se ocupă de dizidenţii din interior. În orice caz, dumneavoastră reprezentaţi în ochii lor un obiectiv deosebit, chiar dacă istoria lui Roman Ziolek nu ţine. Obsesia lor este răzmeriţa populaţiei muncitoreşti. Până acum ei au reuşit să-i despartă pe intelectuali de muncitori. Dacă Ziolek nu este manipulat, riscă să se producă o reacţie în lanţ. El primeşte multe scrisori de la muncitori...

— Dumneavoastră v-aţi format o părere despre el? întrebă Malko.

Americanul trase gânditor din ţigareta sa.

— Sincer să fiu, nu. Bineînţeles, noi am urmărit evoluţia mişcării pentru apărarea drepturilor omului şi cunoaştem pe anumiţi membri ai ei, dar până acum, absolut nimic nu confirmă ipoteza dumneavoastră, afară doar de cele întâmplate la Viena.

— Este interesant, zise Malko.

— Da, admise americanul, dar nu avem nimic concret de care să ne legăm. Eu cred că cel mai bine ar fi să dispăreţi de aici înainte să vi se întâmple ceva neplăcut; ei au fost foarte imprudenţi atunci când v-au trimis. Polonezii nu sunt idioţi şi nu uitaţi coordonarea care există între toate serviciile din est. Ruşii, românii, cehii, germanii din est, ungurii ştiu că sunteţi la Varşovia. Unii dintre ei ar putea fi amatori să vă pună unele întrebări, sau să regleze unele conturi şi cum S.B.-ul n-a refuzat nimic ruşilor...

Un înger cu stea roşie pe aripi trecu prin faţa ochilor lui Malko. Acestuia nu-i mai venea să părăsească această colivie care torcea ca o pisică.

— Eu credeam că Gierek este mai puțin prieten cu sovieticii, remarcă el și că regimul s-a mai liberalizat după plecarea lui Gomulka.

Cyrus Miller surâse indulgent.

— Nefiind specialist în problemele poloneze, dumneavoastră puteți s-o credeți, dar Edward Gierek este înainte de orice un agent al K.G.B-ului. El a fost format din timp la Moscova și a creat rețele de penetrare în Franța și Belgia, precum și în Luxemburg. Noi avem o fișă a sa foarte completă, foarte edificatoare.

— Dumneavoastră nu aveți într-adevăr nici o pistă pentru afacerea Ziolek? întrebă Malko.

Cyrus Miller răspunse fără să ezite:

— Nu. Eu am căutat close-up-ul lui Ziolek pe toate ordinatoarele și nu am găsit nimic, nici cea mai mică falie. Dacă este un un agent subteran, este o lucrătură foarte bună.

— Oamenii din est lucrează bine de obicei, remarcă Malko.

Americanul era din ce în ce mai ezitant.

— Este greu să lucrezi în spirit aventurist, zise el. Pentru dizidenți, Roman Ziolek a devenit un erou.

În mod vizibil, șeful Sucursalei nu avea altă idee decât să-l facă să plece din Varșovia, nu fără îndreptățire. Deranjat de zgomotul continuu, Malko reflecta, recapitulând toate elementele problemei. El își punea întrebarea chiar dacă nu cumva bătrânul anticar mințise în privința tuturor celorlalte puncte, nu spunea adevărul în privința lui Roman Ziolek, dar cum putea el dovedi aceasta?

Deja, Cyrus Miller își privise de trei ori ceasul. Malko se hotărî să încerce punerea în practică a ideii pe care o avusese în noaptea precedentă.

— Cumva aveți o listă a tuturor polonezilor care au participat la mișcările opoziției în cursul ultimilor ani? întrebă el.

Șeful Sucursalei păru surprins de întrebare, dar aprobă:

— Da, în fine, cu toți cei pe care-i cunoaștem.

— Bănuiesc că sunt mereu aceiași.

Cyrus Miller își mișcă corpul masiv, care nu se simțea în largul său pe scaunul prea strâmt.

— Da, un nucleu, dar mai sunt cei care sunt în închisoare, sau morți sau fugiți în vest. Unii au încasat atâta peste bot, încât au renunțat.

— Foarte bine, zise Malko, aveți lista aici la Varșovia?

— Nu, la Langley. De ce?

Malko avu senzația că zumzetul mai scăzuse din intensitate. El

fu cuprins de o senzație de claustrofobie în această colivie strâmtă. Cu ochii săi strălucitori în cei ai americanului, el zise:

— Aș dori să știu numele celui sau celor care au participat mereu la manifestațiile contra regimului și care nu se regăsesc în mișcarea lui Roman Ziolek, ca și pe cei care au un motiv obiectiv ca să nu fie în această mișcare, cum ar fi moartea sau închisoarea.

Cyrus Miller scutură din cap și-și netezi rarele fire de păr.

— *My goodness!* zise el cu o voce calmă, dumneavoastră vă gândiți la un tip care știe sau bănuiește ceva?

— *Right!* zise Malko.

Americanul se ridică atât de brusc, încât colivia vibră.

— *Terrific!* Dacă asta ar merge (el își consultă ceasul). Ascultați-mă, acum este ora unu dimineața la Langley. Există totuși o permanență. Poate dura o oră pentru a interoga "Magic Dragon".

— Revin peste o oră, zise Malko. În așteptare, voi face o plimbare.

* * *

Un vânt înghețat antrena fulgii de zăpadă măturând aleea Jerozolimskie, un bulevard larg perpendicular pe Nowy Swiat, una din arterele cele mai comerciale ale Varșoviei. Malko ieși dintr-un magazin societic "Natașa" fără să fi găsit ceva interesant de cumpărat. Nici măcar jucării! Era o sărăcie totală. Un om cu o șapcă îmblănită, înfundată pe ochi înfășurat într-o haină de piele se apropie de el și murmură:

— *Dollars... Hundred and fifthy zlotys...*

De șase ori mai mult decât cursul oficial. Malko nu răspunse. El traversă, cât pe-aci să fie strivit de un tramvai roșu. Apoi intră în magazinul chinezesc "Chinewa".

Era mai urât decât în cel sovietic! Ai fi zis că fuseseră strânse obiecte pentru tombola unei chermeze de patronaj.

Imobilele colorate în cenușiu produceau o imagine sinistră. Nici o vitrină agreabilă. Oamenii stăteau la coadă în fața unei măcelării, cu fețele resemnate. Părea o imagine din perioada de război. El intră într-o "winiarnia"[1], unde clienții beau în picioare, înghesuindu-se în jurul a câtorva mici măsuțe. Pentru 10 zloți i se

1. *Bodegă (n.a.)*

dădu o cană cu un lichid maro care n-avea din cafea decât numele. Veşmintele sale contrastau puternic cu cele ale altor consumatori. O femeie grasă, îmbrăcată într-o blană veche, puse ceaşca sa pe măsuţă şi-l întrebă încet dacă nu are dolari.

Era în mod sigur o provocatoare, dar atracţia dolarului era aşa de mare încât transforma pe toţi polonezii în traficanţi.

El scutură din cap cu un surâs dezolat. Cum să ştii în mulţime care sunt agenţii S.B.? Ora se scursese. Era timpul să se-ntoarcă la ambasadă. Şoferul său îl aştepta citind un ziar. Ei se-ntoarseră pe Marszalkowska, apropiindu-se de monstruosul palat al culturii apoi coborâră pe aleea Armii Ludowej. Casele erau mai spaţioase cu mici grădini îngheţate. De cealaltă parte, Parcul Lazienkowski cobora într-o pantă domoală până la Vistula. La dreapta se aliniau până la nesfârşit panouri de reclamă cenuşii, încă mai sinistre aşa acoperite de zăpadă. Deodată se întrebă ce se-nâmplase cu Anne-Liese, cucerirea sa de la operă.

De astă dată puşcaşul marin de la poartă îl introduse rapid, conducându-l direct la subsol. Cyrus Miller veni câteva clipe mai târziu şi-l conduse în "colivie", cu un dosar în mână. Poarta se-nchise. Se auzi fluieratul şi apoi zumzetul. Şeful Sucursalei C.I.A. îl privea cu un aer ambiguu.

— Au pus pachetul, zise el.

Malko nu mai înţelegea nimic.

— Cu ce?

Faţa lui Cyrus Miller luă o mină ironică.

— Cucerirea dumneavoastră de la operă, zise el (El scoase o fişă din dosarul său). Iată: Anne— Liese Malsen, poloneză de origine germană, agentă S.B. de şase ani cel puţin. Ofiţer lucrând în cadrul Serviciului nr. 2. A fost împrumutată la Z 2 din 1976 până în iulie 1977, pentru o misiune în Germania. Rezidentă la Bonn, sub acoperirea de critic de artă, a avut o legătură cu un înalt funcţionar de la Ministerul Apărării. Acesta a divulgat unele documente ale N.A.T.O. codificate "cosmic", timp de 11 luni. Şi-a părăsit soţia şi cei trei copii. Înainte de arestarea sa, se pregătea să divorţeze pentru a se căsători cu Anne-Liese. Aceasta a părăsit Germania, scăpând printre degete poliţiei, fără să se ştie cum.

— Şi el ce-a făcut? întrebă Malko.

— S-a sinucis.

Se lăsă liniştea, întreruptă doar de bruiajul electronic. Cyrus Miller îşi drese vocea.

— Ei au prins ce era mai interesant. Asta dovedeşte că nu vor

să vă elimine din circuit imediat. Ei vă pregătesc de lucru. Fiți atent. Femeia asta este periculoasă. Tipul de care v-am vorbit nu era chiar un ageamiu. Ea a făcut din el o cârpă de șters pe jos.

— Eu am să-ncerc să nu mă transform în cârpă, zise Malko. Și cu restul?

Cyrus Miller își menaja efectele. Scoase o nouă hârtie din dosar. Malko văzu trei nume scrise pe ea.

— Cred că ați avut o idee interesantă, domnule Linge. S-au găsit trei nume. Rectific două, pentru că al treilea nume aflat pe calculator nu mai este valabil. Subiectul a murit săptămâna trecută (scoase stiloul și bară numele). Este o anume Maryla Nowicka, ginecolog. Nu avem fotografii, din păcate. După 1970, ea a participat la toate adunările dizidenților. A fost arestată de mai multe ori și a suferit multe vexațiuni din partea S.B-ului. De această dată, nici urmă de ea în mișcarea lui Roman Ziolek. Ori s-a săturat, ori s-a întâmplat altceva.

— Dar celălalt?

— Este un bărbat, avocat din Cracovia, zise americanul.

Malko nu ezită.

— Am să-ncep cu prima, spuse el. Aveți adresa ei?

Cyrus Miller îi întinse hârtia.

— Rețineți-o în memorie. Este dinamită.

Malko citi adresa: Ulica Dojna nr. 6, apartamentul 64.

— Este la sud, în noile cartiere, aproape de drumul spre Wilanow, precizează americanul. Vă duceți acolo?

Malko se pregătea să memoreze numele și adresa. El restitui bucata de hârtie americanului. Ochii săi strălucitori se luminară de bucurie.

— Desigur, zise el. Chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care-l fac în Polonia.

Cyrus Miller îl privi cu o expresie ciudată.

— Vă dați seama ce riscați? îl întrebă el cu blândețe. Un agent al nostru s-a dus la o întâlnire similară la Praga. Cadavrul său a fost găsit în Dunăre.

— Aici Vistula este înghețată, remarcă Malko ironic. Eu vreau să știu, dar îmi voi lua toate măsurile ca să ajung acolo singur.

— Nu va fi ușor, bodogăni americanul. Ei sunt pe urmele dumneavoastră ca păduchii și eu nu pot să vă ajut. Operațiunile noastre de penetrare atârnă de un fir de păr. Cea mai mică imprudență le poate zădărnici.

— Eu știu, recunoscu el. Puteți afla vești despre Wanda Michnik?

— Voi încerca, răspunse americanul. În orice caz, plecarea dumneavoastră nu va putea fi aranjată înainte de patruzeci și opt de ore. Dacă nu mă veți contacta dumneavoastră, o voi face eu. Veți primi o invitație la un recital de pian. Atunci veți ști că trebuie să veniți aici. Restul va fi ușor.

Totul era "relativ".

* * *

Malko traversă în fugă Ujazdowskie pentru a ajunge la taxiul său. Un pic mai depate, el reperă o Lada cenușie. Era desigur un urmăritor. El luă loc în vehicul. Șoferul îi surâse.

— Vreți să mergem să cumpărați caviar sau bijuterii, sau preferați o fată?

— Asta costă mult, zise Malko. Eu vreau însă ceva mult mai greu.

— Ce anume?

— Un "Samizdat".[1]

Polonezul izbucni în râs.

— Acesta-i un lucru ușor. Se găsesc peste tot.

— Da, zise Malko, dar vreau unul deosebit și nu vreau să fiu urmărit...

Șoferul dădu din cap gânditor:

— Observ și eu.

Malko se aventura pe un teren minat. Era posibil să fie victima unui "scenariu", dar polonezul îi inspira relativă încredere. Trebuia să fie atent dacă nu cumva și el era la rândul său supravegheat de pietoni, de mai multe vehicule sau prin radio, bineînțeles. Releul de-ncălzire funcționa și Malko se simțea mai bine.

— Aveți o hartă a Varșoviei?

Celălalt îi satisfăcu dorința. Malko începu să caute strada Dojna și o găsi imediat. Ea dădea în Polna, o mare arteră aproape paralelă cu șoseaua Wilanow, ducând spre sud. Malko îi înapoie planul fără să spună nimic.

— Este posibil un truc, dacă doriți să nu fiți urmărit, îi sugeră șoferul.

---

1. Text clandestin (n.a.)

Capitolul IX

Malko reuşi să nu-şi manifeste bucuria. Şoferul îi propunea ceea ce el tocmai se pregătea să-i ceară! El îi scrută faţa. Avea aerul unui om sincer. Trebuia să-şi asume riscul.

— Mergem pe podul Lazienkowski, îi explică polonezul, ca pentru a merge la Saska Kepa, prin rampa de acces Czierniakowska. Când ajungem pe pod, trecem peste trotuarul din mijloc, care nu este mai înalt de douăzeci de centimetri şi revenim spre Varşovia. Nu este totdeauna circulaţie intensă. Dacă cineva ne urmăreşte, va fi încurcat. Deja am experimentat odată sistemul. După aceea, mergem unde doriţi.

— Manevra asta poate să vă producă necazuri, remarcă Malko. Cât doriţi?

— Ei, zise polonezul. Cât doriţi.

Malko scoase un bilet de o sută de dolari din buzunarul său, ceea ce la cursul pieţei negre reprezenta salariul unei secretare, şi o întinse şoferului.

— Să pornim într-acolo.

Taxiul demară. În timp ce mergeau, Malko se aplecă spre şofer.

— După ce faceţi manevra, mă lăsaţi la capătul Bulevardului Pulawska, îi spuse el. În continuare voi merge pe jos...

Polonezul se-ntunecă la faţă.

— Dumneavoastră n-aveţi încredere?

Malko surâse:

— Ba da, dar nu vreau să vă amestec într-o istorie care nu vă priveşte. V-ar putea atrage mari necazuri.

Cinci minute mai târziu, se angajaseră pe drumul urmând albia Vistulei, urcând spre nord. Malko se uită în urmă, dar circulaţia era prea mare ca să-şi poată da seama dacă sunt urmăriţi sau nu. Taxiul o luă pe rampa de acces pe pod, urmat de mai multe maşini

și de o camionetă portocalie. Taxiul se angajă pieziș pe pod, tăind calea celorlalte mașini care veneau dinspre Varșovia. Podul avea două benzi de rulare separate de un mini-trotuar. Șoferul Mercedesului întoarse spre stânga brusc, tăind calea mașinilor care veneau dinspre Varșovia într-un vacarm creat de zgomote de frâne. Imediat ce luă câțiva metri avans față de vehiculul următor, șoferul învârti brusc volanul spre stânga, urcând pe trotuarul central. Malko fu smuls de la locul său de șoc. Mercedesul fu scuturat violent și deodată se auzi un zgomot surd, în timp ce caroseria se freca de trotuar. Câteva minute, Malko crezu că mașina va rămâne în pană pe trotuar. Ea se clătină, scârțâi și căzu pe banda șoselei în sens unic care ducea spre Varșovia. Un camion mare care venea dinspre Saska Kepa, frână ca să nu o lovească, blocând toată coloana. Din nou se auzi un alt concert de claxoane. Mașina prinsese deja viteză și rula spre oraș. Malko se întoarse la timp pentru a vedea un autobuz roșu, luând în bot camioneta portocalie care încerca să-i imite. În zece secunde circulația fu totalmente paralizată pe pod. Malko se lăsă să cadă pe pernă, destins.

— Bravo!

Șoferul râdea sincer înveselit.

— Ei au să vă găsească, remarcă Malko. Ce-o să le spuneți?

Polonezul cu părul alb ridică din umeri.

— Am să le spun că v-ați răzgândit la mijlocul podului, sau că nu ne-am înțeles, sau că am vrut să vă fac pe plac pentru că mi-ați dat douăzeci de dolari. Am să fiu obligat să le dau lor acești bani, adăugă el cu un surâs maliții. Și ei trebuie să ne fiarbă puțin. Și apoi, eu am un văr în Milicja...

Malko se uită în spate. De astă dată nimeni nu se mai ținea după ei. Cinci minute mai târziu, ei rulau pe Pulawska, un alt mare bulevard cu două benzi, mergând spre sud, încadrat de imobile administrative și de panouri de reclamă colorate într-un cenușiu sinistru. Ninsoarea încetase. Malko se aplecă spre șofer.

— Mă lăsați la Odynla.

Celălalt îl întrebă râzând:

— Mergeți la stadion?

— Întocmai, zise Malko.

Stadionul din Varșovia era chiar în față.

Șoferul vină spre trotuar. Malko, coborî. El așteptă ca mașina să se-ntoarcă și să plece spre centru și traversă. Era puțină circulație și pietoni și mai puțini. Cartierul recent construit, era

tragic de trist, blocuri, panouri de reclamă înconjurate de terenuri virane, cât vedeai cu ochii. El grăbi pașii și trei sute de metri mai departe văzu plăcuța indicând Ulica Dojna.

* * *

Există credința despre polonezi că-și fac la periferie o vizuină în formă de zig-zag care-și întinde cele douăsprezece etaje pe trei sute de metri. În centrul unui teren viran se jucau câțiva puști înghețați. La treizeci și doi de ani după război, criza de locuințe era în continuare acută.

Malko privi poarta în dreptul căreia se oprise: la nr. 6. El se precipită spre ea. Cutiile de scrisori se aliniau într-un culoar de ciment gol, pe care domnea un miros puternic de varză. El găsi numele celei pe care o căuta: M. Nowicka. Era la etajul șase și bineînțeles că nu exista ascensor. Pe scară mirosea și mai mult a varză. Urcând, Malko nu întâlni pe nimeni și ajunse în dreptul unei uși galbene, a patra pe culoar. Ascultă, nu distinse nici un zgomot și sfârși prin a suna. Inima-i bătea cu putere. Nu putea face de două ori manevra pe care-o făcuse pe pod.

Se auziră pași și ușa se deschise. Își făcu apariția o femeie înaltă, masivă, cu ochelari, pieptănată cu coc. Colțurile gurii mari și frumoase îi căzură. Purta o bluză albă. Era corpolentă, fără să fie puternică. Părea o pictură de Rubens. Avea ochi cenușii, migdalați, cu pometii obrajilor proeminenți, foarte slabi.

— Maryla Nowicka?

O lumină de neliniște i se citi în ochii cenușii.

— Da. Dar dumneavoastră?

— Pot să intru un moment?

— Ce doriți?

Ea părea surprinsă dar nu speriată. Malko n-avea cum să semene cu agenții S.B.-ului.

Deodată, el se gândi la microfoane. Dacă Maryla era o membră a dizidenței, putea face obiectul unei supravegheri constante. Malko scoase carnețelul și pixul din buzunar și scrise rapid: *Pot să vă vorbesc fără să fim ascultați?*

El subliniase cuvântul „ascultați".

De astă dată, ochii cenușii îl scrutară cu mai multă atenție. Poloneza spuse cu voce tare:

— Nu pot acum, căci trebuie să plec imediat. Poate mâine dacă doriți.

— Este foarte bine, rămâne atunci pe mâine.

În acelaşi timp, ea ieşi pe culoar şi spuse cu voce foarte joasă:

— La cinematograful Polonia, pe Marszalkowska. La spectacolul de la ora două, în primul rând.

Imediat, ea închise uşa.

Malko se grăbi să coboare. Nu fu liniştit până nu se află pe Pulawska. Nu era nici un taxi la vedere. El nu voia să ia autobuzul, din cauza hainelor sale care prea-l scoteau în evidenţă ca pe un străin, aşa că luă cu curaj pe jos drumul spre centru. În acest fel, putea trece mai neobservat. Trecătorii se grăbeau înfofoliţi, cu nasul înfundat în fulare, preocupându-i prea puţin cu cine se încrucişau. Frigul era aliatul său obiectiv, aşa cum glăsuia dialectica partidului. În sinea sa se ruga ca Maryla Nowicka să ştie realmente ceva.

* * *

Răbdător, Malko ieşi din Centrul comercial Dom Towarowy pe Marszalkowska, şi porni prin frig, căutând să joace cât mai bine rolul turistului curios, vizitând buticurile, amestecându-se cu lumea, luptând cu gheaţa. El avea impresia că este în plină campanie în Rusia. Cinematograful Polonia era la o sută de metri. Pe partea cealaltă, Palatul Culturii îşi etala turnurile sale pătrate în mijlocul unui imens spaţiu gol.

El se opri îngheţat şi se uită la afişul filmului: *Ordinul de marmură*. Se apropie de caserie, surprins să vadă că este pustie. Era ora două şi zece. Casiera scutură din cap şi-i respinse mâna cu hârtia de o sută de zloţi.

— Nu se mai poate intra. Trebuie să reveniţi la următorul spectacol.

Graţie polonezei sale stricate, Malko află că la trei minute după începutul spectacolului, se-nchid porţile. Cu atât mai rău pentru întârziaţii care se fac vinovaţi de conduită antisocială.

— Nu-i nimic, veţi găsi locuri la spectacolul de la ora patru, spuse casiera.

Era momentul să facă apel la Dumnezeu. Malko scoase o hârtie de cinci dolari şi o puse peste zloţi.

— La ora patru îmi este imposibil.

Fata privi în toate părţile ca să nu fie observată, strecură biletul şi zise:

— Aşteptaţi, o să vă conduc.

Ea-i întinse biletul lui Malko și îl conduse până la o plasatoare căreia îi șopti ceva la ureche. Aceasta se ridică imediat și-i făcu semn lui Malko s-o urmeze.

Două familii poloneze urmau să mănânce carne în seara aceea.

Malko încercă să distingă ceva în întuneric. Din fericire, plasatoarea îl părăsi lângă ușă. Pe primul rând se aflau circa o duzină de spectatori. El așteptă câteva secunde pentru a lăsa ochii să se obișnuiască cu întunericul și se strecură prin fața oamenilor așezați, căutând să le distingă cât de cât fețele cu ajutorul luminii de pe ecran. Maryla Nowicka se găsea în capătul celălalt, având două scaune libere de ambele laturi. El se așeză lângă.ea ușurat.

— Credeam că nu mai veniți, oftă ea.

— Am vrut să aranjez lucrurile cât mai bine, zise Malko.

El nu se mai întorsese la hotel pentru a nu risca să fie reluat în filaj, mâncând în oraș un cârnat stropit cu bere Beck's în cafeneaua Hotelului *Forum* de pe Marszalkowska. El își dădu seama că interlocutoarea sa îl scruta prin întuneric.

— Cine sunteți dumneavoastră? îl întrebă ea în poloneză, de ce ați vorbit de microfoane?

Vorbind, ea se aplecase lipindu-și buzele de urechea lui Malko. În felul acesta, nimeni nu le putea surprinde conversația. El îi răspunse în același fel. Păreau doi amorezi în plin duo.

Malko nu putea să meargă pe ocolite.

— Eu lucrez pentru o organizație americană, zise el. Sunt la Varșovia pentru a face o anchetă privind mișcările dizidenților care au loc actualmente. M-am adresat dumneavoastră din cauza activităților trecute. Numele dumneavoastră se găsește în arhivele Ambasadei SUA la Varșovia.

Ea-și lipi din nou buzele de urechea lui Malko.

— Aveți vreun pașaport?

Malko îi întinse pașaportul său austriac. Maryla Nowicka aprinse o brichetă și-l examină cu atenție înainte să i-l restituie.

— Ar putea fi fals, zise ea.

— Bineînțeles, zise el. Trebuie să mă credeți pe cuvânt. Am luat toate măsurile pentru a nu fi urmărit, și a vă putea vorbi.

El îi povesti cum a aflat despre ea și o văzu surâzând în penumbră.

— Noi polonezii sutem foarte descurcăreți, spuse ea, dar aceasta nu este totdeauna de-ajuns.

El își dădu seama că ea este mai destinsă. Ei își

continuau baletul lipindu-şi alternativ gura la urechea celuilalt.

— Ce doriţi să ştiţi? îl întrebă ea.

— S.B.-ul v-a provocat necazuri recent? o întrebă el.

Din nou o văzu surâzând, de astă dată cu amărăciune.

— O, bineînţeles, dar sunt obişnuită. Eu sunt ginecolog, dar nu mai am clienţi. Au fost sfătuiţi să nu se mai lase îngrijiţi de mine. La un moment dat, doi miliţieni baraseră accesul clienţilor în holul blocului. Mi s-a retras dreptul de a preda. Studenţii care vin să mă vadă sunt persecutaţi. Eu supravieţuiesc făcând avorturi clandestine.

— Dar credeam că această practică este liberă în Polonia, obiectă Malko.

Ea dădu din cap afirmativ înainte de a-şi lipi iarăşi gura de urecha lui Malko:

— Da, dar trebuie să declari la partid. Mulţi oameni nu agrează acest lucru, pentru că procedura este foarte lentă. Trebuie să te programezi şi s-aştepţi să-ţi vină rândul. Eu îngrijesc şi persoane care nu vor să aibă de-a face cu medicii funcţionari, pentru că S.B.-ul are acces la fişele medicale şi câteodată este jenant. Ce mai, supravieţuiesc.

Ea ducea o viaţă demnă. Maryla Nowicka trebuie să fi fost o femeie frumoasă. Cu machiaj şi veşminte potrivite, ea ar fi fost încă apetisantă.

— Este o viaţă dificilă, zise el.

Gura ei se lipi din nou de urechea sa.

— Chiar dacă sunteţi cine pretindeţi, nu puteţi face nimic pentru mine. Deci, de ce aţi venit să mă vedeţi?

— Pentru ce aţi încetat să mai militaţi? o-ntrebă el. V-aţi săturat, nu mai aveţi curaj să luptaţi?

O nuanţă de orgoliu străbătu vocea ei atunci când răspunse:

— Noi polonezii nu abandonăm niciodată. Când se va întâmpla ceva care să merite osteneala, mă voi reactiva. Pân-atunci mă odihnesc.

Ei rămaseră tăcuţi, urmărind fără să vadă personajele care se agitau pe ecran. Apoi Malko apropie din nou capul său.

— Mişcarea condusă de Roman Ziolek nu este o cauză demnă de osteneala dumneavoastră? Credeam că mulţi intelectuali i s-au raliat.

Maryla Nowicka îşi depărtă capul de cel al lui Malko, de parcă ar fi fost şocată. Apoi reveni şi spuse:

— Da, este o cauză demnă. Mulţi dintre prietenii mei pe care-i apreciez au aderat.

Vocea sa era hotărâtă dar nu foarte convingătoare.

— Atunci, de ce dumneavoastră ați renunțat?

Fu un nou moment de liniște. Apoi ea murmură:

— Probabil că efectiv sunt obosită. La urma urmei, nu mai sunt tânără.

— Sau nu mai aveți încredere în Roman Ziolek?

De astă dată, ea se depărtă atât de brusc de Malko, încât el crezu că se va ridica și va pleca. Ea însă, rămase pe scaun, fixând ecranul ca și cărui n-o mai interesa discuția. Malko simțea că atinsese un punct sensibil. El avu răbdare ca ea să apropie capul din nou. Ea îl întrebă cu voce joasă, pe care se străduia s-o controleze:

— De ce, de ce spuneți acest lucru?

Malko se aplecă spre ea la rândul său.

— Pentru că am motive să cred că Roman Ziolek nu este un dizident ci un agent al S.B.-ului, că mișcarea sa este o gigantică și abilă provocare pentru a descoperi opozanții regimului...

El de-abia auzi două cuvinte:

— Moj Bozé[1]!

Maryla Nowicka își încrucișase mâinile pe genunchi cu atâta putere încât încheieturile sale pocniră. Malko nu mai auzea vocile care veneau de pe ecran. Poloneza dădea din cap ca și când nu-i venea să creadă ceea ce tocmai auzise. Malko rămăsese mut cu buzele la urechea ei. El atinsese ceva. Exact ca în cazul anticarului. Ea-și lipi buzele de urechea lui și cu o voce schimbată îi spuse:

— Dacă ați putea intui binele pe care mi-l faceți!

— De ce?

Corpul său se aplecase complet spre Malko. De astă dată, ea nici nu-și mai dădu osteneala să-și lipească gura de urechea lui.

— Pentru că aveam impresia că am înebunit, spuse ea. Nu mai îndrăzneam să vorbesc cu cei mai buni prieteni. S-a spus despre mine că am început să lucrez pentru S.B., că am fost cumpărată și acum veniți dumneavoastră de nu știu unde și îmi spuneți că Roman Ziolek este agent S.B.

— Este adevărat?

— Bineînțeles că este adevărat, dar în toată Varșovia eu sunt singura care o crede.

---

1. Dumnezeul meu! (n.a.)

Capitolul X

Malko se simți invadat de o căldură, ca și cum și-ar fi injectat un dopant. Rămase liniștit, sub efectul emoției. El avusese dreptate. Julius Zydowski fusese asasinat pentru că putea face să eșueze cea mai mare operațiune de "dezinformare" pusă la cale de serviciile speciale poloneze de după război. Trădătorul a trebuit păstrat la conservare timp îndelungat pentru o astfel de lovitură, desigur, după metoda comunistă. Doctorița îl urmărea din penumbră. Ochii lor erau de-acum obișnuiți cu întunericul și ei se puteau deosebi destul de bine.

— Sunteți decepționat? îl întrebă ea.

— Nu, zise Malko, dar ultima persoană care mi-a vorbit despre Ziolek a fost lichidată fizic de oamenii S.B.-ului la Viena, în Austria. Acesta este motivul pentru care sunt la Varșovia.

Maryla Nowicka nu păru surprinsă:

— Lichidată? Asta nu-i de mirare. Mie îmi este egal, dacă aș putea să-i încurc mai întâi...

— Ce știți dumneavoastră de Roman Ziolek? întrebă Malko.

Acum ei își vorbeau față-n față, foarte încet. Lui îi era frică ca nu cumva doctorița să se evaporeze ca o arătare, sau să nu intervină un incident care să-i despartă. Maryla Nowicka dădu din cap:

— Nu mare lucru, din păcate, dacă mă credeți. Dar, am întâlnit o femeie care l-a cunoscut foarte bine pe Roman Ziolek în timpul războiului. Era amanta lui, ea fiind foarte tânără – șaisprezece sau optsprezece ani. El era îndrăgostit nebunește de ea. Și a făcut imprudența să i se destăinuie. Astfel, ea aflase că el îi dăduse unui informator al Gestapoului o listă a șefilor necomuniști ai rezistenței.

— *Himmel !* zise Malko, și dumneavoastră cunoașteți această istorie.

Doctorița coborî capul și rămase așa un timp...

— În acea perioadă, fata era prea tânără și nu înțelegea mare lucru, dar ea știa că Roman Ziolek era un comunist convins și este sigură că el și astăzi împărtășește aceleași idei.

— De ce n-a spus nimic?

Maryla Nowicka îl privi cu ochii plini de compătimire.

— Dumneavoastră nu știți cum trăim noi! Ei îi e frică, întocmai ca nouă tuturor. Roman Ziolek o crede moartă. Ea s-a căsătorit, și-a schimbat numele, soțul ei a murit apoi...

— Unde locuiește ea?

Doctorița dădu din cap.

— Nu știu.

Entuziasmul îi scăzu brusc.

— Cum ați întâlnit-o?

— Prin prietenii de la ZNAK[1]. Ea căuta un ginecolog din cauza unui chist. Eu am îngrijit-o. Cum nu avea bani, nu i-am luat nimic. Ea știa că eu sunt dizidentă, așa că mi-a dat această informație drept recompensă. Eu însă nu am fost niciodată la ea, ci o îngrijeam în cabinetul meu și cum nu era ceva oficial, nu există dosar.

Malko stătea ca pe jar.

— Dumneavoastră nu mai știți nimic despre ea? Ați putea să mi-o descrieți?

— Brună, cu ochi mari întunecați, înaltă. Trebuie să fi fost tare frumoasă. Ea este încă foarte frumoasă. Trebuie să aibe aproape cincizeci de ani...

— Numele său?

— Nu-l știu. Prenumele este Halina.

Malko tăcu descurajat. Să fi pe punctul de a-ți atinge scopul și să fii blocat astfel! Doctorița zise deodată:

— Stați puțin! Îmi amintesc că odată mi-a spus că în fiecare duminică merge să se spovedească la un preot la Biserica Dominicanilor. Ea îl consideră un pic prieten. Eu îl cunosc bine de asemenea.

— El cum se numește?

— Jacek Pajdak.

Malko îi scrută fața în penumbră.

— De ce ați crezut-o?

---

1. Grup catolic (n.a.)

— De ce v-aş crede pe dumneavoastră? Sunt lucruri care nu se pot explica. Când am auzit-o, am avut senzaţia că-mi spune adevărul, în fine, aproape adevărul...

— Adică cum „aproape tot adevărul"?

Femeia avu un surâs plin de indulgenţă.

— Aveam senzaţia că această Halina era în continuare amorezată de Roman Ziolek, în ciuda timpului care a trecut. Din acest motiv, ea nu a vrut să-l denunţe. Sunt lucruri pe care nu le faci omului pe care-l iubeşti.

— Văd, zise Malko.

Asta nu-i uşura sarcina. Deodată, după un crescendo al muzicii, se aprinse lumina. Ei reluară o atitudine indiferentă.

— Va trebui să vă părăsesc, zise doctoriţa, dar aş vrea să ştiu ce-o să se-ntâmple în continuare. Cum aş putea să vă găsesc?

— Eu locuiesc la *Victoria,* camera 556, dar sunt urmărit şi ar fi periculos ca dumneavoastră să veniţi acolo. Eu voi merge să-l văd pe preot.

În jurul lor, oamenii se ridicau şi plecau în linişte. Maryla Nowicka făcu la fel. Se-ntoarse spre Malko şi-i spuse.

— Din câte îl cunosc eu, nu va vorbi cu dumneavoastră. Este foarte arogant.

Din nou ţinta sa se-ndepărta.

Văzând deziluzia de pe faţa lui Malko, ea spuse repede:

— Mă voi duce eu să-l anunţ. Aşteptaţi-mă peste o oră la Wyniarna Fukierowska. Se află pe Rynek, în Stare Miasto.

Ea ieşi prima.

* * *

Malko se mişcă, făcând să scârţâie bancheta de lemn ceruit împodobită cu o pernă. În Wyniarna Fukierowska plutea un abur dens şi domnea o căldură teribilă. Era o sală lungă, cu un vestiar la intrare. Ca printr-o minune, el fu servit cu un Martini Bianco. El se-ntoarse. În cadrul uşii apăruse Maryla Nowicka.

Tânăra femeie se aşeză în faţa lui, după ce-şi lăsase paltonul la garderobă. Ea purta un pulovăr negru şi o fustă plisată care o făceau mai măruntă. Faţa îi părea mai obosită decât corpul.

— L-am văzut, zise ea. El acceptă să stea de vorbă cu dumneavoastră, dar nu-i cunoaşte nici numele, nici unde locuieşte... Să vă duceţi mâine dimineaţă acolo între orele zece şi douăsprezece şi să vă amestecaţi printre cei pe care-i spovedeşte.

Malko îşi ascunse decepţia: ea îşi dădea atâta osteneală şi-şi asuma atâtea riscuri pentru el!

— Dumneavoastră nu mai cunoaşteţi pe nimeni altcineva? o-ntrebă el.

Maryla Nowicka negă din cap.

— Nu, ea este efectiv singura. Dar sunt sigură că dacă o veţi găsi, ea vă va da toate probele de care aveţi nevoie. Trebuie întreprins ceva.

— Vă mulţumesc, zise Malko. Dar, pentru că viaţa este atât de grea pentru dumneavoastră aici, de ce nu emigraţi? Aş putea să vă facilitez un permis de şedere în SUA...

Doctoriţa îl privi cu un surâs trist.

— Vă mulţumesc, dar nu pot să părăsesc ţara. Mi-au luat paşaportul, la fel ca tuturor dizidenţilor (Ea îşi privi ceasul). Trebuie să plec. Aştept o clientă. Aţi putea veni să mă-ntâlniţi aici peste două zile, să zicem la aceeaşi oră?

— De acord, zise Malko.

Ei se-ndreptară spre garderobă. Deodată, Malko văzu trăsăturile doctoriţei căpătând o duritate. Ea continua să-şi pună paltonul cu gesturi prea lente şi studiate. Malko urmă direcţia privirilor ei şi văzu un om în faţa vitrinei. El dispăru din raza lor vizuală. Ea se-ntoarse spre Malko cu trăsăturile deformate.

— Este unul dintre ei. L-am recunoscut.

Malko se simţi de parcă cineva îi turnase plumb topit în stomac. Să-şi fi dat atâta osteneală pentru nimic! El nu mai înţelegea...

— Poate este o coincidenţă?

Doctoriţa reuşi să termine cu încheiatul nasturilor.

— Poate, zise ea cu o voce care spunea exact contrariul. În orice caz, rămâne pentru poimâine. Eu ies prima.

Malko se-ntoarse pentru a mai lăsa să treacă câteva secunde. Când el ieşi, Maryla dispăruse şi frigul îi părea mai puternic. Un tânăr prost îmbrăcat întoarse după pardesiul lui o privire plină de invidie.

El se-ndreptă spre Piața Zamkowy, singurul loc unde mai putea găsi un taxi. Dacă nu, era le fel ca retragerea din Rusia. Era atât de frig, încât îi păru că îi vor cădea urechile pe stradă.

Încercând să-și spună că S.B.-ul o supraveghea sistematic pe Maryla, el continuă raționamentul, spunându-și că-n acest caz, vor face legătura cu "escapada" sa. Era un joc de-a șoarecele și pisica. El se-ntoarse. Care dintre trecători era urmăritorul lui?

* * *

Mercedesul era parcat un pic mai la distanță de celelalte taxiuri din fața Hotelului *Victoria*. Malko, sosit pe jos, schimbă direcția. Văzându-l, șoferul coborî geamul. El surâdea, dar ochii îi rămaseră serioși.

— Nu ați avut probleme? îl întrebă Malko.

Celălalt își accentuă surâsul, cu o nuanță ușoară de dispreț.

— Puțin, m-au chemat și m-au amenințat că mă bagă la Rakowiecka [1]. Le-am dat 20 de dolari și m-au lăsat să plec, însă m-au obligat să le spun unde v-am lăsat. Cred că nu-i prea grav.

— Nu-i prea grav, îl asigură Malko. Pe curând.

— Pe curând, îi răspune polonezul, fără prea mare entuziasm. Era un aliat mai puțin.

Malko se grăbi spre intrarea hotelului. Acum își explica cum a dat S.B.-ul de urma sa. Le-a fost suficient să verifice care sunt dizidenții care locuiesc în acel cartier, unde l-a lăsat taxiul – bună treabă. Era supravegheat tot mai strâns.

Odată cu cheia camerei, recepționerul îl dădu lui Malko un plic. Deschizându-l, el găsi o invitație la concertul de pian pentru săptămâna care urma. Era semnalul că scenariul pentru evadarea sa era pregătit. C.I.A. acționa cu mare grabă. În mod vizibil, șeful Sucursalei considera că viața lui era în pericol. Altfel n-ar fi acționat în câteva ore.

El se urcă în ascensor, pradă gândurilor. Era în fața unei alegeri cruciale. Deci viața îi era în pericol... Dacă pleca din Varșovia, ancheta privindu-l pe Roman Ziolek rămânea baltă. Acum știa prea multe despre el ca să se oprească. Nu era

1. *Închisoare din Varșovia (n.a.)*

cazul ca aceste informații să rămână neexploatate. Ajunsese în camera sa, când sună telefonul:

Era vocea numărul 3 din Sucursala C.I.A. de la Varșovia:

— Domnul Linge? Aici, atașatul cultural al Ambasadei SUA la Varșovia. Ați primit invitația la concertul Chopin?

— Vă mulțumesc, zise Malko cu o voce neutră. Din păcate mă tem că n-o să am timp să-i dau curs. Am foarte multe de făcut.

— O! E mare păcat! îi răspunse americanul. Nu vă puteți face timp?

— Am să-ncerc, promise Malko, dar sunt foarte puține șanse.

Nu putea lua nici o decizie înainte de a-l întâlni pe preotul Bisericii Dominicanilor.

— Faceți tot posibilul, îl sfătui interlocutorul său.

Malko închise telefonul. Acum, C.I.A. știa că el se hotărâse să rămână. Convorbirea sa fusese în mod cert interceptată, dar erau puține șanse ca polonezii să fi înțeles despre ce era vorba.

Totul era de știut cine-și va atinge scopul – S.B.-ul, sau el. La cinci minute după ce închisese telefonul, acesta sună din nou. De astă dată era centrala hotelului. Într-o engleză îndoielnică, o voce de femeie îl anunță:

— Domnul Linge? Cineva vă caută la bar.

— Cine?

— Nu știu domnule. Mi s-a cerut doar să vă anunț.

Operatoarea deja închisese. Perplex, Malko își luă haina și plecă din cameră.

Barul era la parter și semăna cu un acvariu cu pereții verzui tapisați cu mici separeuri despărțite prin paravane. Malko îl opri pe un șef de sală îmbrăcat în alb.

— Sunt domnul Linge. Sunt așteptat?

— *Yes, sir,* îi răspunse polonezul. Pe aici.

El îi arătă un separeu aflat în fund la stânga. Malko se apropie și se pomeni cu surâsul controlat și plin de șarm al Anne-Liesei — "cucerirea" sa de la operă, așezată, foarte dreaptă,cu cocul impecabil, cu pieptu-i fabulos mulat de un jerseu care părea făcut de ea. Ai fi zis că este cumințenia în persoană în ciuda provocării mute a fiziculuí. Sânii arătau spre Malko ca un reproș grăitor.

— Bună ziua, spuse poloneza. Luați loc.

Vocea sa era la fel de controlată ca și surâsul. Malko o inspectă, începând de la picioarele puse unul peste altul, încălțate în pantofii roșii, până la ochii albaștrii cu expresie impenetrabilă.

— Este o surpriză, zise el luând loc în fața ei.

— Sper că este o surpriză plăcută, zise cu voce moale Anne-Liese. V-am văzut pe hol, dar dumneavoastră nu m-ați zărit. Cum nu aveam ce face, am cerut la recepție numărul camerei dumneavoastră...

— Sunt fericit să vă revăd, zise Malko cu toată căldura de care era capabil.

Amintindu-și ce știa despre Anne-Liese, era la fel de vesel ca și când ar fi fost închis cu o grămadă de cobre, dar cobre parfumate, extrem de atrăgătoare. El comandă o Wjrobowa și un Martini alb și privirea sa se fixă asupra pieptului ei nemaipomenit. Anne-Liese probabil că remarcase căci își îndreptă bustul cu câțiva milimetri și spuse pe un ton detașat:

— Nu a fost politicos din partea dumneavoastră să mă părăsiți așa cum ați făcut-o alaltăieri seară la operă. Aveați o altă întâlnire? V-am așteptat.

Malko îi luă mâna și i-o sărută. Cel puțin să intre în joc. S.B.-ul ataca pe toate fronturile odată.

— Sunt dezolat, zise el, aveam alte întâlniri, dar ar fi trebuit să rămân cu dumneavoastră. Ar fi fost desigur mult mai agreabil.

— Ei bine, trebuie să vă revanșați, zise ea foarte ferm, sigură pe ea. Nu trebuie decât să mă invitați la cină. Ador caviarul.

— Eu am prieteni la ambasada americană și știu că au la dispoziție magazine speciale. Voi merge să-i văd mâine dimineață.

Era o excelentă ocazie de a le raporta. Anne-Liese surâse dezarmant.

— O, dar avem și noi caviar la Varșovia, rusesc. Este un pic mai sărat, dar nu este rău. Vă voi duce mâine dacă doriți. Pentru seara aceasta, cunosc un restaurant nu prea rău pe Rynek...

— De ce nu aici, la hotel? sugeră Malko. Este așa de frig afară.

Anne-Liese nu ezită decât foarte puțin și spuse:

— Dacă doriți dumneavoastră... Comandați-mi un alt Martini Bianco. Îmi place să beau înainte de dineu.

Pantoful roșu se balansa ușor, ca o chemare mută. Anne-Liese întoarse capul spre Malko și-l întrebă cu o voce moale:

— Sunteți bucuros că mă revedeți?

— Bineînțeles, răspunse Malko. Sunteți cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o în Varșovia.

— Și eu sunt foarte mulțumită, zise Anne-Liese.

Ea îl fixa pe Malko. Deodată pupilele i se măriră și părură să se-ntunece în același timp, ca și când ele ar emite fulgere. Era de mirare, dar numărul lui Anne-Liese era perfect. Putea fi cel al unei femei sigure pe ea și avidă de a plăcea, dacă nu s-ar fi știut ce era în realitate. Malko ridică paharul său cu Wjrobowa.

— Beau pentru întâlnirea noastră.

Ei ciocniră paharele și băură, apoi Anne-Liese se ridică. Încălțată, ea era mai înaltă decât Malko. Legănarea imperceptibilă a șoldurilor sale, perfecte, produceau un magnetism incontestabil, la fel ca și linia fără cusur a gambelor sale, un pic cam prea musculoase, larg expuse de către rochia sa scurtă. Ea se-ntoarse, pentru a pune în valoare fabulosul profil al sânilor.

— Veniți și dumneavoastră?

Ce mai, era Dalila în zilele ei de glorie.

— Vă place să dansați?

Malko se abținu să răspundă că cu o asemenea orchestră ar fi preferat să fugă. Formația cânta niște așa zise slow-uri din anii 30, cu un pronunțat accent polonez. Era tot ceea ce putea oferi *Victoria* ca distracție. Dineul fusese corect, nu mai mult. Malko și Anne-Liese discutau subiecte banale, nepericuloase.

Lângă ei, era un grup de ingineri est-germani care-și disputau o târfă naționalizată, cu păr blond foarte scurt, îmbrăcată într-un costum taior de croială vizibil militară. Nu-i mai lipsea decât o pușcă de asalt. O pereche, polonezi desigur, dansau încântați, nelipsind de la nici o melodie. Malko, cu gândul la "spovedania" de a doua zi, se ridică luând de mână pe „cavalera" sa. Deocamdată, nu putea face altceva decât să se joace cu cobra sa.

Anne-Liese părea lipsită de orice umor și impenetrabilă la sarcasme, toată un surâs, răspunzând la orice cu voce egală. Ce spera deci S.B.-ul aruncând-o în brațele lui? Tocmai, ea ajunsese în brațele lui. Rochia înflorată, decent încheiată până la gât, îi sublinia contururile mai provocator decât un bikini. Anne-Liese își petrecu brațele în jurul gâtului lui Malko iar obuzele sale se striviră de pieptul lui. Era o senzație foarte ciudată, ca două vârfuri de cauciuc foarte dur. În schimb, partea de jos a corpului păstra rezerva de bună calitate a unei virgine intimidate. Această lipsă de contact era mai excitantă decât o apăsare, ca și cum magnetismul care emana de la Anne-Liese, s-ar transmite în spațiu. Agasat de aparenta ei detașare, Malko atacă:

— Aveți un piept extraordinar.

Anne-Liese se depărtă puțin și replică cu o voce de o perfectă naturalețe:

— Nu-i așa? Mama mea are la fel, dar un pic mai fragil. Eu nu suport nylonul. Eu îmi comand toate sutienele în Germania, din linou foarte fin. Nu vă puteți da seama cât de sensibilă este pielea mea în acel punct, spuse ea.

Cu un ultim sunet discordant, orchestra se opri: făceau pauză.

— O, ce păcat! Aveam poftă să mai dansez, exclamă Anne-Liese, cu vocea reținută a femeii de lume. Malko, ajuns la jumătatea sticlei de Wjrobowa propuse:

— Tot ce pot face este să vă ofer o ultimă votcă în apartamentele mele.

Anne-Liese, fără ezitare, își goli paharul și-și luă haina.

— Foarte bine. Păcat că nu aveți caviar...

Intrând în camera lui Malko, ea se-ncruntă:

— Este mică.

Ocolind fotoliile, ea se duse și s-așeză pe pat, în timp ce Malko prepara paharele.

— Va trebui să mergeți la mine, spuse ea. Este mult mai agreabil.

Ea își muie buzele în votcă, studiindu-l pe Malko cu un surâs amuzat. Sub efectul alcoolului, el simți impulsul brutal să-i pipăie sânii nemaipomeniți care îl sfidau, dar era un gest brutal. Fețele lor aproape se atingeau. Nu trebui decât ca el să

își împingă fața înainte, pentru ca buzele lor să se atingă. Anne-Liese nu se opuse lăsându-l să facă ce voia, dar gura sa rămânea închisă. Ea nu reacționă nici când degetele lui Malko se desfăcură pe curba unuia dintre sâni. Dar când puse mâna pe primul buton al rochiei, ea îl prinse de mână și îi spuse:

— Nu, nu aici. Eu nu sunt o curvă.

Malko o privi, împărțit între ironie, frustrare și dorință. Privirea albastră a Anne-Liesei era complet limpede, exprimând inocența perfect de bine. El își recapitulă în minte biografia ei, pentru a nu cădea în capcană.

— Am impresia că nu vă plac, îi spuse el.

— Ba da, dar dumneavoastră mă bruscați și nu-mi place să fiu bruscată.

Poate știa ea ce știa în ceea ce-l privește...

Ea îi spuse deodată pe un ton confidențial:

— Știți, eu sunt o femeie foarte senzuală. Cu mult timp în urmă, am cunoscut un bărbat care a știut foarte bine cum să mă ia. A fost răbdător. A reușit să mă determine să fac lucruri nemaipomenite...

— Ce anume?

El își păstrase mâna pe sân. Cu privirea la fel de limpede ea îi explică:

— El îmi lega gleznele și încheieturile mâinilor cu un lanț de oțel de inelele fixate în baia sa și apoi mă biciuia înainte să facem dragoste, peste tot în afară de sâni. Eu atunci ieșisem din pension și nu știam ce-i aceea. Bineînțeles, acum nu aș mai accepta.

Era șocantă Anne-Liese. Părea perfect sinceră și vocea ei. Malko începea acum să înțeleagă cum reușise să-l înnebunească până și pe un înalt funcționar teuton.

Deodată, ea se aplecă asupra lui, aproape cu brutalitate. Malko nu avu nici măcar timp s-o ia în brațe. Ea se și retrăsese, cu o lucire amuzată în ochi.

— Vedeți că nu-mi displaceți, spuse ea. N-aș îmbrățișa astfel un bărbat dacă nu mi-ar place.

Malko avu impresia că i s-a făcut injecție cu un vaso-dilatator. El vru s-o ia în brațe, dar Anne-Liese se ridică și-și netezi rochia, ca o virgină speriată.

— Trebuie să plec acasă, zise ea. Nu-mi place să mă culc târziu.

Înainte ca el să fi putut reacționa, ea era deja pe culoar. Cu un sentiment de frustrare, el o conduse la ascensor. Acolo, ea se-ntoarse și se sprijini cu tot corpul de el, apăsându-și cu furie pubisul de al lui, și-l îmbrățișă cum o făcuse și în cameră.

Totul nu dură mai mult de șapte secunde, suficient timp pentru Malko să-și spună că o va duce pe sus până-n patul său. Ascensorul sosi și ușile se deschiseră. Anne-Liese își reluă poziția normală și se urcă în cabină cu demnitatea unui episcop, dar cu sânii mai agresivi ca niciodată.

— Poate pe mâine.

Ușile se-nchiseră. Furios pe el însuși, Malko își dădu seama că dorea s-o revadă pe Anne-Liese. Era ca un drog din care era periculos să guști. Era ceva cu mult mai primejdios, mult mai sofisticat decât obișnuitele târfe care lucrau pentru serviciile din est, pentru că Anne-Liese nu era numai manipulată ci o autentică perversă.

Pentru a-și goni gândurile rele, Malko se forță să se gândească la părintele Jacek Pajdak, dar o voce interioară îi spunea că va rămâne destul de mult timp la Varșovia pentru a-și atinge și țelul cu Anne-Liese, chiar dacă pista lui Roman Ziolek se-nfunda.

Din cauza micilor plăceri de acest gen, mulți agenți mari au fracasat, dar de, odată trăiești și Malko simțea o atracție deosebită pentru ruleta rusească.

Capitolul XI

Cyrus Miller intră atât de grăbit în "colivie" încât cablurile de oțel se cutremurară! Era mai roșu la față decât de obicei: Se așeză, abia spunându-i bună ziua lui Malko și începu cu o voce furioasă:

— Ce v-a venit să refuzați "filiera" noastră? Nu știți ce eforturi a trebuit să depunem pentru a putea pune la punct o asemenea treabă în câteva ore. Niciodată n-ar fi trebuit să vă lase să veniți aici, cu atât mai mult cu cât istoria dumneavoastră este confuză.

Noroc că aparatura electronică funcționa. Dacă nu, agenții S.B.-ului ar fi murit de râs.

— Plângeți-vă la Serviciul Planificare, spuse el cu amărăciune.

Cyrus Miller își dădu pe spate ultimele fire de păr și spuse:

— Aici, eu sunt patronul. Eu consider că dumneavoastră vă asumați un risc prea mare. Noi am ținut o ședință în legătură cu dumneavoastră, ieri. Dacă sunteți prins, ar fi pusă în pericol o muncă de mai mulți ani și nu ați fi schimbat pentru nimeni.

Drăguță perspectivă.

— Nu pot pleca fără ordinul directorului meu, zise Malko știind intrigile din C.I.A.

Șeful Sucursalei căută în buzunar de unde scoase un telex pe care i-l băgă sub nas.

— Iată, zise el, am undă verde de la Langley. Încetați să vă mai jucați de-a agentul. Ei se pot hotărî oricând să vă aresteze și noi nu vom putea să vă ajutăm, or dumneavoastră dețineți informații importante despre instituție. Ar fi un mare prejudiciu pentru securitatea statului, ca ele să cadă în mâna polonezilor.

Malko rămase tăcut. Toate acestea erau adevărate.

— Am nevoie de câteva ore, zise el. Ori voi obține elemente care să-mi permită să continui, ori voi renunța. De altfel, eu nu prea am mare încredere în filierele dumneavoastră de evadare și știți bine de ce.

Un înger în doliu, îi trecu prin fața ochilor.

Cu două luni mai devreme, doi agenți olandezi fuseseră omorâți de grănicerii est-germani, pe când se foloseau de o filieră a C.I.A. pentru a-i conduce afară din țară.

— Asta ar fi de preferat gulagului, spuse Cyrus Miller. Care sunt elementele pe care le așteptați?

Malko îi rezumă situația, fără să omită seara petrecută cu Anne-Liese.

— Am impresia că S.B.-ul se folosește de mine pentru a continua propria sa anchetă, zise el. Ei nu cunosc nici măcar probele care există contra lui Ziolek. De aceea contează pe mine pentru a le strânge și atât timp cât eu nu voi reuși, ei vor veghea asupra mea. Pe acest preot, Jacek Pajdak, îl cunoașteți?

— Da, recunoscu americanul. El este foarte cunoscut. Este un animator al ZNAK-ului, grupul catolic liberal.

— Deci, dacă poate să mă ajute, o va face, concluzionă Malko.

În Polonia comunistă, biserica catolică continua să fie o forță pe care se putea conta. 95% din polonezi sunt catolici practicanți și chiar omnipotentul Partid Muncitoresc Unit Polonez nu-și permitea să lovească în biserică.

— Vă dau timp până astă seară, zise americanul, fără entuziasm. Fiți atent la Anne-Liese.

Malko surâse:

— Ce cred ei? C-o să mă destăinuiesc în pat?

Americanul nu surâse.

— Oamenii din est au mereu aceleași metode, remarcă el. Este un sistem practic de a vă "marca" fără a folosi prea multă lume. Au și ei probleme de personal. Când dumneavoastră vă pregătiți să "ridicați pânzele" ei activează dispozitivul de supraveghere intensivă. Ea observă cu ce oameni vă-ntâlniți, dumneavoastră ați putea să lăsați să vă scape o informație importantă și dacă veți încerca să fugiți, ei vor încerca altceva.

— Nu am să-ncerc să le scap, zise Malko.

Când te afli în contact cu un agent inamic, ai mereu o minusculă şansă de a-l întoarce. Acest procent de eşecuri mortale îl excita pe Malko. Exista printre cei un milion şi jumătate de locuitori ai Varşoviei, o femeie care deţinea secretul teribil. Trebuia să o găseşti înaintea celorlalţi.

Cyrus Miller se sculă cu greutate.

— Eu nu vă urez noroc, spuse el. Eu vreau să vă văd aici în această după amiază, dacă aflaţi ce trebuie O.K.?

— O.K., zise Malko.

Şeful Sucursalei C.I.A. opri deflectoarele electronice şi deschise uşa "coliviei".

* * *

Malko ieşi din Biserica Sainte-Anne un pic încălzit. Trebuia să ai o voinţă de fier pentru a relua drumul prin frig. Era cea de a patra biserică în care intrase de când plecase de la ambasadă. Cum să-i amuze altfel pe urmăritorii săi? El începuse cu Biserica Sfintei Cruci, în care era păstrată cu pioşenie inima lui Frédéric Chopin. Era un obicei care ar fi trebuit generalizat. Împărţind echitabil toate măruntaiele marelui muzician, s-ar fi favorizat din plin turismul.

O rafală glacială îi îngheţă dintr-o dată nasul şi urechile. El îşi înfundă mai mult mâinile în buzunare şi se-ndoi sub suflarea vântului îngheţat. Următoarea era cea bună, dar înainte să intre, el trebuia să ia o măsură de precauţie în plus. Traversă în fugă Piaţa Zamkovy şi intră încet pe Ulica Swietojanska, la marginea oraşului vechi.

Era ceva incredibil: fiecare casă fusese reconstruită exact aşa cum era ea înainte de război. Refacerea fusese atât de perfectă, că părea un decor de film. Alt semn insolit, era liniştea. Accesul maşinilor era interzis, iar trecătorii se grăbeau fără zgomot prin vântul îngheţat venind dinspre Vistula.

Un zgomot neaşteptat, rupse liniştea: muzicieni ambulanţi şi îngheţaţi cântau la colţul străzii Zapiecek.

În faţa restaurantului *Krokodyl*, două trăsuri aşteptau posibili clienţi.

Malko intră în gangul de la numărul 27, unde intrase cu Wanda Michnik. El îl traversă şi ieşi într-o curte. Era un miç

perete spre dreapta, cu o înălțime de doi metri, pe care îl escaladă și sări în partea cealaltă.

De-abia ajunse pe pământ, că Malko auzi pași fugind prin curte. Erau urmăritorii lui.

Ei merseră spre strâmta stradă Pivna. Alte două străzi o traversau la scurtă distanță și nu puteau ști pe care din ele o luase Malko. Acesta mai aștepta puțin, după care escaladă zidul și făcu drumul întors, ajungând din nou pe Rynek. El trecu pe lângă doi milițieni care se certau cu proprietarii birjelor, și o luă la stânga pe strada Nowomiezka care mergea spre "barbacane", zidurile de apărare ale orașului vechi.

O sută de metri mai departe, el trecu un fel de pod rabatabil flancat de două turnuri și ieși din orașul vechi. Biserica Dominicanilor era chiar în fața lui, la intersecția dintre Freta și Moskowa. El intră, coborî câteva trepte și se opri în penumbră. Se simțea bine pentru că nu-i mai era frig. Aștepta ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul. Biserica era compusă dintr-o navă principală și două laterale. El știa că părintele Jacek Pajdak spovedea în cel din partea stângă. Malko trecu prin fața statuii Sf. Hyacinthe, patron al bisericii și privi în urmă. Nimeni nu mai intrase după el, deci își păcălise urmăritorii.

Pătrunse în micul naos.

Bărbați și femei așteptau îngenunchiați să le vină rândul pentru a se spovedi. Malko citi numele pe confesionale. Al treilea purta numele lui Jacek Pajdak. Trei femei așteptau în față și două stăteau îngenunchiate de fiecare parte a confesionalului. Malko se așeză și el în genunchi, așteptând să-i vină rândul. În momentul în care una dintre femei sfârși, el se grăbi tăind calea vecinei sale și luă loc în confesional, trăgând perdeaua.

El aștepta cu inima bătând puternic, temându-se de un eventual scandal, dar aici interveni caritatea creștină. După câteva secunde, mica vizieră de lemn care-l despărțea de preot culisă înaintea lui și o voce de bărbat întrebă:

— Cu ce te pot ajuta fiule?

— *Prosze Ksiçzza Pajdak*[1]? întrebă Malko.

— *Tac.*[2]

---

1. Părintele Pajdak (n.a.)

2. Da (n.a.)

— Eu vin din partea Marylei Nowicka, murmură Malko.

— Aşteptaţi! Ieşiţi din acest confesional, spuse cu voce vioaie preotul.

Mai mult surprins, Malko ieşi din confesional şi se găsi în faţa unui obraz rubicond şi grav, deasupra unei sutane uzate. Preotul Jacek Pajdak îl măsura cu un aer inchizitorial. El o îndepărtă cu un gest de nerăbdare pe o femeie care ceru să intre în locul lui Malko. Luându-l pe acesta de braţ, îl duse în faţa unui stâlp şi se înfipse în faţa lui.

— Ce doriţi dumneavoastră? Maryla Nowicka mi-a spus cine sunteţi.

Malko merse drept la ţintă, şuşotind, ca şi când ar fi avut o mulţime de păcate pe conştiinţă.

— Instituţia pentru care lucrez bănuieşte că Roman Ziolek este agent al S.B.-ului, şi că el manipulează dizidenţii provocându-i pentru a fi descoperiţi. S-ar părea că una dintre penitentele dumneavoastră, deţine o probă în acest sens. Aş vrea să intru în contact cu ea.

Pajdak coborâse capul, ca şi când Malko l-ar fi acuzat pe el însuşi. Deodată el zise cu voce joasă:

— *Moj Boze!* Roman Ziolek!

Era mai multă tristeţe decât neîncredere în vocea lui.

— De ce nu ne-ntoarcem în confesional? sugeră Malko. Acolo am fi mult mai liniştiţi.

— Nu, n-ar fi prudent. Agenţii Serviciului 4 al S.B. instalează câteodată microfoane şi de altfel, eu i-am spus lui Maryla că nu ştiu nimic despre femeia aceea, nici numele nici adresa.

— Dar, din ceea ce v-a spus la spovedanie?

Părintele îl fixă cu o privire care putea pune pe fugă un demon de primă mărime.

— Nici măcar pentru a-mi salva viaţa n-aş trăda secretul spovedaniei. Tot ce vă pot spune este că nu mi-a spus nimic care să vă poată ajuta. Ştiu că locuieşte singură la Kamionek, dar va fi în mod sigur aici duminica viitoare între orele nouă şi zece.

Era miercuri, deci trebuia să aştepte încă patru zile.

— Duminica este prea departe, zise Malko. Am nevoie de această informaţie astăzi...

Părintele Pajdak își lăsă capul în jos cu tristețe.

— Aș dori foarte mult să v-ajut, dar nu am cum.

Tăcură câteva secunde. Malko era disperat. Dumnezeu știa ce-l aștepta la ieșirea din acea biserică. Penitenții din jurul lor începeau să se impacienteze. Deodată, preotul păru să-și amintească ceva.

— Mă gândesc la ceva care v-ar putea fi de folos, spuse el. Pentru Crăciunul care a trecut, această femeie mi-a adus o cutie de caviar. Cum eu nu voiam să primesc, ea mi-a spus că îl vindea pe piața neagră, că nu o costa scump, ci doar 8000 de zloți kilogramul, ceea ce însemna prețul oficial.

Malko îl privi perplex.

— Unde ne poate duce asta?

— Cred că a vrut să spună că lucrează într-un "bazar". Știți că există mai multe în Varșovia. Acolo se vând de toate, lucruri noi, lucruri vechi și lucruri la negru.

— Unde?

— Oh! Acestea sunt răspândite peste tot.

— Dumneavoastră mi-ați spus că această femeie locuiește în cartierul Kamionek. Există așa ceva pe-acolo?

Preotul își încruntă sprâncenele.

— Așteptați! Cred că există așa ceva la Praga. Nu este prea departe – cel din Rozyckiego. De altfel, acolo puteți găsi o persoană care v-ar putea informa, dar ea nu prea este demnă de încredere. Este vorba de un preot. În fine, el nu mai practică, nu mai are parohie. El trăiește cu o femeie. Este un desfrânat. Asta încă lipsea din colecție. Malko se gândi la rețeaua Zydowski. Putea fi același.

— N-are importanță. De ce m-ar putea ajuta? întrebă Malko. Cum se numește?

Părintele Pajdak coborî capul ca și când i-ar fi fost rușine pentru celălalt.

— Jacisk Mikolawska. El a avut o mică parohie aproape de Wilanow. O femeie l-a prezentat unor traficanți de obiecte de artă și el a-nceput să fure, pentru a-i putea da bani acelei femei. El a fost izgonit în mod rușinos din biserică. În final, a plecat cu ea. Mi s-a spus că-n prezent lucrează cu o bandă care pradă biserici în Polonia. El are un mic butic la

Rózyckiego. Îl veți găsi cu ușurință. Este un om foarte corpolent, cu o barbă roșiatică.

Malko știa acum destul.

— Vă mulțumesc părinte, zise el. Sper să găsesc această femeie.

Părintele Pajdak îi adresă un surâs de încurajare:

— Dumneazeu să vă călăuzească în cercetările dumneavoastră, fiul meu.

El se închise în confesionalul său, asaltat de penitenții lui. Malko străbătu naosul și ieși din biserică. Cu cât avansa în ancheta sa, cu atât mai mult se apropia de frontiera imposibilului. Ce să mai facă spre a-i păcăli pe urmăritorii săi, ca să-și poată continua contactele? Tentația de a se duce în bazar era mare, dar două lucruri îl rețineau. În primul rând, el nu era sigur că nu va fi urmărit și nu știa de ce elemente dispun aceștia. Apoi, el trebuia să dea raportul, să spună ce știa și unde se duce, pentru ca cineva să-i poată lua urma. Deci, direcția era Ambasada SUA.

* * *

Văzându-l pe Cyrus Miller, Malko își dădu seama imediat că existau noutăți și acestea nu erau bune. De altfel șeful Sucursalei C.I.A. nu aștepta să intre în "colivie" pentru a-i spune vestea. Înainte ca Malko să povestească despre rezultatul vizitei sale, Cyrus Miller îi zise:

— Maryla Nowicka a fost arestată, îi spuse el.

Capitolul XII

Căpitanul Stanislas Pracek o contemplă gânditor pe Maryla Nowicka, suflând în port-ţigaretul său gol. Ea fusese arestată în ajun şi, intenţionat, fusese împiedicată să doarmă toată noaptea, fiind ţinută în picioare, într-o celulă puternic luminată a centrului de interogatorii, într-un vechi palat nu departe de sediul partidului, cu o grădină părăginită şi gratii ruginite la geamuri. Celulele erau instalate în vechile subsoluri, sălile de interogatoriu la parter şi birourile la etajul unu. Doar ofiţerii S.B. aveau acces la acest centru, care nu avea o existenţă oficială. În bugetul Serviciului 1 de care depindea, el figura ca „centru de documentare".

— Sunteţi hotărâtă să ne ajutaţi? o-ntrebă ofiţerul S.B. cu o voce tăioasă.

Cu faţa acoperită de sudoare şi ochii închişi, Maryla Nowicka nu răspunse, dar ea îşi relaxă uşor pulpele şi călcâiele sale atinseră solul timp de o fracţiune de secundă. Imediat, miliţianul în uniformă care o păzea, foarte tânăr, o lovi peste fese, cu măciuca de lemn pe care o ţinea în mână.

— Stai dreaptă, căţea!

Căpitanul Pracek scoase un mic şuierat suflând în port-ţigaret şi zise pe un ton reprobator:

— Nu se vorbeşte aşa cu o suspectă, zise el pe un ton sentenţios.

Cu faţa plouată, miliţianul care voise să facă exces de zel, coborî capul. De patru ore, el veghea ca doctora ginecologă să stea fără încetare în vârful picioarelor. "Stoika" era modalitatea de tortură favorită a S.B.-ului, perfectă pentru a înfrânge voinţa şi rezistenţa fizică şi care în plus, nu lăsa nici o urmă. Maryla o cunoştea. Ea nu ignora faptul că S.B-ul nu recursese la violenţele fizice decât în cazuri foarte grave. Simţind în vocea ofiţerului tendinţa spre conciliere, ea-şi întoarse capul spre el.

— Aş vrea să vă ajut, spuse ea, dar nu am nimic să vă spun faţă de ceea ce am declarat. Vă rog să mă eliberaţi. Este un abuz felul cum vă comportaţi cu mine.

Căpitanul Pracek nu-i răspunse. Avea ordine scrise de la Serviciul 4 pentru a o face să vorbească pe Maryla Nowicka, pentru a o determina să spună ce informaţii i-a dat agentului străin, prin orice mijloace. Generalul comandant al S.B. îi dăduse ordinul personal prin telefon. Era marele joc.

— Dacă vă încăpăţânaţi să nu răspundeţi, zise căpitanul, veţi fi foarte aspru judecată şi condamnată pentru contacte avute cu un spion. Riscaţi douăzeci de ani de-nchisoare, sau chiar mai mult. În orice caz, spionul deja a fost arestat şi a mărturisit. Aţi face bine să-i urmaţi exemplul. Se va ţine cont de acest lucru.

Maryla Nowicka tremura din toate încheieturile încercând să rămână în vârfurile picioarelor, pentru a nu-i oferi ofiţerului S.B. spectacolul unei noi înfrângeri, dar era imposibil. Deodată, ea se prăbuşi într-un hohot de plâns de oboseală şi umilinţă. Căpitanul Pracek îl opri pe miliţianul care tocmai voia s-o lovească.

— Condu-o în sala nr. 3, zise el.

Miliţianul îşi lăsă bâta din mână şi se aplecă asupra doctoriţei pentru a o sili să se ridice, ceea ce reuşi cu mare greutate. Maryla Nowicka nu se putea ţine pe picioare. Ea avea ochii tulburi. Miliţianul trebui s-o ia cu un braţ pe după umeri, pentru a o scoate din cameră. Furios din cauza acestui efort suplimentar ce trebuise să-l depună, el îi spuse:

— Acolo o să regreţi.

Sala numărul 3 era cea a interogatoriilor "în forţă".

* * *

Miliţianul o lăsă pe ginecologă să se aşeze în fotoliu şi profitând de absenţa oricărei rezistenţe, îi legă bustul, gâtul, încheieturile mâinilor şi gleznele cu curele de piele fixate de fotoliu.

Camera nu avea altă mobilă decât acest scaun de dentist, cu toate accesoriile sale, o masă de lemn murdară de pete închise la culoare şi o bancă. Pereţii erau tapisaţi cu plută şi uşa dădea într-un culoar tapisat cu piele. Scânduri mari fixate în dreptul ferestrelor împiedicau zgomotul să iasă pe-acolo.

Singura lumină era cea furnizată de un tub de neon fixat

deasupra fotoliului de dentist, care dădea o lumină sinistră cu reflexe albăstrui.

Un milițian fixă un fel de jug metalic, prelungind spătarul fotoliului și imobilizând complet capul victimei. În fine, îi strecură în gură o proteză de cauciuc, asemănătoare cu cea care protejează dantura boxeurilor, dar care la cele două extremități avea două tije de oțel care se-mpreunau după ceafă, împiedicând subiectul să se debaraseze de aparat și obligându-l să țină în permanență gura deschisă.

Maryla Nowicka își deschise ochii și privirea sa se-ncrucișă cu cea a milițianului. Ceea ce acesta din urmă putu să citească, îl făcu să se simtă rușinat. El nu se abrutizase încă. Ieșind din cameră, el se lovi de doi oameni – căpitanul Pracek și un om în bluză albă, șters și slab, cu fața prelungă și ochii fără culoare.

— Tu păzești ușa, îi spuse căpitanul Pracek. Nimeni să nu intre.

El nu mai avea port-țigaretul. Apropiindu-se de fotoliu, el se aplecă asupra Marylei Nowicka, care-și dădea seama ce-o așteaptă. Acum, ea își mai revenise puțin.

— Deci? întrebă el. Ce ți-a cerut?

— Dacă cunosc oameni care sunt dispuși să lucreze cu el, răspunse Maryla Nowicka, care avusese timp să reflecteze, hotărându-se să-i arunce câteva fărâmituri.

— Bun, zise căpitanul Pracek. Deci recunoști că ai lucrat ca spioană.

— Da, zise Maryla Nowicka.

Ofițerul se aplecă și mai mult spre ea, continuând mereu cu aceeași voce gravă.

— Și tu i-ai dat nume?

— Nu. Nu cunosc pe nimeni dispus la treaba asta.

— A! E bine.

Căpitanul Pracek ridică capul cu un surâs satisfăcut. Deodată surâsul i se șterse și se aplecă asupra Marylei urlând:

— Murdaro! Mincinoaso! Cât crezi c-o să-ți mai bați joc de mine? Eu știu pe cine caută! Tu l-ai trimis să vadă pe cineva? Pe cine? Pe cine?

El țipa ca un apucat. Maryla Nowicka închise ochii și Pracek se calmă brusc. El se-ntoarse către omul cu bluză albă, care aștepta în liniște. Witold Borowski era dentist de profesie și familia lui se găsea pe teritoriul anexat de Uniunea Sovietică iar

S.B.-ul îi întreţinea speranţa de a obţine un transfer, cu condiţia să le facă mici servicii. Căpitanul Pracek îl luă de-o parte.

— Îmi garantezi că asta nu lasă urme?

Dentistul aprobă:

— După câteva ore nu se va putea vedea nimic. Saliva decolorează cavitatea.

— Foarte bine, începe-ţi treaba! Pentru început, o bucată mai mică.

Dentistul se apropie de fotoliu şi luă o freză rotundă de tungsten. Era un aparat vechi al cărui motor se-nvârtea cu o turaţie între 20.000 şi 75.000 de turaţii pe minut. Indiferent dacă turaţia era mare sau mică, durerea era violentă. El strecură extremitatea frezei între maxilarele ţinute depărtate şi puse freza pe un molar de pe maxilarul inferior.

— Dă-i drumul, zise Pracek.

Witold Borowski apăsă pedala, încercând cu orice preţ să evite privirea Marylei Nowicka. Mâna îi tremura. Frezarea unui dinte viu provoca o durere oribilă, insuportabilă, inumană. Maryla Nowicka îşi goli plămânii de tot aerul pe care-l conţineau, şi îşi înfipse unghiile în pometii obrajilor. Borowski se bâlbâi:

— Scuzaţi-mă, scuzaţi-mă, doamnă...

Sfârşitul frazei se pierdu în urletele femeii. Ea sperase să se poată stăpâni, dar fusese imposibil. Freza atinsese terminaţiile nervoase care urcau la nivelul zmalţului. Întinsă ca un arc, reţinută de cercurile de oţel care-i fixau gâtul şi fruntea, ea urla ca un animal.

Dentistul luă piciorul de pe pedală, cu fruntea leoarcă de sudoare:

— Continuă!

Ordinul veni sec, ca un pocnet de armă. Dentistul, ascultător, reluă freza şi puse din nou piciorul pe pedală. În câteva secunde milimetrul de zmalţ fu perforat şi freza muşcă din pulpa străbătută de multe terminaţii nervoase.

Urletele Marylei Nowicka deveniseră atât de stridente că-l făcură pe căpitanul Pracek să se retragă instinctiv, ca şi când ţipetele l-ar fi putut răni. Cu dinţii strânşi pe mânerul frezei, cu ochii bulbucaţi, ginecologa urla terorizată. Cureaua care-i imobiliza mâna stângă cedă deodată. Mâna sa măturâ tot de pe masă, freza, tot aparatul. Ea continua să sufere, să urle, cu

impresia că freza îi trecea prin creier. Căpitanul Pracek îl trase pe dentist în spate.

— Aşteaptă!

El luă o curea de rezervă de sub fotoliu şi legă din nou braţul stâng al doctoriţei de fotoliu. Maryla Nowicka tăcu. El se aplecă asupra ochilor ei închişi şi maxilarelor strânse.

— Acum, zise el, eşti gata să răspunzi?

Maryla Nowicka nu-şi descleştase nici măcar maxilarele. Ea ştia că trebuie să rabde, să rabde, pentru a-i da timp lui Malko să-şi continue ancheta. Căpitanul Pracek dădu din cap, plin de compătimire afectată:

— Idioato, o să-ţi sape toţi dinţii. Vei deveni ştirbă. Pe urmă o să se găsească altceva, dar nu te vom slăbi, până nu vom obţine ce vrem.

El se retrase şi făcu semn dentistului să reînceapă.

* * *

Cuvintele avură asupra lui Malko efectul unor lovituri. El revăzu imaginea Marylei Nowicka îndepărtându-se în frig. Adversarii săi nu pierduseră timpul. Cyrus Miller îl conduse în ascensor şi spuse:

— Asta nu schimbă mult lucrurile.

Malko ştia ce vrea să spună. Dacă ginecologa vorbea, polonezii începeau la rândul lor, s-o caute pe misterioasa logodnică a lui Roman Ziolek şi ei aveau şanse mai mari s-o găsească înaintea lui Malko. De asemenea, ei puteau crede că el deja a găsit-o şi ar putea încerca să-l neutralizeze, sau să-l facă să vorbească. El evalua toate aceste posibilităţi în mintea lui. Soarta sa era în mâna Marylei Nowicka.

— Pentru mine, asta nu schimbă cu nimic situaţia, zise el.

Cyrus Miller ridică capul.

— Dumneavoastră aveţi gânduri sinucigaşe...

Malko surâse cu tristeţe.

— Nu, dar acum este o chestiune de ore sau de zile. Dacă eu n-o găsesc pe această femeie, o vor găsi polonezii şi o vor lichida. Noi am avut destul de furcă până am aflat de ea. Nu se va mai găsi un al doilea martor-minune pentru a-l înfunda pe Ziolek...

— Bravo, zise Miller, dar va trebui să vă ajute diavolul pentru

a reuşi performanţa, cu S.B.-ul pe urmele dumneavoastră.

— Atâta timp cât nu voi găsi nimic, nu există nici un risc. Eu sunt dihorul lor de vânătoare. Dar din momentul în care dinţii mei se vor înfige în pradă, ei vor încerca să mă oprească. Numai că, domnule Miller, dihorii au şi ei dinţi şi sunt foarte şireţi...

Ascensorul se opri la parter şi cei doi bărbaţi ieşiră din cabină.

— Eu am cunoscut oameni ca dumneavoastră, zise şeful Sucursalei C.I.A. Toţi au murit în împrejurări dezagreabile. Eu nu vă doresc acest lucru, dar... Pentru ultima dată, doriţi să renunţaţi, da sau nu?

— Nu, zise Malko, nu încă. Am înaintat şi continui.

— Atunci, mergeţi în iad, zise Cyrus Miller cu umor.

— Acolo mă duc, zise Malko.

El ieşi din ambasadă, înveselit şi totodată tensionat. La urma urmei, C.I.A. totdeauna făcuse un joc ambigu. În acelaşi timp îl îndemnau să renunţe, dar îl lăsau să continue până la limita imposibilului. Ca prin minune, un taxi gol urca pe Sobieskego. Malko îi dădu adresa Hotelului *Victoria*. Inventase un mijloc amuzant de a contra S.B-ul.

Cel puţin, aşa credea el.

Ajuns la hotel, el nu urcă în cameră ci se-ndreptă spre cabinele telefonice de lângă biroul recepţiei, căutând numărul de telefon pe care i-l dăduse Anne-Liese. I se răspunse după ce sună de două ori. Vocea calmă a polonezei se-ncălzi din momentul în care-l recunoscu pe Malko.

— Ce surpriză plăcută să-mi daţi telefon, spuse ea.

— Mă plictisesc, zise Malko. Am nevoie de un pic de frustraţie...

Ea râse.

— Sunteţi masochist. Foarte bine, pot să vă ofer altceva, dacă vreţi. Veniţi să mă vizitaţi.

— S-a mai încălzit şi am poftă să ies la aer, zise Malko. În această dimineaţă am vizitat mai multe biserici şi asta nu-i o treabă prea veselă.

Se auzi din nou râsul ei în telefon.

— Vreţi să vă duc undeva să cumpăraţi caviar? îi propuse Anne-Liese. Apoi putem merge să mâncăm împreună la mine?

Malko lăsă să treacă câteva secunde.

— Este o ideie bună, zise el în sfârşit. Când?

— Într-o oră la dumneavoastră la hotel, zise Anne-Liese.
— La bar, zise Malko.

* * *

Anne-Liese intră în barul verzui solemnă, ca o navă intrând într-un port, urmărită de privirile lacome ale rarilor consumatori, care se desumflară când ea se duse și s-așeză lângă Malko.

— Deci, zise ea, v-ați plimbat fără mine?

— Da, recunoscu Malko..Am vrut să vizitez Stare Miasto. Este extraordinar, atât de frumos. Dar ce frig!

Chelnerul aduse o votcă pentru Anne-Liese. El abia se atinsese de paharul său cu Beck's. Pieptul ei monumental era de astă dată mulat de o bluză închisă până la gât cu zeci de nasturi, fapt care-i punea și mai tare în evidență masa impresionantă a sânilor.

Malko tăcea, nedorind să spună vreun cuvânt care s-o pună în gardă pe poloneză. El căscă.

— Mă-ntreb la urma urmei, ce-ar fi dacă nu o să mă duc să-mi fac siesta...

Anne-Liese îl privi cu un aer șocat.

— Dumneavoastră nu doriți caviar!

— Nu se găsește și la hotel?

— Nu e bun. Veniți să vedeți. Este un loc amuzant.

— Bine, zise Malko. În acest caz, luăm un taxi și să mergem acolo.

Anne-Liese era deja în picioare. Sânii săi erau ațintiți înainte ca două obuze calibrul 155. Malko o preceda încântat de el. Operațiunea de "deturnare" începuse, fără știrea principalei interesate... Dar și roata ruletei rusești se-nvârtea.

— Aaaaaah!

Țipătul Marylei Nowicka străbătu prin ușa închisă a sălii nr. 3 și se răspândi prin tot centrul de interogatoriu ca un miros în eter.

Cei doi milițieni de gardă schimbară un surâs forțat și forțat glumeț. În biroul alăturat, o secretară își băgă nasul mai mult în mașina sa de scris. Arareori un interogatoriu se prelungise atât de mult. Fiecare ședință dura în medie o jumătate de oră, adică

timpul necesar pentru a perfora unul sau doi dinți. Niciodată mai mult, pentru că durerea cauza leșinul persoanei.

Poarta se deschise și căpitanul Pracek făcu semn celor doi milițieni să intre s-o ia pe prizonieră. Dentistul era pe punctul de a-i desface legăturile. Maryla Nowicka zăcea în fotoliu cu capul pe spate, lividă, cu fața suptă, cu o venă zbătându-i-se nebunește pe gât.

Dentistul se pregătea să-și demonteze freza cu un aer rușinat. Milițienii o luară pe ginecologă de subțiori și o traseră afară din cameră. Ea nu era capabilă să meargă.

— Duceți-o la subsol, zise Pracek, sec.

El era furios. Confuz, el simțea că pierduse prima manșă a luptei sale îndoielnice. Sigur, Maryla Nowicka era distrusă din punct de vedere fizic, dar Pracek își dădea seama că ea nu era vătămată decât la exterior. El surprinsese, atunci când dentistul oprise supliciul femeii, o luminiță în ochii săi cenușii, care trăda existența unei energii interioare, încă rebele.

Era semnul unei victorii mute. El nu reușise să-i străpungă rezistența mentală, nu-i anihilase puterea de sacrificiu. Nu reușise să-i răstoarne scara valorilor, să-i strice resorturile intime, nici să fisureze sistemul ei de apărare. Într-un cuvânt, el eșuase, ceea ce nu trebuia să se-ntâmple. El își dădu seama că în supliciul său lipsise un element principal, care trebuia introdus în următorul interogatoriu. Dacă nu va reuși, va urma un nou eșec. Maryla Nowicka era un adversar de temut, ceea ce-i dădu o nouă idee. Când milițianul veni de sus, el îi ordonă:

— Du-te și adu prizoniera. Mergem la Beniaminov, la terenul de exerciții.

Miliția poseda un teren de manevre în pădurea Beniaminov, nu departe de Varșovia unde se antrenau trupele de șoc, goleniow-ii.

* * *

Cei doi milițieni o smulseră pe Maryla de pe canapeaua unde se așezase. O mobilă ciudată în acest decor modern. Nimeni nu știa cum ajunsese ea acolo. Ginecologa le aruncă o privire stinsă, năucită. Cariile sale artificiale o țineau într-o stare de durere permanentă. Nu-i lăsau nici o secundă de liniște. Ea încercă să se zbată.

— Nu, nu, vă rog, îi imploră ea cu ochii în lacrimi.

Unul din milițieni zise pe un ton glumeț:

— Nu te neliniști, frumoasa mea. Nu se vor mai ocupa de dinții tăi. Vei merge la plimbare.

Ea tăcu. Numai ideea de freză îi producea starea de vomă. Ascultătoare, ea se lăsă dusă până la mașina miliției care staționa în spatele imobilului.

I se puseseră cătușe la mâinile legate la spate. Erau aproape minus zece grade și zăpada scârțâia sub pași. Ea se-ntreba unde oare o duceau.

Ei merseră cu mașina aproape o oră. Maryla Nowicka nu știa unde se găseau. Când mașina începu să se zgâlțâie, ea înțelese că au părăsit șoseaua. În sfârșit, camioneta se opri și un milițian o dădu jos pe ginecologă. Ei erau în mijlocul pădurii, aproape de un mic lac. Căpitanul Pracek o duse pe Maryla spre un ponton unde erau legate mai multe vapoare, înaintând câțiva metri pe suprafața înghețată a lacului. El legă o coardă de cătușe, păstrând celălalt capăt în mâna lui. Îmbrăcată doar în rochie, Maryla Nowicka tremura din toate încheieturile. Pracek o trase de păr.

— Pentru ultima dată te-ntreb, ai de gând să vorbești?

— Eu nu știu nimic.

Cu un singur gest, ofițerul o împinse de pe ponton. Gheața se sparse sub ei și femeia dispăru în lacul înghețat. Imediat, Pracek ajutat de un milițian, trase de coardă până ce capul ei apăru la suprafață, în mijlocul gheței sparte.

— Ai să stai acolo în apă până vei vorbi, țipă el.

Maryla avea o senzație bizară. La-nceput, frigul mușcase de parcă ar fi ars-o. După câteva secunde, ea simți o toropeală brutală care-i întrerupea orice senzație. Ea se-ntrebă cât timp putea oare să reziste în această apă la numai câteva grade. Cu brațele atârnate de coardă, ea încercă să se gândească la ceva agreabil.

Numai să nu fie în zadar.

Pe ponton, căpitanul Pracek tropăia din picioare ca să se mai încălzească. Nimeni nu putea suporta în același timp o durere intolerabilă și certitudinea că va muri.

Capitolul XIII

O liniște apăsătoare, insolită învăluia imensul bazar Rózyckiego, în ciuda sutelor de oameni care se precipitau pe aleile de pământ bătătorit, la fel de înghesuiți ca în metrou la ora șase seara. Oamenii aveau fețele grave — nici un hohot de râs, nici o conversație. Se înghesuiau, se călcau, se strecurau, umăr la umăr, fără să-și ceară scuze, de parcă nici nu s-ar fi văzut, ca și când ar fi fost despărțiți unii de alții de o linie invizibilă.

Nici măcar pieptul lui Anne-Liese nu atrăgea atenția.

Ea luă brațul lui Malko plină de voie bună:

— Veniți cu mine!

Ei se-nfundară pe o alee la stânga. Bazarul în aer liber semăna cu o gigantică piață de vechituri cu standuri unde se vindeau de toate — încălțăminte, antichități și îmbrăcăminte. Aproape totul se negocia pe piața neagră. Un om îmbrăcat într-o canadiană se apropie de Anne-Liese și îi spuse ceva la ureche. Ea se-ntoarse spre Malko:

— Are bijuterii de vânzare. Vă interesează? Este vorba de diamante... Eu ador diamantele.

— Ce proveniență au? întrebă Malko amuzat și în același timp intrigat.

Anne-Liese ridică din umeri.

— Nu se știe niciodată. Probabil de la vechile familii, sau de la traficanți, de la voiajori. Multe lucruri vin din Rusia. Toți vor dolari. Aici nu prea se văd zloți.

— Autoritățile tolerează această piață? întrebă Malko.

— Bineînțeles, zise Anne-Liese foarte serioasă. Noi suntem o țară liberă. Țăranii vin aici să-și vândă produsele. Aici trebuie să-ți faci cumpărăturile ca să mănânci bine.

În timp ce ei avansau prin mulțimea compactă, li se

propuneau televizoare color, lame de ras, alte bijuterii, o puşcă de vânătoare japoneză... Era Mecca pieţei libere.

— Există şi antichităţi? întrebă Malko.

Anne-Liese îl privi mirată.

— Da, dar nu au mare lucru. Doar câteva icoane.

— Ador icoanele, afirmă Malko.

O sută de metri mai departe, ei ajunseră în faţa unui stand cu lucruri de ocazie, la care lucra un om cu barbă roşiatică, a cărui burtă se ascundea sub o masă murdară. Malko se opri. După fizicul său nu putea fiu decât Jacisk Mikolawska, preotul răspopit descris de părintele Pajdak.

Malko începu să cerceteze amalgamul de lucruri, sub ochiul interesat al proprietarului său. Acesta îi invită să treacă în spatele standului unde, graţie unei mici sobiţe, era aproape cald.

— Am o piesă unică, spuse el, cu un ton confidenţial. O Fecioară din Nurenberg în perfectă stare care ar face glorie unui muzeu, pentru un preţ ridicol.

— Cât? întrebă Malko.

— În zloţi sau în dolari?

— În dolari.

— 50.000.

— El se duce prin sate, îi explică Anne-Liese, caută prin toate bisericile vechi. Din fericire, nemţii n-au furat chiar tot...

— Să vedem această Fecioară din Nurenberg, ceru Malko.

Cu un gest solemn, preotul răspopit dădu la o parte o perdea cenuşie scoţând la iveală o superbă statuie de lemn intens colorat. Malko abia reuşi să-şi reţină o tresărire. Era o replică fidelă a celei în care fusese asasinat bătrânul anticar de la Viena.

Luând tăcerea sa drept o cădere în extaz, bărbosul roşcat, începu s-o laude:

— Nu-i aşa că-i superbă? Veche de trei secole...

Cu puţine şanse ea putea să aibă trei luni. Anne-Liese îşi descheie mantoul. Proprietarul Fecioarei căzu în extaz, ca şi când ar fi văzut dintr-odată Sfintele Moaşte. El abia se reţinea să nu pună mâna, ceea ce era de înţeles.

Pentru a se amuza, Malko îi zise:

— Dacă mi-o lăsaţi la un preţ convenabil, aş cumpăra această Fecioară, dar cum s-o scot din ţară?

— Nici o problemă, îl asigură bărbosul. Eu rezolv totul.

Malko se retrase un pas "admirând" falsa Fecioară din Nurenberg. Cercul era închis în acest fel.

— Am să mă gândesc, zise Malko. Vom reveni. Dumneavoastră aveţi cumva şi caviar? întrebă el surâzând.

Într-un mod ciudat, ochii răspopitului se aprinseră.

— Nu, zise el, dar ştiu eu unde puteţi găsi. La standul numărul 37, un pic mai departe pe stânga.

— Mulţumesc, zise Malko.

Ei se amestecară din nou în mulţimea tăcută şi ştearsă. Hainele lui Malko atrăgeau privile. El ar fi putut pleca gol puşcă, dar plin de dolari. Un tânăr îl opri şi îi propuse să-i cumpere paltonul şi pantofii.

Inima lui Malko bătea mai repede. Ei se-ndreptau spre standul indicat de răspopit. În câteva secunde, el risca să se afle în faţa persoanei de care avea nevoie.

— Aici este, anunţă Anne-Liese.

Pe o plăcuţă era vopsit cu albastru numărul 37. De astă dată era un butic cu jucării. Câţiva superbi cozonaci cu rom şi stafide tronau în mijlocul unei îngrămădeli incredibile. În spatele unei matroane cântărind 120 de kilograme, înfăşurată în nişte zdrenţe fără nici o formă, încălzindu-şi mâinile la un brasero, cu părul sub un fular.

Era oroarea întruchipată.

Chiar şi cu treizeci de ani mai puţin, ea nu putea fi frumuseţea ce-i fusese descrisă de două persoane.

Anne-Liese se aplecă şi îi spuse ceva la ureche. Matroana surâse complice. Răscolind într-un mic frigider, ea scoase o cutie de caviar de 500 de grame. Era rusesc. Malko examină cutia, gândindu-se cum să-i pună întrebarea al cărei răspuns îl interesa.

Duse cutia la nas: nici un miros.

— Asta-i tot ce are?

— Ea va mai primi mâine marfă. Preţul este 8000 de zloţi sau 70 de dolari.

Cu dorinţa de a o revedea cu orice preţ, pentru a încerca să înţeleagă, Malko spuse:

— Aş vrea două kilograme pentru mâine, zise el, se poate?

— Bineînţeles, zise femeia cea grasă.

Malko scoase 40 de dolari din buzunar şi aceştia îşi schimbară locul. Matroana împachetă cutia într-o hârtie şi îi strânse mâna cu putere, după ce-i dădu restul în zloţi.

Anne-Liese se lipi drăgăstoasă de Malko. Se înserase.

— Acum putem să sărbătorim! Nu mai lipseşte decât votca.

Malko reuşise să surâdă cu un aer nu prea gânditor. Unde era oare femeia pe care o căuta? O va găsi acolo mâine?

Ei ieşiră din Rózyckiego şi se postară la marginea trotuarului pentru a lua un taxi. Bineînţeles că maşini nu existau şi frigul era din ce în ce mai puternic. Anne-Liese se lipi şi mai tare de Malko.

— Am pus votcă la rece, spuse ea. Va fi minunat. Mi s-au trimis castane zaharisite din Germania.

Malko nu răspunse. De ce oare Anne-Liese cheltuia atâta energie pentru a-l duce la ea. I se aprinseră în cap toate semnalele de alarmă. Desigur, nu pentru a-l fotografia într-o companie galantă. El nu putea fi şantajat. Era altceva la mijloc, mai subtil, mai periculos. În timp ce el se gândea, un locotenent de miliţie ieşi din Rózyckiego cu braţele încărcate cu pachete şi se apropie de maşina de care se sprijineau ei, o mică Syrena de fabricaţie locală.

— Aşteaptă, zise Anne-Liese dezlipindu-se de Malko.

Ea se apropie de ofiţer şi-i spuse câteva cuvinte cu voce joasă, după care reveni lângă Malko.

— El acceptă să ne ducă pentru un dolar, spuse ea. Vino!.

Se-ntunecase de tot şi erau puţine şanse să găsească un taxi. Malko urcă primul în Syrena, deloc liniştit. Avea senzaţia că merge să se arunce în gura lupului. Încercă să se asigure. Se spunea că S.B.-ul aştepta ultimul moment pentru a lovi. Exista o singură necunoscută şi aceasta de mare importanţă. Rezistase Maryla Nowicka, sau vorbise?

Anne-Liese se lipi de el.

— În cinci minute vom fi la mine.

Aceste cuvinte răsunară sinistru în urechea lui Malko.

* * *

— Vă rog, omorâţi-mă, ah, omorâţi-mă! Vă implor. Nu mă lăsaţi aşa...

După o oră, Maryla Nowicka ţipa, implorându-şi călăul. Căpitanul Pracek se plimba pe ponton, fumând ţigară după ţigară, lovindu-şi bocancii unul de altul pentru a se-ncălzi.

Cei doi miliţieni se urcaseră în camioneta lor, unde se-ncălzeau cu o sticlă de votcă.

Doctorița se simțea la capătul puterilor, în pragul leșinului. Ea încerca, fără să reușească, să-și amintească cât timp se putea rezista în apa înghețată fără să mori. Picioarele și mâinile și le simțea tari ca fierul. Respirația îi era scurtă și o sudoare rece îi acoperea fruntea, dar mai ales, era durerea aceea insuportabilă, inumană, ca și când i s-ar fi înfipt milioane de ace în carne vie. Cea mai mică mișcare i se preschimba în valuri de durere insuportabilă și totuși, ea nu voia să vorbească...

Căpitanul Pracek se apropie de marginea pontonului. Țipetele femeii deveniseră neîntrerupte. Ea avea impresia că-i arsă de vie. Neliniștit totuși, căpitanul Pracek se aplecă asupra victimei sale și-i spuse cu o voce aproape amabilă:

— Ascultă, nu face pe nebuna. Noi vrem doar o informație, deci nu te mai încăpățâna...

Urletele Marylei Nowicka se opriră dintr-odată. La-nceput, ofițerul crezu că ea tăcuse din proprie inițiativă și că dorea să vorbească. Apoi, îi văzu ochii bulbucați și bărbia îi căzu în apă cu buzele noduroase și umflate.

El se ridică și le făcu semne celor doi milițieni să vină. Ei veniră în fugă. Pracek încerca deja să scoată corpul din apă și ei îi dădură o mână de ajutor.

— A leșinat! spuse el.

Toți trei reușiră să scoată corpul femeii din lac și-l întinseră pe ponton. Căpitanul Pracek începu s-o pălmuiască cu regularitate, dar fără nici un rezultat. Capul se mișca la fel cu cel al unei marionete. De la stânga la dreapta, dar ea nici măcar nu deschidea ochii și pielea sa era la fel de înghețată.

— *Psia Krew*[1]! zise Pracek, va trebui s-o reanimăm.

El întrevedea consecințele unui accident.

"Târfă", zise el printre dinți, „este în stare să crape pentru ca să mă nenorocească".

— Ar trebui s-o ducem la corpul de gardă, propuse unul din milițieni, acolo au făcut focul.

— Să mergem acolo, zise Pracek.

Ei o duseră până la camionetă, o puseră în spate și vehiculul se-ndreptă spre baraca în care era adăpostit corpul de gardă, pe un drum înghețat. Nimeni nu spunea nici un cuvânt și cei doi milițieni încercau să disimuleze starea lor de beție.

---

1. Sânge de câine (n.a.)

Zece minute mai târziu camioneta stopă în faţa clădirii în care era corpul de gardă, izolat în mijlocul unui câmp deschis. Căpitanul Pracek se năpusti înăuntru, unde patru soldaţi jucau cărţi în jurul unei mese joase. Alţii dormeau într-o încăpere vecină.

— Repede, strigă Pracek, aduceţi-mi pături calde!

În două minute, se făcu o adevărată harababură. Merseră şi smulseră păturile celor care dormeau. Milițienii o dezbrăcară pe Maryla Nowicka care în continuare nu dădea nici un semn de viaţă. O înfăşurară în pături, aşezând-o pe masă. Căpitanul Pracek telefona grăbit pentru a găsi un medic "sigur".

Unul din soldaţi avu ideea să pună o oglindă în faţa gurii ginecologei.

— Hei, dar nu mai respiră deloc! ţipă el.

Căpitanul Pracek reuşise să-l găsească pe medicul S.B.-ului, căruia îi descria simptomele Marylei Nowicka. Celălalt îi lăsă puţine speranţe.

— Probabil că i-aţi ţinut ceafa în apă, spuse el. Dacă temperatura sa este sub 30 de grade, este imposibil s-o reanimaţi. Data viitoare să nu mai lăsaţi pe nimeni mai mult de o oră şi ţineţi-i ceafa afară din apă.

— Băgaţi-i un termometru în cur, urlă Pracek.

Unul din milițieni se precipită spre trusa de urgenţă, unde găsi un termometru pe care-l bagă în rectul femeii.

Căpitanul Pracek închise telefonul şi-şi aprinse o nouă ţigară, trăgând din ea nervos. După trei minute, milițianul scoase termometrul şi-l examină. Ceilalţi soldaţi priveau scena tăcuţi.

— Douăzeci şi şapte de grade, anunţă soldatul.

Maryla era moartă.

Căpitanul Pracek strivi ţigara abia aprinsă, cu stomacul strâns de angoasă. Era pasibil de a fi dus în faţa curţii marţiale. Înainte de orice, trebuia să scape de cadavru.

— Vă veţi ocupa de treaba aceasta. Este destul teren viran aici. Luaţi şi vă cumpăraţi votcă.

El scoase din buzunar 500 de zloţi şi îi lăsă pe masă.

Era o adevărată pacoste. Nu mai avea decât să se ducă la Varşovia şi să le dea explicaţii şefilor săi, ceea ce nu era prea simplu.

Capitolul XIV

Rochia lungă de velur avea o crăpătură atât de lungă încât Malko anticipa umbra abdomenului. Anne-Liese își pusese ținuta de luptă.

Lungiți în pat unul lângă altul, cu o cutie de caviar și o sticlă de votcă între ei pe o tavă, se priveau. Atât cutia de caviar cât și sticla de votcă, erau aproape goale. Poloneza îi întinse lui Malko o felie de pâine prăjită cu caviar.

— Poftiți.

Ochii săi albaștrii aruncară un fulger. El își spuse deodată că cele două linii negre care-i subliniau ochii ca două cicatrice, îi dădeau aerul unei vrăjitoare.

Marea oglindă Régence din fața patului, le reflecta imaginile. Apartamentul era mobilat într-un fel bizar: mobile rococo, covoare chinezești, lustre stil 1900 care difuzau o lumină dulce, cu o instalație hi-fi într-un colț. Era în același timp cald și bine și evident înțesat de microfoane. Oglinda mare atârnată de perete îi părea suspectă lui Malko. Imaginea Marylei Nowicka îl obseda. Ce-or fi obținut de la ginecologă, ce tratament i-or fi aplicat?

La fiecare secundă, se aștepta să vadă zbirii S.B.-ului năpustindu-se în apartament. Anne-Liese se aplecă asupra lui și-l întrebă cu voce gravă:

— La ce vă gândiți?

— La dumneavoastră, îi răspunse Malko.

Dacă Maryla o fi vorbit, era ultima lui seară. Stația hi-fi emitea niște note triste ale unei sonate. El întinse mâna și pipăi vârful unui sân, prin bluza de mătase încheiată până la gât cu câteva zeci de nasturi așezați unul lângă altul.

Anne-Liese făcu un ușor gest de recul.

— Atenție, pieptul meu este sexul meu!

Ea îl fixă deodată cu un aer deosebit. Alcoolul făcea să-i lucească ochii iar aceștia deveniseră mai luminoși.

— Atunci e bine, zise Malko accentuând lejer apăsarea sa.

Anne-Liese nu mai mânca. Ea se mişcă descoperind o porţiune suplimentară de coapsă strânsă de corsetul negru.

— Câteodată stau şi-mi mângâi pieptul ore întregi, zise poloneza. Este un deliciu. Aş putea să leşin de plăcere.

Dacă şi asta nu mai era o invitaţie...

Dar bluza de mătase rămânea la fel de încheiată în spatele butonilor cu butonierele foarte dese. Malko se apucă să-i deschele începând de sus. Era de o lentoare exasperantă. Fiecare nasture nu elibera decât câţiva milimetri de carne albă. Anne-Liese îl observa cu un aer ironic. După ce el deschise câţiva nasturi, ea îi îndepărtă mâna şi îi încheie la loc cu dexteritatea unui prestidigitator.

— Nu acum, zise ea pe un ton ferm. Ţi-am spus să fii răbdător. Mai ia un pic de caviar.

Malko îi smulse bucata de pâine prăjită din mână şi-şi reluă treaba de Penelopă, desfăcând nasturii, unul câte unul. Dorinţa îi estompase pe moment orice altă preocupare. Votca îi servea drept tranchilizant. El nu bănuia de ce S.B.-ul dorise ca el să fie acolo, dar cel puţin să profite cât de cât. De astă dată Anne-Liese se apără cu mai puţină hotărâre.

Vârful degetelor sale atinse sutienul.

— Atenţie, zise Anne-Liese cu o voce strangulată. Pielea mea este atât de sensibilă!

Din nou ea opri mâna lui Malko. Era exasperant. Dar, de astă dată, ea îl îmbrăţişă cu violenţă, ca pentru a se scuza. Ea păru că vrea să-şi dea seama de starea lui, pipăindu-l accidental după care îşi îndepărtă mâna.

Un adevărat reflex de virgină speriată.

Furios de acest afront mut, el începu să se dezbrace. Anne-Liese îl lăsă până ajunsese în pielea goală, ca şi când asta n-ar fi privit-o, fără ca ea să-şi dea nimic jos de pe ea începând de la pantofii roşii, până la bluza infernală.

— Ai un corp frumos, îi zise ea.

Apoi, în mod neaşteptat, contrastând cu rezerva manifestată până atunci, ea se aplecă asupra lui şi începu să-i frece vârful unui mamelon cu o limbă foarte mobilă. Încet, mâna ei alunecă în jos şi se-nfăşură în jurul lui Malko. Ea începu să-l mângâie cu o mişcare regulată şi circulară.

Apoi, cu o lentoare exasperantă, gura ei părăsi pieptul lui Malko şi coborî urmând un itinerar sinuos, până la pântec. Era o

mângâiere atât de uşoară încât el trebui să coboare ochii pentru a se asigura că buzele ei înlocuiseră mâna. Gura, când îl atingea când se ridica.

Ea îi privea sexul cu o expresie absentă. Nu puteai să-ţi dai seama dacă ea făcea un serviciu comandat, sau simţea o plăcere reală. Exasperat, Malko o apucă de ceafă şi-i coborî capul spre el.

El se aştepta la o rezistenţă furioasă, dar ascultătoare. Ea îi înghiţi sexul atât de adând cât putea. În acelaşi timp, degetele ei îl mângâiau pe Malko cu uşurinţa unui fluture. Unul dintre ele se strecură pe sub el, gâdilându-l, enervându-l cu o tehnică perimată. Apoi, în mod neaşteptat, cu o forţă şi o dulceaţă incredibile ea se lipi de el, cât mai intim. În acelaşi timp gura Anne-Liesei executa un balet neînfrânat în jurul sexului pe care ea îl ţinea sugându-l cu zgomot.

Între cele două senzaţii, Malko se simţea copleşit de plăcere cu viteza unei rachete. Aceasta dură doar zece secunde. Degetul şi gura se retraseră în acelaşi timp. Anne-Liese se ridică cu o expresie zglobie în ochii săi albaştri.

— Gata.

Malko îşi reţinu înjurăturile care-i veneau la gură, ca nedemne de un gentleman. Cuprins de furie, el se aplecă asupra nasturilor desfăcând cinci sau şase. Anne-Liese îl lăsă, cu ochii închişi şi respirând repede.

— Aşteaptă, zise ea deodată.

Malko se lupta cu un nasture. El scosese la iveală cincisprezece centimetri din cei cincizeci. Deodată, Anne-Liese băgă mâna în decolteul său şi scoase o parte din sânul său stâng ca o doică pregătindu-se să hrănească un nou născut. Aureola era foarte largă, roşiatică cu un sfârc relativ mic.

— Linge uşor, zise ea. Foarte uşor.

Vocea sa avea o altă intonaţie, mai adevărată. Ochii săi căpătaseră o strălucire neobişnuită.

Malko aplecă capul asupra sfârcului sânului. Îndepărtând butonii descheiaţi, el avansă cu limba foarte uşor pe vârf. Anne-Liese mormâi.

— Foarte încet, ţi-am spus, foarte încet.

Apoi ea începu să ragă şi să geamă, în timp ce Malko îşi plimba limba pe mamelon evitând sfârcul. El termină sus cu o mişcare rapidă de răsucire şi Anne-Liese scoase un veritabil urlet. Corpul său se întinse în formă de arc de cerc, îl respinse pe Malko acoperindu-şi sânul şi rămase pe spate cu ochii închişi,

inertă ca și când ar fi leșinat. Malko o urmărea intrigat, și în același timp frustrat. Avea impresia că Anne-Liese tocmai își oferise mica sa recreație, o mică fantezie a ei, cu ocazia unui serviciu comandat. Sânii săi se ridicau rapid, și o venă i se zbătea în regiunea gâtului. Asta nu mai semăna cu o comedie.

El se-nverșună asupra butonilor de la bluză, dar ea nu-l lăsă să mai desfacă nici unul...

— Lasă-mă, zise ea cu o voce indignată. Tu nu vezi că era să leșin? Este prea tare!

Lui Malko îi veni acum o poftă feroce de a privi acest piept nemaiîntâlnit, să-l mângâie și să-l țină în mâini. El încercă s-o mângâie dar ea îl respinse.

— Nu.

Ea se ridică și începu să-și încheie nasturii de la bluză.

— Ce faci acum? o întrebă Malko surprins.

— Nu vreau să te enervezi degeaba, spuse ea cu o voce gravă. Nu am intenția să fac dragoste cu tine în seara asta. Cred că și așa ți-am dat prea mult. Tu mă bruschezi...

Malko deveni mut în fața acestui cinism. Acum începea să înțeleagă cum reușise ea să-l ducă pe înaltul funcționar german în cămașa de forță. Ea îl contempla, sigură de ea și inaccesibilă. Dacă o priveai mai de-aproape, fusta grea de velur încheiată de brandemburguri și bluza ermetică, formau o cuirasă impenetrabilă. Anne-Liese avea suficientă forță pentru a nu putea fi violată.

Văzând expresia lui Malko, ea se aplecă din nou, îi mai luă sexul câteva secunde în gură apoi se ridică revoltată.

Malko mormăi ca o fiară căreia îi iei bucata de carne.

— Mângâie-te, îi sugeră blând Anne-Liese. Vreau să te privesc.

Ea îi căută privirea. El era sigur că în secunda aceea ea nu lucra pentru S.B. Fără s-o scape din ochi, el făcu ceea ce îi cerea ea. Ochii cenușii se măriră ușor, acesta fiind singurul semn de interes. Cu bustul foarte drept, conform obiceiului ei, cu o mână pe coapsa lui Malko, Anne-Liese studia membrul oferit, care creștea odată cu dorința. Ea trebuia să posede un al șaselea simț sau o mare experiență privind bărbații. În momentul în care simțea că Malko se apropie de orgasm, mâna Anne-Liesei o îndepărtă pe a sa.

În câteva secunde, cu mișcări lente circulare ca ale unei bucătărese care prepara o cremă, ea îl duse până aproape de orgasm. Ea îl privea la fel de impasibilă, apoi oftă și spuse:

— Va trebui să mă culc. Mi s-a făcut deodată somn.

Din strălucirea ochilor ei, Malko își dădu seama că spectacolul n-o lăsase indiferentă. Anne-Liese poseda un autocontrol total. Deși psihic se simțea liniștit, Malko era frustrat. Bună treabă.

Nu se petrecuse nimic supărător. Aceasta nu era deci decât pregătirea. S.B-ul dorea ca el să revină în acest bârlog de catifea. El începea să-nțeleagă jocul subtil al Anne-Liesei. El mai trebuia să afle doar un singur element. Îmbrăcându-se, el o întrebă pe un ton vesel:

— Atunci, când vom face dragoste?

Anne-Liese luă o castană zaharisită înainte de a-i răspunde:

— Nu știu. Când voi avea poftă. În ziua când te voi aștepta cu o sticlă de Dom Perignon, vei ști...

Ea ridică receptorul, formă un număr și obținu imediat o mașină.

— Va fi aici în trei minute. Vrei să cinăm împreună mâine ?

— Voi vedea, zise Malko, prudent. În orice caz, mă voi duce să caut caviar. Pentru a fi pregătit pentru orice...

Ea îl sărută cu tandrețe și îl privi coborând scara din cadrul ușii.

Malko se dădu jos din taxi și se amestecă în mulțimea la fel de compactă și silențioasă din bazarul Rózyckiego. El avansa încet spre standul cu caviar, în mijlocul unui ocean de șepci. Încetase să ningă dar temperatura continua să fie scăzută. Bătăile inimii sale se accelerară, apropiindu-se de standul cu numărul 37. În locul matroanei celei durdulii se afla o femeie minionă, îmbrăcată cu un pantalon gri și un pulovăr negru. Brunetă, cu părul despărțit printr-o cărare la mijloc, cu pomeții proeminenți și ochii migdalați, cu o gură mare bine conturată, trebuie să fi fost remarcabil de frumoasă. Părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani.

Malko se apropie de ea și-i spuse în engleză:

— Am venit să iau caviarul pe care l-am comandat ieri.

Tânăra îl privi blocată: el realiză imediat că ea nu vorbește engleza. El repetă aceeași frază în germană. De astă dată, interlocutoarea sa îi răspunse în aceeași limbă.

— A, da! prietena mea m-a anunțat. Trebuie să mă duc să-l caut. Puteți să mai așteptați, sau preferați să vi-l aduc la hotel?

— Da, la *Victoria*, zise Malko în aceeași limbă.

Câteva riduri fine în jurul ochilor şi un gât un pic mototolit arătau vârsta interlocutoarei sale. Ochii cenuşii, nasul său drept şi bărbia voluntară, trădau echilibrul. Ea nu avea un piept proeminent, dar corpul era minion şi bine clădit. Malko şi-o imagina cu treizeci de ani mai tânără — o adevărată frumuseţe. Avea certitudinea în proporţie de 99% că se afla în faţa misterioasei Halina, metresa lui Roman Ziolek. Ea îl fixa intrigată din cauza insistenţei cu care el o privea.

— Desigur, spuse ea, într-o oră. Este mai agreabil pentru dumneavoastră decât să staţi în frig. Aţi comandat două kilograme?

— În cutii de 500 de grame.

Malko îi întinse trei bancnote de cincizeci de dolari pe care ea le luă rezervată.

— Vă supără dacă vă dau restul în zloţi?

— De loc, spuse el. Apropo, dumneavoastră vă numiţi Halina?

O luminiţă de surpriză trecu prin ochii ei cenuşii. Ea surâse.

— Da. Cum se face că ştiţi?

— O cunosc pe Maryla Nowicka, zise Malko.

Lumina din ochii ei cenuşii se stinse brusc. Tânăra femeie împături lent bancnotele, ca şi când degetele refuzau să o mai servească.

— Ea a fost arestată, zise Halina cu voce joasă.

— Da, răspunse Malko. Ştiam.

Halina îl măsura anxioasă. El simţea că ea abia aştepta să-i pună întrebări, să afle cine era.

— Eu sunt un prieten, se grăbi să spună Malko. Am să încerc s-o ajut pe Maryla Nowicka. O cunosc şi pe Wanda Michnik.

Înainte de orice, trebuia să-i trezească încrederea.

Probabil, mulţimea din jurul lor era bine împânzită de agenţi S.B. El nu putea zăbovi acolo prea mult timp.

— Vă aştept la prânz în holul Hotelului *Victoria*, spuse Malko în final.

El se îndepărtă. După ce parcurse câţiva metri Malko se întoarse. Halina continua să-l fixeze. El se strădui să păstreze aceeaşi direcţie. Îi lăsa timp să se gândească, dar era un risc absolut necesar. Taxiul îl aştepta şi îi ceru să-l ducă la Museum Narodowe[1]. Măcar să încurce pistele...

---

1. Muzeul Naţional (n.a.)

* * *

Încercând să-şi calmeze bătăile inimii, Malko privea spre portarul în uniformă castanie care deschidea poarta *Victoriei.* Era ora douăsprezece şi jumătate — treizeci de minute întârziere. Acum el se blestema că nu insistase imediat. Dacă într-o oră Halina nu apărea, el se va duce la bazarul Rózyckiego. Deodată, spaima sa se topi. Halina tocmai intrase în hol cu un pas grăbit. În ciuda mantoului de blană, al şepcii şi a cizmelor, ea era superbă cu obrazul înroşit de frig. Ea se apropie de Malko, se scuză surâzând şi scoase un pachet din sacoşa sa:

— Autobuzul a întârziat. V-am adus marfa.

Malko luă caviarul.

— Mă duc să-l pun imediat la rece, spuse el. Mă aşteptaţi?

Ea avu o imperceptibilă mişcare de recul.

— Eu... Trebuie să mă întorc la bazar.

Malko fixă cu ochii săi strălucitori, ochii femeii.

— Aş vrea să vă invit la dejun, spuse el. Am unele lucruri să vă spun.

Privirea Halinei afişă o imensă surpriză.

— Nu vă înţeleg, spuse ea cu o voce ezitantă. Dumneavoastră nu mă cunoaşteţi. Ce vreţi de la mine?

Malko simţi că-i scapă şi că poate, nu o va mai revedea niciodată.

— Vreau să vă vorbesc, zise el, de epoca îndepărtată când eraţi prietenă cu Roman Ziolek.

Ea reaţionă ca şi cum ar fi fost pălmuită. Faţa îi deveni palidă, pupilele i se dilatară, faţa i se alungi imperceptibil. Ea se aşeză ca un automat, privi în jurul ei ca şi când cele spuse de Malko ar fi putut fi auzite. Holul era plin de turişti, un dute-vino continu.

— Dar de unde ştiţi dumneavoastră? Cine v-a spus?

Acum era rândul ei să-l privească pe Malko înfricoşată.

— Maryla Nowicka mi-a spus, înainte să fie arestată, zise el. Este însă, o istorie mai lungă. Aş vrea să vă întreb ceva. Cunoaşte multă lume legăturile dumneavoastră cu Roman Ziolek?

Ea scutură uşor din cap.

— Câteva persoane de care sunt sigură. Ei mă cred moartă.

Era deci probabil ca S.B.-ul să creadă că nu Halina, era obiectivul.

Malko se ridică.

— Veniţi! Sunteţi invitata mea la dejun.

* * *

Primul etaj al lui *Bazyliszek* gemea de lume. Erau mai ales turiști. Era unul din puținele restaurante din Varșovia unde se putea mânca omenește. Parterul era ocupat de un fel de snack-bar mai popular. Malko ridică paharul său de bere:

— Pentru amintirile dumneavoastră, Halina! Eu nu vă cunosc celălalt nume.

Halina părea jenată de luxul relativ care-i înconjura. Chelnerițele în costum folcloric, lemnăria și șefii de sală îmbrăcați în smoking. *Bazyliszekul*, la fel ca și mezelăriile și măcelăriile, nu era naționalizat și mergea mai bine decât majoritatea celorlalte restaurante.

— Numele meu, zise Halina cu un aer absent. Care?

— Cel pe care-l purtați acum.

— Rodowisz.

Intimidată, ea își băgă nasul în anghila sa afumată.

— Să știți că sunteți foarte frumoasă, spuse Malko.

Ea surâse palid.

— Dar eu sunt o femeie în vârstă. Am mai mult de cincizeci de ani.

Ea se-ntrerupse brusc și-și muie buzele în paharul său cu Ekri Bikaver, un vin roșu unguresc foarte puternic.

— De ce îmi puneți dumneavoastră toate aceste întrebări? Ce doriți? Cine sunteți? Îmi produceți frică.

Deodată, Malko simți pofta să vorbească, după o liniște atât de îndelungată.

— Este adevărat că l-ați cunoscut bine pe Roman Ziolek?

Ea răspunse dintr-o suflare:

— Da!

— De ce n-ați mai încercat să-l revedeți? Îl iubeați?

Cu prefăcătorie, el îi reumplu paharul. El se mulțumea cu berea sa, o Beck's, pentru a-și păstra capul limpede. S-ar fi putut spune despre ei că sunt o pereche de îndrăgostiți gata să schimbe declarații. Halina Rodowisz rămase o bună perioadă de timp cu privirea absentă.

— Pentru ce îmi puneți aceste întrebări? zise ea.

— Pentru că viața multor oameni depinde de răspunsul dumneavoastră, zise Malko. Eu însumi mi-o risc pe a mea venind să vă caut la Varșovia. Trebuie să mă ajutați.

Din nou se lăsă liniștea. Chelnerul luă peștele abia adus. Halina se aplecă peste masă și zise cu o voce reținută:

— Știți de ce nu am încercat să-l regăsesc? Pentru că sunt singura care cunoaște adevărul despre Roman și despre anumite evenimente.

— Cum se face că el nu v-a putut regăsi?

— Oh! este o istorie lungă, zise Halina.

Malko stătea ca pe cărbuni aprinși. În sfârșit, el avea un martor. O femeie echilibrată, demnă de încredere.

— Povestiți-mi, ceru el.

Halina se relaxă dintr-odată. Ea așteptă ca chelnerul să așeze în fața ei un fel de escalop pané și începu:

— Era în 1944, în octombrie, la sfârșitul insurecției din Varșovia. Roman conducea un grup de luptă la centrala telefonică din strada Zielna. Eu eram lângă el zi și noapte. La 3 octombrie s-a semnat armistițiul cu trupele germane. Condiția: evacuarea Varșoviei. Noi am rămas pe loc. Eram vreo jumătate de duzină. Ne-am ascuns în cripta Bisericii Sfântul Mihai. Apoi, am plecat spre nordul orașului. Totul era o ruină. Ne-am adăpostit pe strada Twarda. Eram șapte. Nemții mișunau peste tot, omorându-i pe toți supraviețuitorii. Era foarte greu să te hrănești. Ne lipseau toate: arme, muniții, haine, medicamente. Unul din prietenii noștri era grav rănit. Roman a spus că va trece Vistula pentru a ajunge în liniile rusești și a cere ajutor. A plecat într-o noapte... (Ea tăcu). A fost ultima dată când ne-am văzut. El a plecat, și luni de zile eu n-am știut dacă trăia sau murise.

— Și dumneavoastră? întrebă Malko.

— Eu (surâse cu tristețe). Eu am rămas împreună cu ceilalți și am încercat să supraviețuim. Raziile erau din ce în ce mai dese. Nu mai existau decât câteva zeci de opozanți în Varșovia. Noi trăiam cu un pahar de apă și cu trei biscuiți pe zi. Prietenul nostru rănit, murise. Eram disperați. Am cules un combatant izolat din A.K.

Peste trei zile s-a întâmplat ceva incredibil. Căutând hrană, am dat de supraviețuitori ai organizației de rezistență evreiască din ghetou — Z.O.B [1] — cinci tineri care rezistau de două luni și jumătate. Ei aveau multe arme și mai ales mâncare într-un depozit subteran, dar le lipsea ceva.

---

1. Zydowska Organizacja Bojowa (n.a.)

— Ce anume? întrebă Malko cu o oareçare curiozitate.

Este incredibil să poţi retrăi aceste fapte aproape de locul unde se desfăşuraseră, cu treizeci şi patru de ani mai devreme.

— O femeie, spuse Halina Rodowisz. Eu eram singura femeie în toată Varşovia. Ei nu mai văzuseră una de două luni.

— V-au violat?

— Nu. Ei m-au cerut de la grupul meu în schimbul a cinci pâini mari de patru kilograme.

Incredibil. Ea surâse, observând aerul stupefiat al lui Malko.

— Ştiţi, era o altă lume atunci. Eu am consimţit. Mi-am zis că o să am de mâncare şi poate voi supravieţui pentru că ei aveau arme şi erau hotărâţi. Acest fapt mi-a salvat viaţa. A doua zi nemţii au reperat grupul căruia îi aparţinusem. Ei au fost omorâţi cu grenade în pivniţa în care se ascundeau, scoşi de acolo şi arşi cu aruncătoarele de flăcări. Cineva care a putut pătrunde în Varşovia a văzut cele cinci cadavre cu ţăruşi înfipţi în burtă, denunţându-i ca trădători. Aşa s-a făcut că trec drept moartă, pentru că nu ştiau dacă cineva s-a mai putut salva. Prietenii mei evrei au fugit din faţa armatei roşii şi m-au dus în vestul ţării. Mi-au dat acte false şi m-am refugiat la nişte prieteni de la Poznan... Eu n-am revenit în Varşovia decât doi ani mai târziu. Cu un act fals de identitate pe care mi-l dăduseră prietenii mei evrei. L-am păstrat totdeauna. Toate rudele mele fuseseră omorâte de nemţi. Eram singură pe lume. M-am căsătorit sub acest nume şi soţul meu a murit după aceea.

Incredibilă istorie, dar Malko avea nevoie de mai mult.

— Îmi amintesc, zise Halina Rodowisz, de statuia în piatră a lui Hristos din Biserica Sfânta Cruce, în mijlocul Krakowskie Predmiescie dinamitată de SS.

— Şi Roman Ziolek, întrebă Malko. Care este povestea lui?

Halina Rodowisz îl fixă cu ochii săi mari cenuşii un pic trişti.

— Chiar vreţi s-o ştiţi? Veţi fi în pericol de moarte dacă se află că v-am spus-o, de altfel ca şi mine...

— În ceea ce mă priveşte, este meseria mea, zise Malko. În privinţa dumneavoastră, sunteţi singura care hotărâţi.

Halina Rodowisz îşi goli paharul.

— Oh! eu sunt o femeie în vârstă. Poate că Roman îşi mai aminteşte încă de mine şi nu-i va lăsa să mă omoare.

— L-aţi iubit mult?

— Eram nebună după el. Asta a-nceput în 1941. Tocmai împlinisem cincisprezece ani. Părinţii mei aveau o farmacie. Un

soldat neamț fusese ucis în fața ei. Au venit SS-iștii și i-au spânzurat pe mama și pe tata, sub ochii mei. Am fost luată de prietenii noștri. M-au prezentat combatanților, pentru că ardeam de dorința de a-mi răzbuna părinții. Printre ei, era și Roman, student la arhitectură, foarte frumos. M-am îndrăgostit imediat de el. Era primul bărbat pe care-l cunoscusem, zise ea râzând. Mi-aduc aminte că el a organizat o petrecere pentru mine. El cumpărase o sticlă de tokai de pe piața neagră. I-au vândut detergent. M-am intoxicat și mi-a fost rău o săptămână.

— El vă iubea de asemenea?

Halina plecă capul.

— Da, mult. El ducea o viață plină de primejdii. Într-o zi am găsit niște hârtii la el pe care trebuia să le ascundă de teama unei percheziții și a fost obligat să-mi spună adevărul. Oficial, el făcea parte din Armia Krajowa, armata din interior de sub ordinele guvernului polonez de la Londra. În realitate, el era un comunist convins. El nu fusese făcut prizonier de nemți așa cum pretindea, ci ajunsese la ruși. Acolo, el petrecuse mai multe luni în școala de partid la Pușkino, aproape de Moscova. Rușii l-au parașutat în împrejurimile Varșoviei în decembrie 1941, pentru a participa la formarea Partidului Comunist Polonez.

— Nu ați spus nimic?

Ea dădu din cap.

— Nu, pentru că îl iubeam prea mult și apoi, nu vedeam prea bine diferența între comuniști și ceilalți. Singurul inamic adevărat, erau nemții, ori Roman, lupta contra lor.

— Asta-i tot?

Ea apleacă capul.

— Nu. Într-o zi l-am surprins pe Roman întocmind o listă cu toți șefii A.K. El mi-a spus că era pentru decorări. Câteva zile mai târziu am auzit că Gestapoul avea lista.

— În continuare dumneavoastră nu ați spus nimic?

Halina scutură din cap.

— Nu. Știu că trebuia să-l denunț, dar nu puteam. Îl iubeam. Ar fi fost omorât. Mi-era rușine, dar am tăcut. Apoi a fost uitată povestea cu lista. Eu am ghicit că el făcuse treaba aceea pentru a fi pe placul comuniștilor. El își risca viața. Și-așa după aceea nu mi-a mai vorbit de comuniști. Eu știam că el are contacte cu Comitetul de la Lublin. El a făcut în 1944 o călătorie în secret la Lublin la Comitetul de Eliberare Națională, susținut de armata sovietică, a urmat apoi insurecția și ceea ce v-am povestit.

Ea tăcu. Malko rămăsese perplex. Cum putuse o astfel de istorie să rămână necunoscută atâta timp? se-ntrebă el.

Halina Rodowisz surâse cu tristețe.

— Pentru ce nu ați spus nimic nimănui? o întrebă el.

— Mă luați drept o mitomană? Eu am fotografii. Aș putea să vi le arât. Nu am întreprins nimic pentru că aveam un copil. Nu voiam ca el să pățească ceva. A fost însă omorât într-un accident de avion anul trecut.

— Sunt dezolat, zise Malko. Ei rămaseră tăcuți în fața cupelor cu înghețată, aduse fără să fi fost comandate. Malko ceru fructe. Chelnerul dădu din cap dezolat.

— Nie ma.[1]

O întrebare dificilă stătea pe buzele lui Malko.

— Într-adevăr aveți fotografii din perioada aceea?

Ea ridică capul și spuse cu nostalgie:

— Da. El și eu, și apoi o alta cu toți cei din Comitetul de la Lublin, făcută în 1944.

Malko o privi surprins.

— Cum ați procurat-o?

Halina coborî capul, ca un copil prins după ce-a făcut o poznă.

— I-am furat-o dintre lucrurile lui, înainte să le ardă, spuse ea simplu. Nu știam cine e cu el în fotografie. Voiam o amintire. El n-a știut niciodată.

— O aveți la dumneavoastră?

— Da.

Fără ca nimeni să știe de ce, Malko se uită spre scară. Avu impresia că i se oprește inima. Un bărbat tocmai urcase scara. Era cel din vitrina Wyniarnei Fukierowska, atunci când era cu doctorița.

Capcana se-nchisese.

---

1. Nu avem (n.a.)

Capitolul XV

Malko reuşi să nu-şi trădeze emoţia, în timp ce valuri de adrenalină i se vărsau în artere. El aşteptă să vadă dacă agentul se va îndrepta spre ei, dar el se mulţumi să-şi rotească ochii cu indiferenţă prin sală, înainte să coboare din nou. Malko reuşi să guste din îngheţata lui cu un aer calm. Fotografia de care-i vorbea Halina era dinamită.

— Puteţi să-mi daţi fotografia? întrebă el.

Halina se uită la el:

— Ce veţi face? Ce vreţi să-i faceţi lui Roman?

— Să-l împiedicăm să facă rău. Să le spunem celor care vor să-l urmeze cine este el în realitate. Un comunist convins. El nu va avea nimic de suferit. Aici, el nu riscă nimic, doar dacă nu cumva s-a schimbat şi nu mai e comunist. Alţii înaintea sa au făcut-o.

Halina Rodowisz rămase gânditoare mult timp, înainte să spună:

— Nu ştiu ce să spun. A trecut atâta timp de când nu l-am văzut, dar era atât de convins. Nopţi întregi mi-a explicat de ce îmbrăţişase aceste idei.

— Sunt multe lucruri care probează că el nu s-a schimbat, zise Malko. Altfel S.B.-ul n-ar fi ajuns la crimă pentru a-l proteja.

— Da, bineînţeles, zise gânditoare Halina. Trebuia să-l denunţ în '41. Ce a făcut el a fost monstruos, să-ţi denunţi camarazii de luptă, dar eu îl iubeam prea mult. Era drăguţ cu mine. Îmi amintesc de parcă era ieri când dormea la mine în braţe. Eu adoram încălţămintea. Varşovia era în plin război şi nu se găsea. El a cumpărat de la negru şi mi-a făcut o surpriză de ziua mea de naştere, în '43.

Vocea i se sugrumase și ochii îi erau plini de lacrimi. Malko își coborî ochii jenat.

— Vă voi trimite poza, spuse ea, dar înainte trebuie s-o găsesc. Acum trebuie să plec. Trebuie să mă întorc la bazar.

— Probabil că mă detestați, zise Malko.

— Nu. Așa este destinul. Dacă dumneavoastră nu ați fi apărut, aș fi tăcut până la moarte.

— Doriți să-l revedeți?

— Nu știu. Nu cred. S-ar simți prea jenat.

Ea ridică brusc capul.

— Știți, mă înțelegeam așa bine cu el. Ne petreceam nopțile făcând dragoste. Eram tineri. Nu credeam că o să mi-l reamintesc în modul acesta, cu o astfel de intensitate. Să plecăm imediat.

El plăti. Când ieșiră pe Rynek, ningea puțin. Halina se opri melancolică în fața trăsurilor.

— Ah, trăsuri!

— Veniți, zise Malko.

Ei se instalară într-una din cele două trăsuri care porni într-o încetineală majestuoasă.

Halina se-ntoarse spre Malko.

— Nu existau decât cai în timpul războiului.

Tăcură, înaintând încet în lungul fațadelor, tandre amintiri ale orașului reconstituit. Malko profita prea puțin de această ciudată plimbare, acaparat de grijile lui. Acum se găsea în pericol de moarte iminent. Dacă agenții S.B. ghiceau cine-i în realitate Halina, ei ar face tot posibilul pentru a-i lichida pe amândoi. Cât privește fotografia, el trebuia să pună mâna pe ea cu orice preț.

Calul se opri la capătul străzii Nowowiejska, la limita zidurilor de apărare. Se dădură jos. Halina îi întinse mâna lui Malko.

— Eu nu mă gândesc să vă mai revăd, dar vă voi lăsa fotografia mâine la hotel.

— La ce oră? întrebă Malko. Ar fi mai bine să mi-o dați mie personal.

— La prânz, spuse Halina Rodowisz. La fel ca azi.

Ea se îndepărtă repede spre Podwale, făcând zăpada să scârțâie sub tălpile ghetelor sale negre.

* * *

Malko tocmai își luase cheia camerei de la recepție, când aproape se ciocni de un bărbat tânăr cu părul blond foarte lung și zbârlit, îmbrăcat într-o canadiană maro din care se vedea un blue-jeans și o pereche de bascheți, având trăsăturile ascuțite cu ochii înfundați în orbite și o gură mică. Îl fixă pe Malko cu un aer agresiv și-l întrebă în engleză:

— Sunteți Malko Linge?

— Da, zise Malko. Dumneavoastră cine sunteți?

Celălalt se clătina de pe un picior pe altul, ca unul care nu știe ce atitudine să adopte.

— Eu mă numesc Jerzy, spuse el în silă și sunt un amic al Marylei Nowicka.

Malko simți că i se strânge stomacul.

— Aveți noutăți?

Polonezul privi în jurul lui, ca și când s-ar fi temut să nu fie auzit.

— Da, zise el. Vrea să vă vadă.

Malko l-ar fi îmbrățișat.

— A fost eliberată?

Jerzy dădu din cap afirmativ.

— Da. Ea dorește să vă vadă, repetă el.

— Unde?

— Veniți cu mine la cafeneaua *Krakovia*.

Malko ezită. El voia să meargă la ambasadă pentru a povesti ultimele sale descoperiri, dar nu o putea lăsa pe Maryla Nowicka, mai ales că ginecologa avea lucruri interesante să-i spună.

— Foarte bine, zise el, vin cu dumneavoastră.

* * *

S-ar fi putut crede că te aflai în oricare cafenea studențească din lumea liberă. Blue-jeanșii, părul lung de rigoare, melodiile "pop" emise de juke-boxe, conversațiile animate de la toate mesele. Malko își croi drum în spatele lui Jerzy. La trecerea sa, conversațiile încetau. Veșmintele sale îl făceau inevitabil remarcat ca fiind străin. Ei ajunseră la o masă

în fund, unde mai erau deja trei tineri bărbați și o fată brunetă cu sâni ascuțiți, cu figura arțăgoasă. Jerzy se așează lângă ea și-i făcu semn lui Malko să facă la fel.

— Unde este Maryla? întrebă acesta din urmă.

— Vom merge s-o întâlnim, zise Jerzy. Mai așteptăm pe cineva.

Nimeni nu părea dispus să înceapă conversația. I se aduse lui Malko o Zywiec, berea locală, și el începu să se uite prin sală. Toți consumatorii erau foarte tineri, destul de des bărboși, totdeauna pletoși.

Deodată i se păru că discerne un miros ciudat, provenind dintr-o boxă vecină.

— Spuneți-mi, se fumează hașiș aici? întrebă Malko.

Jerzy înclină capul.

— Se mai întâmplă. Vine din Rusia.

Privind mai atent, observă că jumătate din sală fuma hașiș. Categoric, Polonia rezerva surprize. Probabil S.B.-ul nu venea des la *Krakovia* ca să vadă atmosfera.

Apăru un alt tip. Slab și palid cu o șapcă enormă. Îi făcu un semn discret lui Jerzy care se ridică imediat.

— Veniți, spuse el.

Malko îl urmă, din ce în ce mai intrigat de aceste mistere. Avea impresia că se află în compania unor cercetași care efectuează un exercițiu. Ieșiră din Nowy Swiat. O mică mașină cenușie îi aștepta în fața intrării, o "Syrena" antideluviană cu vopseaua peticită.

— Urcați, spuse Jerzy.

— Unde mergem?

— V-am spus, zise tânărul polonez plictisit. S-o vedeți pe Maryla. Nu vreți asta?

Tonul său era aproape amenințător. Malko avu impresia că voiau să-l urce forțat în mașină, tot grupul ieșind cu ei în același timp. Ajunseseră să se înghesuie cinci inși în minuscula mașină care demară spre sudul orașului. Strivit între Jerzy și un alt tânăr, Malko abia mai putea respira. Totuși, el văzu o altă mașină demarând în spatele lor, un taxi Fiat Polski, gol bineînțeles.

El se-ntoarse spre Jerzy.

— Suntem urmăriți.

Un surâs viclean lumină faţa ascuţită a tânărului polonez.

— Ştiu, zise el, nu ne deranjează.

Din ce în ce mai derutant. Maşina atinse toată viteza de care era capabilă — nu mai mult de treizeci de kilometri pe oră, mergând în lungul străzii Ujazdowskie, spre Wilanow. Apoi după ce parcurse un kilometru, ea viră la stânga în Ulica Agrycola, marea arteră coborând spre Parcul Lazienki, până la malul Vistulei. Puţin mai departe, ea se opri lângă un rond, în faţa monumentului lui Ioan Sobieski.

Malko privi afară. De-a lungul gardului parcului se zărea un fel de canal îngheţat care se termina la zidurile albe ale Palatului Lazienki. O altă maşină, un Fiat Polski negru cu doi oameni în el, se opri în dreptul lor.

— Coborâţi, îi ordonă Jerzy, vom schimba maşina.

Malko fu bucuros să-şi mai dezmorţească picioarele, deşi nu înţelegea nimic. Cât vedeai cu ochii nu se zărea nici o pisică şi parcul îngheţat era presărat cu palate. La o sută de metri, Fiatul Polski cenuşiu se oprise şi şoferul urina ostentativ în lungul grilajului.

Deja tovarăşii săi se urcau în maşina neagră. El se urcă la rândul lui. De astă dată erau şase! Numai şoferul rămăsese în „Syrena". Cele două vehicule porniră, „Syrena" mergând în spate. Ei parcurseră o sută de metri şi virară la dreapta pe un drum mult mai strâmt care traversa parcul îngheţat. Bineînţeles, şoferul maşinii cenuşii se urcase şi el în maşină şi îi urma, "cu toată discreţia".

Două sute de metri mai departe, un nou viraj. De astă dată Malko văzu o placă "29 go Listopada". Acum ei se-ndreptau spre Vistula. Sunete de claxon furios îi făcură să se-ntoarcă: „Syrena" oprise barând drumul. Şoferul ei se dăduse jos şi deschisese capota. Un jet de vapori ieşi de sub ea. Şoferul maşinii Polski, după ce termină de claxonat, ieşi din maşină, înjurându-l pe studentul aplecat asupra motorului său stricat. Urmărirea se terminase.

Malko se-ntoarse spre Jerzy.

— Bravo!

Tânărul polonez nu răspunse, dar ochii lui străluciră de bucurie.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Puszcza Kampinowska, zise Jerzy.

Pădurea Kampinos era la nord-vestul Varşoviei. Altă dată era terenul preferat de vânătoare al prinţilor polonezi. Nemţii săpaseră acolo tranşee care nu fuseseră descoperite în totalitate şi era încă foarte sălbatică.

Malko nu mai vru să pună întrebări. Maşina în care erau ei ajunsese pe calea cea mare pe râpa Czerniakowska în lungul Vistulei. Ea viră la stânga şi merse cu toată viteza spre nord. Jerzy îşi aprinse o ţigară fără să-i ofere una şi lui Malko. Acesta încercă să contemple peisajul. Nu era vesel. Uzine imense ocupau nordul Varşoviei. Puţin câte puţin, locul lor fu luat de un câmp dezolant, sinistru, cu cocioabe gata să se prăbuşească, unde nu toate urmele războiului dispăruseră încă. Câmpii înzăpezite mărgineau drumul drept şi strâmt.

Era deprimant de trist. După un sfert de oră de drum, maşina încetini în dreptul unor case ale unei mici aşezări care conform unui panou se numea "Palmiry".

Fiatul se angajă pe o potecă la stânga îngheţată. Foarte repede, câmpurile înzăpezite, lăsară loc unei păduri dese cu pomi desfrunziţi, pe unde nu se vedea nici o fiinţă. Maşina mai merse doi kilometri, după care viră la stânga, intrară pe o nouă alee, marcată pe o parte cu sârmă ghimpată pe care la intervale regulate erau nişte plăcuţe al căror text Malko nu putu să-l citească. De astă dată era sigur că nu sunt urmăriţi.

Mai apoi, maşina viră, de astă dată la dreapta. Mai merseră o sută de metri şi maşina se opri.

— Coborâţi, zise Jerzy.

Ceilalţi făcură acelaşi lucru. Frigul era crâncen. Cât vedeai cu ochii, nu erau decât pomi acoperiţi de gheaţă. La stânga începea o potecă, accesibilă pentru maşini, dar Jerzy porni pe jos cu pas sigur. El se-ntoarse spre Malko:

— Veniţi, nu mai este mult.

În şir indian ei se-nfundară printre copaci. Nu era nici un zgomot în afară de cel al paşilor lor. La stânga Malko văzu sârmă ghimpată. Poteca făcea un cot. Malko zări o maşină oprită. Geamurile aburite nu permiteau să se vadă ce-i înăuntru. El era uimit. Nu mai înţelegea nimic. La ce servea tot drumul acesta prin pădure? Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Jerzy care mergea în faţa lui spuse:

— Am ajuns. Maryla ne așteaptă. Urmați-mă.

Ei ocoliră mașina al cărei motor mergea. Jerzy o luă pe o altă potecă ce se-nfunda treizeci de metri mai departe, la o barieră albă și roșie. În lumina amurgului el zări în fața barierei ceva care semăna cu un om de zăpadă. El mai făcu câțiva pași și se opri îngrozit.

Nu era un om de zăpadă ci o femeie în întregime dezbrăcată, cu picioarele depărtate, cu brațele ridicate deasupra capului ca și cum i-ar implora să-i dea voie să se-ntoarcă. Era înghețată. Albă cu urme albastre mergând spre negru. Deși era umflată trăsăturile ei erau identificabile. Erau cele ale Marylei Nowicka, doctorița. Ochii îi erau deschiși, ieșiți din orbite, plezniți de frig. Malko strânse pumnii în fundul buzunarelor. De ce nu-i spuseseră nimic!

El se-ntoarse. Jerzy îl fixa cu o ură incredibilă.

— Iată ce au făcut prietenii dumneavoastră! spuse tânărul polonez cu vocea sugrumată de ură și de durere. Ați văzut?

— Prietenii mei... începu Malko.

El nu mai putu continua. O voce de femeie izbucni în spatele lui.

— To ou! To ou! Dran.[1]

O femeie fugea spre el neîndemânatică, înfășurată într-un palton mare, cu capul ieșit de sub un fel de coroană albă care-i înfășura gâtul. Malko nu văzu că ochii albaștri strălucind de ură erau cei ai lui Wanda Michnik. În spatele ei un bărbos uriaș venea în fugă strângând în mână patul puștii sale de vânătoare de calibru mare.

Ei se apropiară de Malko cu ochii scăpărând de furie. Răsucindu-și corpul, el îi dădu o lovitură cu patul puștii în plin obraz. Totul explodă într-o lumină orbitoare.

---

1. El este. El este, acest ticălos! (n.a.)

Capitolul XVI

Un șoarece își înfipse dinții în mucoasa fragilă care căptușea interiorul nărilor lui Malko. El urlă de durere și scuturâ cu disperare capul pentru a scăpa de rozător. Fu zadarnic. El vru să-și ducă mâna la față pentru a desprinde animalul, dar mâinile îi erau legate. Atunci încercă să-i vorbească drăguț șoricelului. Efectul obținut fu contrar. Acesta își înfipse dinții mai sus spre sinus. Durerea deveni atât de insuportabilă, că Malko scoase un urlet sfâșietor.

— Acum își revine, ticălosul! se auzi ca un ecou o voce de femeie.

Malko deschise ochii. La-nceput văzu contururi confuze, apoi, un fel de farfurioară zburătoare albă sprijinită pe o claie blondă. Îi trebui mai mult de un minut ca să recunoască părul blond al Wandei Michnik. Tânăra avea fața suptă și pungi enorme sub ochi, iar "farfuria zburătoare" era un aparat gipsat care dispărea sub bluză. Expresia feței sale nu-i lăsa nici o îndoială lui Malko. Ea voia cu orice preț să-l omoare și agita în mâna dreaptă un obiect ciudat. Durerea din nas continua, ca și când i-ar fi răsucit un fier încins. Deci, nu era un vis.

El simți că-i vine greață și vomită un jet de bilă. Încercând să se elibereze, realiză că-i strâns legat cu un fir electric de un masiv fotoliu de lemn. Mâinile îi erau prinse de spătar și gambele sale de picioarele fotoliului. Fu cuprins de un acces de tuse îngrozitor care dură câteva minute. El se sufoca având impresia că interiorul sinusurilor și al beregatei îi erau smulse. Reuși să-și revină și să realizeze unde era – o cameră cu pereții de lemn ca într-un castel, cu o sobă aprinsă și un radio care emitea muzică folclorică poloneză. În cameră erau o jumătate de duzină de bărbați – cei din mașină care nu erau fețe necunoscute lui Malko. Jerzy care-și scosese canadiana, veni în fața lui Malko.

— Știi de ce te-am adus aici? întrebă el în limba polonă.

— Cred că sunteți pe punctul de a face o greșală tragică, zise Malko.

Jerzy îl pălmui cu toată puterea.

— Taci! Înainte de toate, vrem să știm cine a omorât-o pe colega noastră Maryla, pentru a-i pedepsi pe asasini.

— Cum credeți că pot ști eu asta? zise Malko încercând să-și păstreze sângele rece. Trebuie să-i întrebați pe cei de la S.B. Eu sunt de asemenea aliatul vostru...

— Și Roman Ziolek este un comunist, da? urlă Wanda Michnik cu vocea unei isterice.

Malko avea impresia că dacă i-ar fi răspuns "nu", ea s-ar fi liniștit. Dar el nu putea.

— Da, zise el. Vă va duce pe toți la pierzanie.

— Ah, târâtură murdară, zise Wanda Michnik. Trebuie să-l obligăm să spună adevărul. Să dea nume. Lăsați-mă să continui!

Se făcu o liniște apăsătoare. Malko începea să se-ntrebe dacă nu cumva trăiește un coșmar.

După ce a scăpat de S.B., acum era amenințat de moarte de către cei pe care venise să-i ajute. Un fapt i se părea de prost augur. Banda lui Jerzy îl lua drept zbir al S.B.-ului. Nici unul dintre ei nu-și dăduse osteneala să-și ascundă fețele, ca și când n-ar putea fi identificați.

— Noi dorim numele asasinilor Marylei, repetă Jerzy. Ni le spui odată?

Cum Malko nu răspundea, tânărul polonez trecu în spatele lui, îl luă de păr și-i dădu capul pe spate.

În aceeași clipă Wanda Michnik se aplecă asupra lui, ridicând un fel de burete pe care-l înfipse cu brutalitate în nara sa stângă. Malko îi văzu mâna crispându-se pe partea cea mai îngroșată. Imediat, el simți un lichid glacial și arzător totodată scurgându-se pe mucoasa nărilor, cu un miros teribil de acru. Era amoniac.

O secundă mai târziu, el simți că se sufocă, avea ochii plini de lacrimi. Cum nu avusese timp să-și blocheze respirația, lichidul îi pătrunse în trahee, provocându-i un oribil spasm respiratoriu și o arsură atroce. El încercă să-l elimine cu un acces de tuse. Plămânii săi inflamați refuzau să se supună comenzilor. El se sufoca, ținând gura deschisă întocmai ca un pește, cu ochii înecați în lacrimi. Simțea că-i iese foc din bronhii.

Tinerii din jurul său glumeau cu cruzimea tinereții lor. Wanda ridicase buretele contemplându-și opera. Malko își spunea că o să moară în această cabană de lemn. Era stupid, dar prea greu ca să vorbească, să-ncerce să le explice.

— Recunoști?

Vocea lui Jerzy explodă în timpanele sale. El scoase un sunet diform și deodată buretele se înfipse în nara cealaltă. De data asta el prevăzuse gestul și inspirase viguros. Amoniacul îi curse pe față, arzându-i buzele iar vaporii săi îi declanșară un nou acces de tuse, din care nu se opri decât când ochii îi ieșiseră din orbite. Wanda profită pentru a-i scurge ultimele picături de amoniac și el reîncepu să se sufoce.

— Opriți-vă, țipă el. Opriți-vă!

— O să vorbească! strigă Wanda.

Malko profită pentru a-și recăpăta suflul câteva clipe, dar vaporii de amoniac continuau să-i ardă plămânii. Când durerea se mai domoli reuși să spună:

— Eu sunt agent american. Am venit...

Lovitura în plin peste gură îl opri, urmată de țipătul isteric al Wandei:

— Mincinos, murdar mincinos!

Ea se apropie ridicând buretele din nou muiat în amoniac. Jerzy îi reținu brațul.

— Stai, riști să-l omori cu asta dacă se sufocă, iar Maryla nu va fi răzbunată.

Malko se-ntreba dacă va mai ieși viu din această cabană. Oamenii S.B.-ului fuseseră păcăliți, iar americanii nu știau unde se află. Dacă nu reușea să-i facă să raționeze pe exaltații ăștia...

Jerzy și Wanda se consultară din priviri, apoi începură să discute cu voce joasă, într-un colț al camerei, apoi reveniră la Malko.

— Nu vă vom mai tortura, pentru că ar însemna să ne murdărim! spuseră ei. Pentru că refuzați să ne divulgați numele asasinilor lui Maryla, vă considerăm la fel de vinovat ca și ei. Veți fi judecat de un tribunal secret revoluționar care se va întruni aici. Sentința va fi executată imediat.

Malko simțea că visează.

— Este o glumă!

Jerzy scutură din cap, cu ironie.

— De loc! Noi procedăm în felul nostru. Unul din prietenii mei de la Ursus, după mișcările din vara trecută, a fost condamnat la douăzeci de ani de închisoare. A fost un judecător, un grefier și un martor. Acesta din urmă, era agent al S.B.-ului. Noi avem aici tot ce ne trebuie. Colegii mei tocmai m-au ales judecător. Prietenul nostru Witold o va face pe grefierul și avem și martorul, arătând cu degetul spre Wanda.

— Sunt gata să depun mărturie, spuse Wanda, că el a încercat să mă facă să cred că Roman Ziolek este trădător. Cum eu refuzam să cred acest lucru, el m-a urmărit până când prietenii săi au încercat să mă omoare cu o mașină. Aceștia m-au ridicat și când au realizat că am fractură a regiunii cervicale li s-a făcut frică și m-au dus la spital. Altfel, m-ar fi torturat.

Malko tuși căci amoniacul îi rămânea în plămâni, dar în primul rând nu trebuia să-și piardă capul.

— Wanda, spuse el, ceea ce vi s-a întâmplat este oribil, dar cine v-a fixat întâlnirea cu mine?

— Unul dintre prietenii noștri, spuse ea.

— De ce nu-l întrebați pe el cine l-a trimis?

— Să fim serioși! El trebuia să meargă la Kakowiecka pentru asta. El a fost arestat a doua zi...

Jerzy bătu din palme.

Ședința tribunalului armatei secrete va începe. Liniște.

* * *

— ...Înaintea lui Dumnezeu cel Atotputernic și a Fecioarei Maria, Protectoare a Coroanei Poloneze, simbol al martiriului și al izbăvirii, tribunalul secret al Znak, reunit în această zi de grație a anului 1977, a decis pedepsirea trădării...

Jerzy ridică hârtia de pe care citea cu tonul unui școlar și sfârși cu o voce care tremura ușor

— ....cu moartea.

Se lăsă o liniște apăsătoare. Ei opriseră aparatul de radio. Dacă n-ar fi fost amoniacul și loviturile, Malko s-ar fi putut crede amestecat într-un joc cu cercetași.

Wanda îl fixă cu ură. Ceilalți aveau fețele grave, încordate, în ciuda tinereții lor. Jerzy se apropie de Malko cu hârtia în mână.

— Dumneavoastră ați înțeles?

— Eu am înțeles, zise Malko. V-am spus cine sunt. Ce veți face în continuare?

— Sentința va fi executată imediat, spuse tânărul polonez, cu o voce care se dorea sigură.

Malko se simți copleșit de moliciune. Toate acestea erau stupide, incredibile.

— Eu nu sunt vinovat de moartea Marylei Nowicka, repetă el. Nu sunt agentul S.B.-ului, din contră, aparțin unui organism din vest...

Wanda Michnik îl întrerupse cu o voce ascuțită, tremurând de emoție și agresivitate.

— Nu-l lăsați să vorbească. Ucideți-l!

Malko tăcu. Nu se putea face nimic împotriva isteriei. Îi veniră deodată în minte toate cadavrele pe care le văzuse. În câteva clipe va fi ca ele, cu ochii închiși, cu trăsăturile destinse, imobil pentru totdeauna. La apropierea morții, el se simțea ciudat de calm.

— Să tragem la sorți! propuse Jerzy. Vom introduce toate numele noastre într-o căciulă și vom trage unul. Acesta va fi cel care va executa trădătorul cu pușca.

— Foarte bine, zise Wanda.

Ea se instală la mica masă de lemn și începu să scrie pe niște foi smulse dintr-un carnet. Pe măsură ce termina, Jerzy lua foile și le îndoia pentru a le băga într-o căciulă veche. Când termină de scris, Wanda se ridică și amestecă biletele într-o liniște mormântală. Apoi se apropie de un tânăr bărbos și ciufulit și-i întinse căciula.

— Ține, Henryk tu ești cel mai tânăr. Trage!

Numitul Henryk băgă mâna în căciulă scoase o hârtie pe care o despături, anunțând cu o voce indiferentă:

— Wanda!

Se făcu o liniște apăsătoare, pe care o întrerupse Jerzy:

— Nu, nu e drept, trebuie să repetăm tragerea la sorți.

Wanda Michnik, se-ngălbenise. Ea-l privi pe Malko, apoi pe amicii ei și zise cu hotărâre:

— Ba e drept. Eu sunt cea care-l va omorî, imediat. Trebuie să respectăm tragerea la sorți. Știu și eu să mă servesc de o pușcă.

Ea se-ndreptă spre colțul camerei unde era așezată arma, o luă și-l întrebă pe Jerzy:

— Este încărcată?

Tânărul polonez dădu din cap fără să răspundă. Wanda examină trăgaciul, cumpăni în mână arma şi o sprijini ferm de-o coastă.

— Dezlegaţi-l, spuse ea şi duceţi-l afară.

Doi dintre polonezi se apropiară de fotoliu şi începură să-i desfacă legăturile lui Malko, cu excepţia celor de la mâini, apoi îl ridicară în picioare. Wanda îl observa, cu pupilele dilatate, buzele strânse, maxilarele crispate. Nimeni nu spunea nici un cuvânt.

Jerzy deschise uşa şi-l împinse pe Malko afară. Acesta fu scuturat de frig, ieşind la exterior. Trebuia să fie sub minus cincisprezece grade. Fără să vrea, membrele îi tremurau şi nu se putea stăpâni. În spatele lui, Wanda zise cu o voce ascuţită.

— Priviţi-l, tremură de frică, ticălosul!

— Nu mi-e frică, mi-e frig, zise Malko, orbit de furie.

Hotărât, el avansă câţiva metri, după care se-ntoarse. În spatele său nu era decât masa albicioasă a pădurii înzăpezite şi liniştea absolută. Ceilalţi se aflau în faţa lui, afară din cabană, cu feţele luminate de lampa de deasupra porţii. Aceasta trebuia să fie o frumoasă întâlnire de vânătoare în timpurile bune. Wanda Michnik avansă un pas. Faţa ei era în întuneric şi Malko nu-i putea vedea expresia.

— Să spunem o rugăciune pentru el! strigă Jerzy.

Cu voce tare începu să spună "Tatăl nostru" în limba polonă. Wanda aştepta transformată în stană de piatră. Malko reuşise să-şi oprească tremuratul. El, de asemenea, aştepta, cu creierul golit, deconectat, cu frânturi de amintiri trecându-i prin faţă. Vedea obrazul Alexandrei, ochii, surâsul ei, colţul bibliotecii unde-i plăcea să facă dragoste.

— Amin...

Totul se petrecu atât de repede, că n-avu timp să-i fie frică. Wanda ridică ţeava puştii şi apăsă pe trăgaci. Instinctiv, Malko se aruncă într-o parte, ceea ce n-ar fi servit la nimic, dată fiind distanţa mică: oricum alicele i-ar fi smuls capul.

Explozia fu asurzitoare. El simţi pişcături prin veşminte, văzu flacăra exploziei şi auzi un ţipăt:

— Wanda!

Izbit din cauza aruncării sale la pământ, el se ridică de bine de rău, jenat din cauza durerii de la mâinile legate.

— Nu am putut, gemu ea, nu am putut!

Încă asurzit de explozie, Malko înţelese de ce era în viaţă. În ultima secundă, Wanda Michnik ridicase ţeava puştii spre cer, intenţionat. Pişcăturile pe care le simţise, erau alice rătăcite. Era din ce în ce mai straniu.

Încercând să-şi adune ideile, Malko îl auzi pe Jerzy ţipând:

— Dă-mi mie puşca aceea. Am s-o fac eu.

Wanda nu se mişcă, nu lăsă arma din mână. Malko avea impresia că toată isteria ei trecuse brusc odată cu focul de armă. El realiză deodată că poate mai avea o şansă să trăiască. Stăpânindu-şi tremurul cauzat de frig, el avansă spre grup:

— În toate ţările din lume, spuse el, când un un pluton de execuţie ratează împuşcarea unui condamnat, acesta este graţiat.

Se lăsă o linişte de moarte. Din păcate, el nu le putea vedea expresia feţelor. Spectacolul arăta din ce în ce mai mult a melodramă. El îşi dădu seama că trebuie să vorbească, să vorbească cât mai mult, pentru a nu-i lăsa să o ia de la capăt.

— Nu vă cer să mă graţiaţi pentru că nu sunt vinovat, continuă el, ci doar să-mi daţi posibilitatea să-mi dovedesc nevinovăţia.

Vorbele sale fură întâmpinate cu aceeaşi tăcere şi imobilitate, ca şi când toţi ar fi îngheţat deodată. În spatele lui, un enorm bulgăre de zăpadă căzu din ramurile unui pom, cu zgomot înfundat. Jerzy îşi descleştă limba şi întrebă cu o voce spartă:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Cineva în care aveţi încredere, posedă o probă grăitoare a ceea ce eu am afirmat, zise Malko. Puteţi merge acolo, ţinându-mă pe mine aici.

Se lăsă din nou linişte. Frigul punea stăpânire pe gambele lui Malko. Jerzy le făcu semn celorlalţi să se apropie de el. Urmă o consfătuire cu voce joasă, după care tânărul polonez se apropie de Malko:

— Noi am hotărât să examinăm propunerea dumneavoastră, zise el. Veniţi!

Malko fu dus în interiorul cabanei. Nemaiputând de frig, aceasta fu o adevărată izbăvire. Îl aşezară din nou în fotoliu şi-l legară. Din mici detalii, el îşi dădu seama că furia le trecuse. Wanda ocolea cu încăpăţânare privirea lui. Nu se pot improviza asasini. Jerzy veni în faţa lui.

— Vă ascult.

Malko le relată toată istoria fără să fie întrerupt şi concluzionă:

— Unul dintre dumneavoastră poate merge s-o vadă pe Halina mâine dimineaţă la bazarul Rózyckiego, să-mi ceară fotografia despre care mi-a vorbit.

Se prelungi liniştea. Apoi Jerzy le făcu semn celorlalţi să se adune în jurul lui şi urmă un nou consiliu cu voce joasă. Malko nu mai putea. Avea impresia că plămânii i se usucă în piept din cauza amoniacului. El fu cuprins de un nou acces de tuse, întrerupt de Jerzy:

— Mă duc eu însumi mâine dimineaţă, îl anunţă el.

* * *

Malko deschise ochii, crezând că aude un zgomot, dar nu era decât o ramură uscată care troznea sub greutatea zăpezii. El îşi înghiţi cu greutate saliva. Când se trezi, după ce moţăise toată noaptea aşezat în fotoliu, Wanda îi dăduse miere pentru beregată şi cafea. Apoi plecase împreună cu Jerzy şi cu alţii, lăsându-l pe Malko în paza a trei dintre camarazii lor.

Era ora două după amiază, îi era foame şi ochii i se închideau de somn.

El îşi simţea gândurile în dezordine şi amoniacul continua să-l roadă în interior. El încerca să ghicească ce s-a putut întâmpla, cel mai rău lucru fiind arestarea Halinei. În acest caz, ei n-ar ezita să-l lichideze, chiar şi numai pentru propria lor siguranţă. Erau lucruri care se puteau întâmpla. Dar se putea întâmpla ca Halina să refuze să-i dea fotografia, sau să i se facă frică de Jerzy.

Cyrus Miller probabil că-şi făcea sânge rău din cauza lui.

De astă dată se auzi un zgomot de motor. Malko ascultă atent. Nu se mai auzi nimic. Păzitorii săi păreau că n-au auzit nimic. Poate că visase.

— Mi-e foame, spuse el.

Ceilalţi nu-i răspunseră. Mai aşteptă câteva minute, apoi repetă:

— Mi-e foame.

Uşa se deschise în faţa lui Jerzy înfăşurat în canadiana lui, urmat de Wanda. Ei închiseră uşa cu grijă. Cu feţele impenetrabile ei îşi scoaseră paltoanele. Wanda părea să fi

îmbătrânit cu zece ani, cu enorme cearcăne albăstrui la ochi. Malko nu se mai putu stăpâni.

— Aţi găsit-o?

Jerzy îl fixă cu un aer absent.

— Da.

Malko simţi de parcă i s-ar fi ridicat o piatră imensă de pe inimă. Chinul său dura de aproape douăzeci şi patru de ore.

— Ea v-a vorbit?

— Da.

— V-a dat fotografia?

— Da, răspunse Jerzy cu o ezitare în voce.

Fiecare răspuns părea dat cu regrete. Malko răsuci şi mai tare degetul în rană:

— Ea-l reprezintă pe Roman Ziolek împreună cu membrii comitetului de la Lublin?

De astă dată, Jerzy nu mai avu puterea să răspundă. În spatele lui, mărul lui Adam al Wandei urca şi cobora, iar ochii îi erau plini de lacrimi. Totuşi, ea fu cea care avu curajul să ţipe:

— Chiar dacă a fost comunist el s-a schimbat! Soljeniţîn a fost şi el comunist convins.

— Este adevărat, recunoscu Malko. Dar K.G.B.-ul nu-l protejează pe Soljeniţîn. Această fotografie prin ea însăşi nu constituie o probă despre ceea ce se întâmplă acum, dar arată faptul că Roman Ziolek a mintit când a spus că din totdeauna a fost adversar al comunştilor, or el este unul de-al lor.

Din nou se lăsă o linişte apăsătoare. Cei trei păzitori ai lui Malko asistau cu gura căscată. În mod vizibil, cultura lor politică era depăşită.

— Dezlegaţi-mă! spuse Malko pe un ton imperativ, cu voce calmă.

După o lungă ezitare, Jerzy schimbă o privire cu Wanda, apoi se duse în spatele fotoliului şi Malko simţi cum degele celuilalt umblau la legături. El aşteptă să fie liber, apoi îşi frecă timp îndelungat mâinile şi-şi mângâie maşinal barba nerasă. Ceilalţi îl urmăreau ca pe o curiozitate a naturii.

— Îmi arătaţi şi mie fotografia? ceru el.

Jerzy scoase din portofelul său o fotografie 6 x 9 şi i-o întinse lui Malko fără nici un cuvânt.

Aceasta fusese făcută de-aproape şi se distingeau clar trăsăturile a şapte persoane aliniate în rând, şase bărbaţi şi o

femeie. El întoarse fotografia. O cruce cu cerneală era trasată în faţa celui de-al treilea personaj, pornind de la stânga la dreapta, un om înalt, cu faţa ascuţită, cu părul ciufulit, surâzător.

— Este el?

— Da el este, zise Jerzy. Am arătat fotografia cuiva care a apucat acele timpuri. El a recunoscut trei persoane, între care şi pe femeie.

— Cine-i femeia?

— Maryzia Rutkiewicz, zise Jerzy, una din fondatoarele Partidului Muncitoresc Polonez.

Malko se uită din nou la fotografie. Era de mirare ce secret deosebit putea păstra această bucată de hârtie dreptunghiulară. Cu un gest normal, Malko băgă fotografia în buzunar. Jerzy şi Wanda Michnik nu reacţionară. Beregata îl ardea din nou şi el tuşi. Ceilalţi se îndepărtară de el cu respect. Acum că avea fotografia în buzunar nimic nu-l mai reţinea acolo.

— Când plecăm? întrebă Malko.

— Acum, răspunse Jerzy prost dispus.

* * *

Pentru prima dată de când era Malko la Varşovia, cerul era senin.

Câmpia înzăpezită părea mai puţin sinistră. Maşina lor depăşi un camion enorm şi derapă deodată. Jerzy conducea nervos. Malko era la spate între Wanda şi unul dintre gardieni. Acum avea impresia că visase. În câteva minute vor fi la Varşovia. Nu schimbaseră nici un cuvânt de la plecarea lor din cabană. Dorise să întrebe ce se-ntâmplase cu rămăşiţele pământeşti ale lui Maryla Nowicka, dar nu-i putea părăsi astfel pe Jerzy şi pe prietenii lui. El se-ntoarse spre Wanda Michnik care moţăia, epuizată de oboseală.

— Ce veţi face acum?

Ea tresări şi-l privi fără să-nţeleagă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Continuaţi să credeţi în Roman Ziolek?

— Da.

— În ciuda fotografiei? insistă Malko.

— Ascultaţi, spuse el plictisit. Noi suntem destul de mari ca să ştim ce vrem. Poate că Roman a fost comunist, dar acum nu

mai este. Vă lăsăm la Varşovia. Nu încercaţi să ne mai contactaţi, este inutil. Spuneţi-le oamenilor cu care lucraţi că Ziolek este singura noastră speranţă şi că nu trebuie distrus. Ar fi o acţiune injustă. Dinspre partea mea, eu consider că este sincer, dar nu ştiu dacă intenţiile dumneavoastră sunt bune, adăugă el cu regret.

În mod tacit nimeni nu mai vorbise despre "execuţie".

Se reinstală liniştea. Primele uzine de la periferia nordică apărură la dreapta. Malko avu un simţământ amar şi frustrat. Atâtea riscuri pentru a ajunge aici... Atât timp cât Roman Ziolek va avea partizani atât de orbiţi, ceea ce el putea întreprinde nu servea la mare lucru. El risca să fie doborât de o tabără sau de cealaltă, când va ajunge la Varşovia. S.B.-ul în mod sigur, nu va rămâne inactiv. Chiar dacă primele contacte cu Halina trecuseră neobservate, ei se vor întreba ce face.

Cea mai bună şansă pentru Malko era să le creeze serviciilor poloneze impresia că el nu putea părăsi ţara uşor, deci că ei puteau acţiona cu blândeţe, dar asta nu ar dura. La un moment dat, tot vor lovi. În primul rând trebuia să pună poza la loc sigur. Cu un ochi distrat, el urmări periferia cu uzine şi uriaşele blocuri sinistre. Circulaţia era mai densă, treceau multe camioane.

Jerzy se-ntoarse.

— Unde doriţi să vă lăsăm?

— În centru, zise Malko.

Zece minute mai târziu maşina se opri în faţa Hotelului *Europejski*, pe Krakowskie Przedmiescie. Malko deschise portiera şi coborî, aproape fericit să revadă imobilele cenuşii, tramvaiele roşii şi mulţimea de şepci. El nu avu nici timpul necesar să spună la revedere. Jerzy deja demarase. Aerul rece îl făcu să tuşească, reamintindu-i ceea ce suferise.

Învingându-şi oboseala, el plecă spre ambasada americană.

Capitolul XVII

Ciocăniturile la ușa "coliviei" de sticlă suspendate cu cabluri de oțel din subsolul ambasadei americane îl smulse pe Malko din somnolența sa. Lui nu-i venea să creadă că adormise pe scaunul neconfortabil. Cu gura cleioasă, arsura din plămâni, ochii umflați de nesomn, frânt de oboseală, el se menținea treaz datorită unui puternic efort de voință.

Un om cu bluză albă aștepta ca Cyrus Miller să acționeze mecanismul de deschidere a ușii. Șeful Stației C.I.A. apăsă pe buton. Specialistul foto intră în colivie și puse pe masă două reproduceri 4 x 5, copii mărite ale documentului obținute de pe documentul predat de Malko, cu o oră în urmă. Cyrus Miller răsfoise între timp în dosarul Partidului Muncitoresc Polonez și căută prin computere toate datele pe care le aveau. El puse fotografia pe masă și scoase din dosar toate documentele de referință. Zumzetul deflectoarelor electronice îl apăsa pe Malko de parcă o greutate îi stătea pe ceafă. Liniștea se prelungi câteva secunde. Malko profită pentru a goli sticla de Perrier pe care o ceruse.

— Ceva interesant? întrebă Malko, agasat de tăcerea americanului. Cyrus Miller ridică capul și zise cu o voce în extaz:

— Toți sunt aici! Marceli Novotko, primul secretar al Partidului Muncitoresc Polonez, Molojek, adjunctul său, Finder, Starzecki, Katin și Maryzia Rutkieswisz — nucleul Partidului Muncitoresc Unit Polonez, plus prietenul nostru Roman Ziolek.

Lui Malko îi veni poftă s-adoarmă pe loc. Acum nimic nu se mai putea întâmpla. Rămâneau urme. C.I.A. avea acum tot dosarul, inclusiv numele Halinei. Cyrus Miller îi dădu lui Malko o palmă pe spate.

— Bravo! spuse el. Nu credeam că veți reuși. Rămâne acum problema cum să exploatăm acest document. Am putea să facem copii și să le distribuim peste tot. Sunteți sigur că banda lui Jerzy nu se va lăsa convinsă? Ei sunt cei mai importanți.

Malko dădu din cap.

— Nu cu ceea ce avem noi. Roman Ziolek trebuie obligat să se confrunte cu o situație fără echivoc, mai la vedere, ca să nu se mai îndoiască cei care-l urmează.

Cei doi oameni se priviră gândindu-se la același lucru.

— Dumneavoastră credeți că el va accepta?

— Mă-ndoiesc, zise Malko. De altfel nu văd cum i-am putea pune în contact. Ne trebuiesc martori...

— Trebuie să acționăm repede. Ceilalți caută la rândul lor. Dacă ei o găsesc pe Halina, o vor suprima și atunci poziția noastră va fi mai slabă.

Malko știa și el acest lucru. Fără un efort disperat încercările lor ar fi fost zadarnice, dar înainte de orice, trebuia să doarmă, să se odihnească pentru a avea capul limpede.

De-abia ieșit din ambasadă, el se va juca de-a șoarecele și pisica cu agenții S.B. Dacă aceștia scoteau ghearele el era pierdut.

— Priviți, zise Cyrus Miller care continua să-și răsfoiască dosarul.

Îi întinse o fotografie a lui Roman Ziolek.

Polonezul se schimbase un pic: se-ngrășase, avea mai puțin păr, albit în întregime dar figura îi rămăsese aceeași. Malko întârzie puțin în fața documentului, reprezentându-l pe Ziolek încadrat de milițieni conducându-l la-nchisoarea Kakowiecka.

— Se pare că Roman Ziolek a strâns un fișier cu mai multe sute de numere, marcă șeful C.I.A. Acest fișier trebuie distrus. El se mărește în continu și regrupează toată potențiala opoziție din Polonia.

— Puteți fi sigur că S.B.-ul a avut deja acces la el, zise Malko, deci este prea târziu.

— Nu sunt sigur, zise Cyrus Miller. Poate nu l-au putut exploata, sau nu au îndrăznit. Acum ar fi o dovadă de neîndemânare. Oricum, noi putem să-l exploatăm.

Malko înregistră.

Sute de vieți erau acum în pericol din cauza lui. Cyrus Miller avea poate dreptate. Poate S.B.-ul nu avusese încă acces la fișier. Singura persoană care-l putea informa sub acest aspect era Jerzy.

"Cuvertura" era țesută cu dragoste. Bună treabă de dezinformare. Roman Ziolek era una din "personalitățile" cele mai protejate de după război. Nici o fisură. El stătuse la conservare ani de zile, ocupând un post la ministerul reconstrucției.

Cu trecerea timpului ieșea în evidență ridicarea lentă a eșafodajului. În cursul ultimilor ani, fuseseră mai multe tentative de eliberare, mișcări puțin importante. Acum, când regimul începea să capete tendințe de liberalizare, S.B.-ul se gândise că-i momentul să dea marea lovitură, să adune cu un singur gest toți opozanții din țară, grație catalizatorului, Roman Ziolek. După Katyn, era cea mai mare operațiune de decapitare a opoziției poloneze.

Din nenorocire, Malko nu vedea nici un mijloc eficient de a opri acest angrenaj infernal, chiar cu informațiile de care dispunea.

Caracterul polonezilor era deschis, încrezător. Tinerii cu greu credeau că putea exista o astfel e duplicitate: treizeci de ani.

Cyrus Miller ridică ochii din dosarul său și zise cu o voce egală:

— Este stabilită o mare reuniune sub președinția lui Roman Ziolek peste patru zile, la Zelazowa Wola în jurul Varșoviei, vreo sută de membrii ai Mișcării pentru Apărarea Drepturilor Omului, cei mai importanți.

Lui Malko îi păru că zumzetul electronic se amplifica în urechile lui. Cyrus Miller își examina dosarul cu un aer nevinovat, cu umerii aplecați, fumând Rothmans, dar vârful nasului său ascuțit fremăta imperceptibil.

— Îmi dau seama, zise Malko.

Nu mai era nevoie ca americanul să-i expună ideea sa. Este la fel de luminoasă ca o cometă, dar în acel stadiu, trebuia o obstinație de om disperat pentru a o pune în execuție. Malko încercă să se instaleze mai confortabil în scaunul său incomod și trecu în revistă un anumit număr de probleme. Unele mai grele decât celelalte.

Cea mai simplă dintre ele, era cea de a dormi acolo, ghemuit ca o pisică, legănat de zumzetul deflectoarelor electronice. Dar, în ciuda oboselii, începu să reflecteze. Creierul său era un mecanism independent în corpul său frânt de oboseală. Cyrus Miller îl privea pe sub ochelari.

— Voi merge să o rog.

Şeful Sucursalei C.I.A. aprobă în tăcere din cap. El îşi punea întrebarea dacă Halina va accepta să colaboreze jucând rolul unui artificier aprinzând un fitil prea scurt. Obiectivul era distrus, odată cu el.

El se scutură şi se ridică.

— Pe moment, merg să mă culc, spuse el. Mă simt incapabil de altceva.

Miller opri deflectoarele şi ieşi odată cu el din "colivie". Vrând să intre în ascensor, se-ntâlniră cu trei oameni care se luptau cu un calculator enorm, încercând să-l facă să intre într-o cameră prea mică pentru el.

— Vă mutaţi? întrebă Malko

— Nu, zise Cyrus Miller. S-a adus prea mult material pe avionul cargo, un Hercules supraîncărcat cu tot ceea ce aveam nevoie. Aici nu găseşti nimic.

Malko nu auzea decât cu o ureche.

— Am să vă dau o maşină, zise Cyrus Miller. Nu vreau să adormiţi în mijlocul străzii.

* * *

Lui Malko nu-i venea să iasă din cadă. Apa curgea de o oră şi lui încă îi era frig, în afară de interior unde arsurile produse de amoniac continuau să facă ravagii. El comandase la cameră o sticlă de Vichy Saint-Yorre inestimabil tezaur de import, pe care practic o consumase dintr-o înghiţitură. Sună telefonul, dar el refuză să iasă din cadă pentru a răspunde. Dacă ar fi venit să-l aresteze, el ar fi cerut să fie transportat cu cada. El reîncepu să se frece cu săpunul său Jacques Bogart, inspirând cu plăcere deliciile mirosului civilizaţiei.

Cu ochii închişi trecu situaţia în revistă. El nu ştia cum o fi interpretat S.B.-ul dispariţia sa, dar oamenii serviciilor poloneze probabil o legau de cercetările lui, ceea ce îi deturna de la

Halina, dar singura care-l putea ajuta în continuare era aceasta, dar era ca și cum i-ai cere să se sinucidă.

El se ridică din cadă și se întinse în pat în halat de baie, după ce se stropise cu Jacques Bogart. Din nou, sună telefonul. Era vocea controlată a frumoasei Anne-Liese:

— Unde ai dispărut?

— Cu o superbă poloneză care mi-a stat tot timpul pe genunchi, răspunse Malko.

Ceea ce, nu era prea departe de adevăr. Anne-Liese râse sec.

— N-ai făcut bine. Mi-ai lipsit. Știai că trebuia să cinăm împreună aseară...

— Sunt dezolat, răspunse Malko.

— Mai sunt încă liberă în seara aceasta, propuse Anne-Liese. Malko vru s-o trimită la plimbare dar se reținu, gândindu-se că probabil convorbirea este interceptată. Era ocazia mult visată.

— Ascultă, spuse el, în seara asta sunt obosit. Am răcit și mă simt rău cu gâtul. De ce nu mâine? Ai caviar?

— Nu, zise Anne-Liese.

— Atunci, eu o să comand imediat și mâine voi fi mai în formă.

— Foarte bine, zise Anne-Liese. Odihnă plăcută.

* * *

Acum S.B.-ul știa că Malko va merge să cumpere caviar. În mod normal, o asemenea deplasare nu-i va interesa prea mult. Întremat de această idee, el începu să se-mbrace. S.B.-ul probabil se întreba unde răcise el. Deodată o idee deosebit de dezagreabilă îi trecu prin minte. Cei care îl supravegheau, puteau fi tentați să se informeze direct, întrebându-l pe el, și nu neapărat cu politețe. Piesele jocului se aranjară dintr-odată. Rolul Anne-Liesei devenea vizibil. Era ultima mutare de șah a S.B-ului, care trebuia să-i dea lui Malko șah mat și să închidă capcana.

Mai nostim era că Malko nu putea să evite capcana fără să declanșeze o contra măsură imediată, care se putea dovedi brutală. El era obligat să intre în gura lupului și să iasă de acolo

în vârful picioarelor, ceea ce reprezenta un exercițiu periculos, doar pentru el, nu și pentru lup.

* * *

Era încă multă lume la bazarul Rózyckiego. Polonezii își făceau proviziile pentru week-end. Malko avansa într-un ocean de șepci și băști flocoase. Când o văzu pe Halina, inima începu să-i bată mai tare. Ea tocmai împacheta niște cozonaci pentru o femeie îmbrăcată într-o manta de piele. Malko așteptă ca ea să termine, inventariind niște încălțări de care s-ar fi rușinat și niște cerșetori.

Halina se lumină imperceptibil la față văzându-l pe Malko. Ea era îmbrăcată la fel ca la prima lor întâlnire, cu pantalon gri și pulovăr negru. Malko așteptă ca să se îndepărteze cumpărătoarea de cozonaci. O luminiță se aprinse în ochii castanii ai Halinei.

— V-au eliberat?

— Da, zise Malko. Dacă nu erați dumneavoastră, m-ar fi omorât. Cât timp vorbim, dați-mi caviar. În mod sigur, sunt urmărit.

Fără să se tulbure, Halina deschise frigiderul și scoase mai multe cutii mici. Ea avea mâinile roșii și unghiile foarte scurte. Fără să-l privească pe Malko, ea îl întrebă:

— De ce ați mai revenit? Este periculos.

— Știu, răspunse Malko, dar sunt confruntat cu o problemă neașteptată. Ceea ce dumneavoastră ați făcut, nu servește la nimic. Ei nu vor să mă creadă.

Ea coborî capul.

— Știu, este adevărat. Mi-au spus și mie. Sunt foarte naivi. Ei nu știu cum funcționează sistemul. Și mie mi-a fost greu să cred, dar la fel de greu mi-a fost când am văzut lista, acum treizeci de ani...

Ea împacheta cutiile de caviar încet pentru a avea timp să discute. Malko se hotărî să facă marea încercare:

— În patru zile, Roman Ziolek organizează o reuniune cu un grup important de dizidenți, spuse el.

Halina se opri din împachetat și-l privi pe Malko neîncrezătoare.

— Dumneavoastră vreți să particip și eu!

Malko îi susținu privirea.

— Nu pot să v-o cer, dat fiind pericolul la care vă expuneți, dar sute de vieți sunt în joc. Sunt oameni care riscă să fie omorâți, persecutați, încarcerați. Știți cum se-ntâmplă asta în Polonia. Dacă-i veți spune în față lui Roman Ziolek cine este, mă gândesc că vă vor crede.

Halina terminase de împachetat caviarul. Ea-i întinse pachetul lui Malko.

— Vă costă 35 de dolari.

Malko se căută în buzunarul de la pantaloni și scoase patru bancnote de zece dolari. Dincolo de calmul aparent pe care-l afișa, Malko ghici frământarea interioară care o agita pe Halina. Deodată ea păru mai îmbătrânită, trasă la față. Ea băgă mâna în buzunar pentru a da restul. Malko luă zlotii și privirile lor se încrucișară.

— Sunteți sigur că Roman va fi acolo?

— Sigur.

Două femei bine-mbrăcate așteptau răbdătoare. Coada era obicei național în Polonia și Malko nu mai putea rămâne acolo la infinit. Halina întrebă:

— La ce oră e reuniunea?

— Luni, la ora șase, la Zelazowa.

— Dacă mă hotărăsc să vin, vă aștept la ora patru la cafeneaua *Bazyliszek*, pe Rynek, spuse Halina. Acum plecați.

Ea își întoarse fața către cele două cumpărătoare, întrebându-le ce vor. Malko se îndepărtă prin mulțimea de oameni. Era mai mult decât sperase, dar încă nu era o certitudine.

El era obligat să procedeze astfel, chiar cu riscul de a eșua în ultima secundă. Numai că operațiunea pe care el o punea la cale era prea complexă pentru a-și putea permite cea mai mică improvizație. Nu-i mai rămânea decât să fixeze a doua clapă.

* * *

Se lăsase demult întunericul nopții și Malko trăgea literalmente de el ca să reziste, dar înainte să meargă la culcare, el voia să studieze cât mai multe variante posibile.

Tocmai avusese o întrevedere de o oră cu șeful Sucursalei C.I.A. pentru a pune la punct una din problemele sale cele mai importante și anume întoarcerea sa în vest. Fără-ndoială el avansase, dar era totuși insuficient.

El grăbi pasul, pentru a se încălzi. Cafeneaua *Krakovia* se găsea la cincizeci de metri. Nu înregistră nici un semn palpabil care să-i dea posibilitatea să verifice dacă-i supravegheat sau nu. El simțea că cercul se-nchisese în jurul său. Drumurile sale nu scăpau S.B.-ului. Totul depindea de agentul care conducea afacerea, de caracterul acestuia. Dacă era un jucător căruia îi plăcea să riște, îl va lăsa pe Malko să-ntindă coarda până la capăt. Dacă era un birocrat care nu vrea să-și asume riscuri, el va folosi metode mai puțin subtile.

El deschise poarta *Krakoviei* și-și lăsă paltonul la inevitabilul vestiar. Era la fel de multă lume ca și prima dată — tineri pletoși și bărboși la fel ca și contestatarii din vest, punând lumea la cale în fața cutiilor de Zywiec. Malko merse până-n fundul sălii ca să-i găsească pe cei pe care-i căuta. Decepționat, el își luă paltonul de la garderobă și ieși în frig. Trebuia să doarmă cel puțin câteva ore. Grăbindu-se spre *Victoria*, o distanță mai mare de un kilometru prin mulțimea animată de pe Krakowskie Przedmiescie, el își aminti de o frază a Wandei în timpul primei lor întâlniri. Tot grupul lor se reunea des la *Krokodyl*, pe Rynek, în vechiul oraș. Dacă el avea curaj, se va descurca.

Pentru un moment el visa la patul său, precum un câine la osul lui.

* * *

Doi milițieni în uniforme kaki, cu talkie-walkie la centuri, supravegheau culoarul conducând spre *Krokodyl*. Malko trecu prin fața lor și urcă pe scara abruptă care ducea spre restaurant.

Era înghețat deoarece taxiul său îl lăsase pe Podwale și cei două sute de metri parcurși în fugă, fură suficienți ca să-i bage frigul în oase. Un bubuit de tobe îl făcu să tresară în timp ce-și dădea paltonul la vestiarul situat la demi-sol. Părea o atmosferă de circ. El urcă treptele intrând într-o sală cu plafonul boltit și se opri brusc.

O crupă goală, albă și cambrată ondula la câțiva centimetri de el.

Ea aparținea unei blonde planturoase care nu mai avea pe ea decât pantofii. Restul hainelor erau la picioarele ei, agitând în mâna dreaptă un sutien roșu. Ea saluta sala cu mișcări de coapse ritmate de tobe. Era o stripteuză naționalizată.

După o ultimă mișcare de fese spre o masă mare unde se-nghesuiau vreo douăzeci de bărboși într-un nor de hașiș, stripteuza își adună hainele, se-ntoarse și, literalmente, se aruncă în brațele lui Malko. Ea avea un obraz dolofan de țărancă, un piept mare și un abdomen rotund. Scuzându-se cu un surâs, ea dispăru pe scară.

Malko înaintă în sală. Toate mesele erau ocupate, mai ales de tineri. La dreapta, totuși, zări o fată singură, îmbrăcată în albastru, cu părul blond foarte scurt. Privirea ei îl învălui pe Malko ca o mângâiere. Era o prostituată. Se gândeau de asemenea, la turiști.

Malko își continua explorarea cu coada ochiului. Nici în stânga nu era nimeni.

Trei tineri stăteau de vorbă în apropierea orchestrei, fără să se ocupe de el. *Krokodylul* era naționalizat și așteptau dintr-un moment în altul să vină ora închiderii, fără să vadă mulțimea de mâini care se-ntindea spre ei. Un pianist cu capul de boxeur atacă un simulacru de blues, acompaniat de o parte a orchestrei. Malko merse pe un culoar care ducea spre bucătărie. El zări o ușă.

Se opri în fața acelei uși. Era o sală mică, aproape o boxă, cu o masă mare și două bănci. Fața ascuțită a lui Jerzy se-ncruntă văzându-l pe Malko. Wanda Michnik era așezată la dreapta lui și restul locurilor erau ocupate de necunoscute pentru Malko. Jerzy se ridică.

Malko fu întâmpinat cu o liniște glacială. El avansă autoritar în sală și se așeză în fața lui Jerzy.

— Ce vreți dumneavoastră? întrebă Jerzy.

— Trebuie să vă spun lucruri importante, îl anunță Malko. Trebuie să mă ascultați.

Wanda Michnik strânse cu atâta putere paharul său, încât falangele degetelor i se albiseră. În această sală era mult mai puțin zgomot decât în primele două săli.

— Iar bârfe, zise Jerzy cu un dispreț izbitor.

Ochii strălucitori ai lui Malko îl făcură să tacă.

— Nu sunt bârfe, spuse el. Sunt informat că peste câteva zile urmează să ții o adunare cu Roman Ziolek. Ați crede cele ce v-am spus dacă Halina Rodowisz vine să i-o spună ea însăși lui Ziolek, în prezența voastră?

De astă dată neîncrederea dispăru din ochii interlocutorilor săi.

— De ce ar face asta? întrebă Jerzy. Dacă ce spuneți dumneavoastră este adevărat, ea va fi arestată și omorâtă.

— Voi i-o cereți, spuse Malko. Eu gândesc că ea dorește ca adevărul să iasă la iveală.

— Adevărul, spuse gânditor Jerzy.

Malko simțea că celălalt este dezorientat. El zise în continuare:

— Nu mi-ați răspuns. Mă credeți?

Jerzy dădu din cap.

— Nu pot răspunde pentru camarazii mei...

— Dar dumneavoastră?

El avu o ezitare.

— Da. Eu cred că... da. Dacă ea vine într-adevăr și Roman Ziolek nu o reduce la tăcere.

— Foarte bine, zise Malko. Să ne dăm întâlnire pentru marți, aici la Varșovia. Aș vrea să reglăm o problemă împreună cu dumneavoastră înainte de a pleca la această reuniune.

Jerzy îl privi încordat.

— Ce problemă?

— În privința lui Roman Ziolek, este adevărat? Sunteți sigur? întrebă Wanda.

Malko simți o imensă părere de rău că era nevoit să le distrugă toate speranțele.

— Da, spuse el. Este adevărat.

Ei semănau toți, cu niște oameni cărora li s-ar fi spus că au cancer.

— Voi cunoașteți existența unui fișier secret cu numele dizidenților?

— Bineînțeles, zise Wanda.

— Unde se găsește el?

Tânăra fată deschise gura ca pentru a răspunde, dar tăcu. Din nou Malko simți neîncrederea.

— Nu vă cer să-mi spuneți în ce loc este, se corectă el, ci doar cine are acces la el și îl păstrează. Este cumva Roman Ziolek?

De astă dată răspunse Jerzy:

— Nu. El nu știe nici măcar toate numele. Fișierul este păstrat într-un loc secret.

— Dacă Roman Ziolek v-ar cere acest fișier, i l-ați da?

Jerzy schimbă o privire cu Wanda.

— Da.

— Din momentul în care veți fi convinși, acest fișier va trebui distrus. Sunt în pericol toți cei al căror nume sunt cuprinse în el, asta dacă nu cumva este prea târziu.

— Noi nu vom distruge nimic înainte să fim convinși de adevărul celor spuse de dumneavoastră, zise sec Jerzy.

— Perfect, spuse Malko, dar aș vrea ca dacă îmi asum riscul de a vă prezenta acest martor, să fie luate toate măsurile pentru distrugerea acelui fișier înainte să plecăm noi, căci altfel, s-ar putea să fie prea târziu. În ce loc cu exactitate va fi adunarea?

— Într-o proprietate aparținătoare ZNAK-ului, spuse Jerzy, în silă.

— Ea va fi supravegheată?

Tânărul polonez surâse cu amărăciune:

— Desigur. Oamenii miliției vin mereu să ne fotografieze, ca și cum nu ne-ar cunoaște. Din când în când ne mai și arestează.

Malko își urmărea ideea:

— În cazul în care totul s-ar termina cu bine, întrebă el, unii dintre dumneavoastră sunt gata să părăsească Polonia?

Mai întâi, Jerzy îl privi dezorientat, apoi ironic.

— Cum să plecăm din Polonia? Nouă nu ni se dă niciodată pașaport.

— Acest lucru nu va fi necesar, dacă planul meu se va îndeplini. Gândiți-vă și în continuare va trebui acționat foarte repede și mai ales nu trebuie să știe nimeni. Deci unde ne vom întâlni marți?

Jerzy se consultă cu Wanda din priviri, înainte să răspundă:

— Aici, la ora cinci.

— Foarte bine, zise Malko. Noi vom fi aici. În continuare, fiți foarte prudenți și în primul rând, gândiți-vă la fișier.

El se ridică, îi salută cu un semn din cap și ieși din sală fără să întoarcă capul. Aproape că uitase de oboseală. În fine, exista o șansă ca Julius Zydowski și Maryla Nowicka să nu fi murit în zadar. Condiția era ca el să supraviețuiască trei zile interminabile, fără să cadă în ghearele S.B.-ului, gândind la cele pe care el trebuia să le rezolve sub nasul serviciilor de informații poloneze, la care când se gândea îi venea ameteala. Acestea puteau face să eșueze planurile sale. Singura sa problemă era Anne-Liese. El era convins că dacă începe s-o păcălească, S.B.-ul îl va aresta. În același timp, dacă el se încăpățâna s-o vadă, risca să cadă în capcana pe care ei i-o întindeau și să dispară pur și simplu, așa cum pățiseră atâți agenți înaintea lui. S.B.-ului nu-i plăceau valurile, ca de altfel tuturor serviciilor din lume.

Ce-i mai bine decât un om care merge la o întâlnire galantă și pe care nu o revezi?

Fugărit de vântul glacial, el trecu rapid pe lângă micile imobile cu culori pastelate, înecate într-o ceață sinistră. Nu se vedea nimeni pe afară. Pașii săi răsunau ca și când ar fi fost unicul locuitor al Varșoviei. Numerele caselor de pe strada Pietarska păreau niște pete luminate pe fațadele sumbre.

Malko își grăbi pașii. Mai avea de mers douăzeci de minute până la *Victoria*. La această oră târzie, exista o șansă la un milion să găsească un taxi. Alunecând pe gheață, el își recapitula mental obstacolele care îl separau de reușită:

Trebuia ca Halina să vină la întâlnire.

Jerzy să accepte să distrugă fișierul.

Halina să reușească să-i țină piept lui Roman Ziolek.

Ca miliția să nu-l aresteze.

Ca planul pe care-l punea la punct să-i permită să părăsească Polonia.

Un bookmaker serios nu ar fi angajat pariu la o cotație de o sută contra unu.

Capitolul XVIII

— Vrei să dansezi?

Muzicanții în costume naționale înconjuraseră masa și încercau să-l antreneze pe Malko pe micul ring din mijlocul restaurantului. El se împotrivi cu duritate.

— Nu!

Asta i-ar fi lipsit.

Restaurantul *Ulubiona*, preschimbat în salon rustic polonez — inclusiv personalul — era plin. Duminica nu erau multe distracții la Varșovia. Deziluzionați, muzicanții încercară la altă masă. Anne-Liese râse în felul său controlat.:

— Ești foarte timid!

Cu părul ei blond armonios împletit, cu cele două dungi negre de sub ochi, Anne-Liese se făcea remarcată în mod sigur de către clienții localului datorită uneia dintre eternele sale bluze ajustate pe monumentalul său piept. Malko văzu că are mai puțini nasturi, dar țesătura fiind mai fină, sublinia clar contururile sfârcurilor. Ei terminaseră dejunul.

— Nu totdeauna, îi răspunse Malko, cu ochii pironiți pe cei doi sâni care avansau deasupra mesei.

Anne-Liese surâse cu subînțeles.

— Apropo, ai căutat caviar ieri?

— Da, răspunse Malko.

Surâsul ei se accentuă:

— Atunci, în mod cert ai văzut o femeie foarte frumoasă, nu?

Malko avu impresia că-i toarnă o sticlă cu ulei fiert în stomac. Anne-Liese îl fixa cu ochii ei mari albaștrii inocenți.

— Care femeie frumoasă?

Poloneza se aplecă spre el și-i puse o mână pe mâna lui.

— Una din prietenele mele care face cumpărături din acel loc, mi-a spus că standul aparține unei femei brune foarte frumoase. Ea a fost acolo ieri și te-a văzut. A avut impresia că flirtați.

— Eu n-am văzut-o pe prietena ta.

Malko încerca să surâdă, însă în sinea sa, se simțea derutat. Pentru ca S.B.-ul să atace atât de direct, trebuia ca bănuielile lor să fie foarte serioase. Halina ar fi putut fi deja arestată și toate planurile sale, duse pe apa sâmbetei. Acesta era lucrul care-i era la-ndemână pentru a verifica.

— Ești geloasă? o întrebă el.

— Tu ai dispărut și m-ai abandonat, zise Anne-Liese, făcând pe supărata.

— Nu pentru această femeie, zise Malko. Eu n-o cunosc și dacă i-am surâs a fost pentru a obține o reducere la prețul caviarului pe care-l vom mânca împreună.

— Ah, ar fi foarte bine dacă am pleca. Este prea mult zgomot aici.

Sentimentul ei de ușurare suna la fel de fals ca și gelozia. Malko se grăbi să lase zloții pe nota de plată și se ridică. Muzicanții dezlănțuiți reușiseră să antreneze doi turiști suedezi în ceea ce semăna foarte bine cu dansul ploii la indienii navajos, spre marea bucurie a asistenței.

În timp ce Anne-Liese era la vestiar, el chemă un taxi. Din întâmplare sau intenționat, tocmai era disponibilă o mașină. Anne-Liese se agăță de brațul lui.

— Vino să-ți faci siesta, apoi vom cina la mine în continuare. Nu-mi place să ies duminică.

— Și caviarul? Îl am la hotel.

Anne-Liese ridică din umeri.

— Am și eu. Niște prieteni mi-au dat și mie cinci kilograme de caviar rusesc.

Taxiul, veșnicul Polski, plecă. Pasagerii unui autocar îi priviră cu invidie, depărtându-se.

* * *

Anne-Liese nu avea probabil decât o singură pereche de pantofi. S.B.-ul plătea prost. Ea își purta veșnicii pantofi roșii

cu o fustă de lână asortată. După ce puse un disc cu muzică de Mozart, ea reveni pe pat alături de Malko, și se întinse, făcându-și sânii să iasă și mai mult în evidență.

Malko se amuza mângâindu-i cu un deget curba bine conturată. Ambianța era asemănătoare cu cea de la întâlnirea lor anterioară. El nu se simțea deloc liniștit. Avea impresia că sunt supravegheați de niște ochi invizibili de pe geamul din fața patului.

— Sunt foarte rotunzi, nu-i așa? spuse cu un ton foarte serios Anne-Liese. Unde ți-e gândul?

Într-o fracțiune de secundă, Malko găsise modalitatea de a se descurca. Cu brutalitate, el prinse unul din sânii Anne-Liesei între degete.

— La tine, spuse el.

Ea îi apucă mâna.

— Așteaptă! Îmi faci rău. Nu fii grăbit. Avem tot timpul.

Cum Malko continua să-i frământe pieptul, Anne-Liese adăugă, de astă dată cu o voce studiată, mai joasă:

— Dacă te porți cu blândețe, am să te las să mă lingi imediat, până ce mă vei face să leșin de plăcere, ca data trecută.

— Nu vreau acum, zise Malko. N-am nevoie să te ling.

El îi strecură o mână pe sub fusta roșie și ea se contractă brusc, ca și când ar fi înțepat-o. Ei se vânzoliră un moment. Malko încerca în zadar să-i suflece poalele ca unei servitoare. Despletită, cu obrajii roșii, ea se apăra cu eficacitate. În sfârșit, reușind să se elibereze, se așeză alături pe pat.

— Ai băut! spuse ea. Calmează-te. Ți-am spus că nu-mi place să fiu bruscată.

— Te doresc, zise Malko, întinzând mâna spre ea. Dezbracă-te.

— Nu, nu așa. Ți-am spus de la-nceput cum îmi place mie.

La fel ca altă dată, pupilele ei se măriră brusc, lansând un fulger albastru.

— Foarte bine, zise Malko.

El se ridică și își puse vesta. Anne-Liese se ridicase și ea. De data asta, surpriza din ochii săi era sinceră.

— Ce faci, îl întrebă ea.

— Plec, zise Malko. M-am săturat de capriciile tale.

Înainte ca Anne-Liese să-l fi putut reține, el împinsese zăvorul și deschise ușa. O închise și începu să coboare scara, râzând în sinea sa. Chiar dacă ar fi fost supravegheați pas cu pas de către S.B., agenții polonezi nu ar vedea decât frustrarea unui om un pic ametit. El ieși în stradă și se îndepărtă.

Mai ales, nu trebuia să se-ntoarcă imediat la hotel. Erau cinematografe destule în Varșovia.

* * *

Malko decroșă la prima sonerie, sigur pe ceea ce urma să audă. După o scurtă pauză se auzi o voce timidă zicând:

— Malko!

— Da!

O nouă pauză, urmată de un oftat îndelung. Anne-Liese părea pocăită.

— Ești nebun. De ce ai plecat așa?

— Of! Te rog să mă ierți. A fost din cauza vinului alb. Este adevărat, sunt un idiot.

Malko reușise să pună un pic de regret în vocea lui.

— Revino.

— Nu în astă seară, zise el. M-am culcat. Cred că am răcit din nou. Am fost într-o sală de cinema neîncălzită. Am văzut un film rusesc pasionant. Acțiunea se petrecea într-un colhoz și trata dragostea dintre doi mecanizatori.

— Ce păcat, zise Anne-Liese cu vocea bine studiată. Am să te văd mâine?

— Bineînțeles, zise Malko. Putem dejuna împreună dacă vrei.

— Atunci, noapte bună, zise Anne-Liese. Îți promit că voi fi mai puțin capricioasă mâine.

* * *

— Trebuie să rețineți în memorie aceste planuri, căci nu vi le pot încredința. Ar fi prea periculos să fie găsite asupra dumneavoastră, la fel ca și instrucțiunile, dar nu este prea complicat.

Malko se aplecă atent asupra documentelor ce-i fuseseră

oferite de Cyrus Miller. Zumzetul deflectoarelor electronice formau o barieră de netrecut în jurul lor. Malko stătu liniştit câteva minute, memorând detaliile indispensabile. Din fericire, cu memoria sa prodigioasă nu-i fu greu să reţină tot ceea ce avea nevoie. El restitui americanului hârtiile.

— Iată-le. Aţi avut dificultăţi?

Cyrus Miller surâse dând pe spate un fir de păr invizibil. Trase apoi un fum din Rothmansul său.

— Prefer să nu vă mai spun. Problema a ajuns la *Special Cooperation Committee*. Este mai rău decât să declari război Japoniei.

Toate acţiunile importante ale C.I.A. trebuiau mai întâi aprobate de acest comitet cu sediul la Casa Albă.

— În sfârşit, o veste bună, zise Malko. Spaţiul dumneavoastră de manevră era foarte strâmt.

— Din păcate, zise Cyrus Miller, noi suntem în Polonia.

Şeful Sucursalei C.I.A. bagă mâna în buzunar de unde scoase un pistolet automat marca Tokarev de 9 mm., pe care i-l întinse lui Malko, ţinându-l de ţeavă. Un încărcător suplimentar era legat de mâner cu un elastic.

— Sper că nu aveţi intenţia să vă angajaţi într-o luptă de stradă, zise Miller. Asta vă va fi suficient. În orice caz este foarte discret, cadou de la T.D.[1]

Malko bagă arma în buzunar. Numărătoarea inversă începuse. Ochii săi se opriră asupra americanului.

— Ei bine Cyrus, mulţumesc pentru tot. Sperăm că va merge.

Cyrus Miller ridică capul.

— *Let's cross our fingers...* Apropo, am informaţii suplimentare despre prietena dumneavoastră Anne-Liese. Înainte de Germania, ea s-a specializat în Anglia în recuperarea de „filatori" . Trei dintre ei, doi bărbaţi şi o femeie care o urmăreau, au dispărut fără să se mai ştie ceva de ei, când o urmăreau.

Lui Malko i se strânse inima. Cyrus Miller îl studia cu coada ochiului.

— Am păstrat ştirea mai bună la sfârşit. Noi suntem

---

1. Technical Division (n.a.)

informați de una din filierele noastre de penetrație că S.B.-ul vă pregătește o „ambuscadă".

— Aceasta nu este o informație, zise Malko, ci un lucru evident.

— Așteptați, zise americanul. Ei vor să vă răpească discret și apoi să vă supună unui tratament intensiv cu pentothal, până ce vă vor stoarce de toate informațiile pe care le aveți. Apoi vă vor elibera foarte elegant, pentru a nu putea face valuri.

— Când va fi asta?

— Este singurul lucru care ne lipsește.

Ce era mai important. Ridicându-se, Malko zise:

— Cyrus, trebuie să te părăsesc.

Americanul stopă mecanismul electronic și deschise ușa. În liniște, ei se-ndreptară spre ascensor. Malko regreta "colivia". Acolo ar fi fost atât de liniștit. Cyrus Miller îl însoți până în hol și îi strânse din nou mâna.

— Pe curând.

— Pe curând, zise Malko.

Putea foarte bine să fie montate microfoane și pe hol.

* * *

Sicriul încă deschis era pus pe catafalc, în mijlocul unei mici cripte laterale a Bisericii Notre-Dame des Graces. Șase lumânări groase ardeau de jur-împrejur. Doi bărbați stăteau îngenunchiați la capul sicriului, rugându-se. Unul era Jerzy, celălalt îi era necunoscut lui Malko. Văzându-l pe acesta din urmă, Jerzy veni în întâmpinarea sa.

Malko citi emoția în ochii lui.

— Ați venit! spuse el. În câteva minute vor închide capacul sicriului.

Malko se apropie. Fața netedă a Marylei Nowicka se odihnea pe o pernă albă, cu ochii închiși, un pic umflată, cu părul pieptănat pe spate. Machiorul avusese de furcă pentru a o face prezentabilă. Ea avea mâinile încrucișate pe un șirag de mătănii și era îmbrăcată cu o rochie cenușie fără guler.

Cu voce joasă, Jerzy începu să spună o rugăciune. Accentele șuierate ale limbii polone păreau chair armonioase. El termină făcându-și semnul crucii. Malko privea obrazul

moartei. Câtă tristeţe putea transmite! Dacă Maryla ar fi ştiut ce pregăteşte el, ar fi plecat în eternitate cu mai puţin regret.

Veneau cioclii. Malko îi privi cum băteau cuiele mari, după ce puseseră capacul pe sicriu.

Adio Maryla. Ea fusese doborâtă de forţe care o depăşeau. El strânse în linişte mâna lui Jerzy. Acesta îi spuse deodată:

— Ştiţi, noi am reflectat. Cred că dumneavoastră aveţi dreptate.

Nimic nu putea să-i facă mai mare plăcere lui Malko.

— Atunci, pe curând, zise el.

El ieşi din biserică şi-şi privi ceasul. Mai avea o oră până la întâlnirea cu Anne-Liese. Pistoletul automat era greu în buzunarul paltonului lui. Era convins că S.B.-ul nu va încerca nimic înaintea vizitei lui la poloneză.

Acolo, urma să se joace prima manşă. El avea un avantaj. Datorită observaţiilor sale şi informaţiilor lui Cyrus Miller, ştia la ce se putea aştepta. Trebuia să-l determine pe scorpion să se înţepe cu propriul său ac.

* * *

După luciul ochilor săi albaştrii subliniaţi de obişnuita dungă neagră, Malko înţelese că sosise clipa încolţirii cerbului. Anne-Liese, contrar obiceiului ei, îl sărută de cum deschise uşa, strângându-se în el cu tot corpul ei masiv, cu toate semnele pasiunii celei mai exacerbate. Începuse jocul cel mare. Când el îi puse mâna pe sân, ea se mulţumi să surâdă.

— Aşteaptă!

Ea îşi pusese pentru prima dată o fustă despicată de velur negru, o bluză infernală şi pantofii roşii. În apartament plutea un miros de tămâie. Malko lăsă sticla de votcă pe care o cumpărase la *Victoria* pentru un dolar şi se lăsă antrenat spre pat. Anne-Liese puse acolo o tavă de argint cu o cutie de caviar , pâine prăjită şi pahare.

— Sper că nu vei pleca şi azi, spuse ea ştrengăreşte.

Ochii ei străluciră de bucurie. Malko înţelese dintr-odată de ce lucra ea pentru S.B. Relaţiile cu „victimele" sale îi procura o plăcere stranie, mai ales atunci când era vorba de o pradă mai dificilă, ca Malko. Ea se aşează pe pat şi-şi strânse picioarele.

Prin fanta fustei cu brandemburguri, Malko zări o fâșie de piele albă. Anne-Liese își pusese în loc de colanți, ciorapi. Malko își trecu degetele peste ei. Nu erau prea fini și erau puțin cam prea scurți. S.B.-ul nu se dădea în lături de la nici un sacrificiu. Malko urcă din nou urmărind coapsa, până la curba unuia dintre sâni.

Pentru prima dată de când o cunoștea, Anne-Liese nu-și protejase pielea satinată a pieptului cu un sutien. Sub mătasea bluzei butonate, el simțea căldura sânului. El se amuza frecând pieptul care-i păru gata să perforeze țesătura ca un animal independent. Anne-Liese își închise ochii sprijinită pe coate, cu capul dat pe spate – imaginea grăitoare a extazului. Malko profită pentru a inspecta camera cu o privire atentă. S.B.-ul era prea abil ca să lase microfoanele la vedere. În orice caz primejdia venea de undeva

— Vrei caviar?

Anne-Liese deschisese ochii și-l observa.

Malko încetă s-o mai mângâie.

— Dacă vrei și tu.

În orice caz avea destul timp de așteptat. Mai mult de două ore. În timp ce ea aduna o grămăjoară pe o felie de pâine prăjită, el continuă să-i mângâie picioarele urcând mai sus de ciorap, pe coapsa albă și musculoasă. Era ca și când ar fi mângâiat o piatră. Anne-Liese nu scăpă nici un grăunte de caviar.

* * *

În genunchi pe pat, cu ultimul brandemburg al fustei descheiat, Anne-Liese își ondula corpul ca o cobră în ritmul melodiei „La vie en rose", versiune nouă. Vocea dură a cântăreței era perfectă pentru ceea ce ei făceau.

Malko nu-și păstrase decât ceasul. Platoul cu caviar era pus pe jos, sticla de votcă era bine golită. Pentru a doua oară, Anne-Liese se aplecă în față, mângâind cu vârfurile sânilor săi sexul descoperit al lui Malko, ca pentru a-l ține la punctul de fierbere. Ea se servea de degete cu abilitatea unui ceasornicar, dozându-și mângâierile la zecime de milimetru. Fără a înceta să-l mângâie, ea se aplecă și-i întinse fața, îl îmbrățișă cu pasiune și îi spuse hotărâtă:

— Acum vom face dragoste. Dezbracă-mă. Începe de aici.

Ea îi puse mâna pe fustă. Nu mai rămânea decât să desfacă fermoarul și un brandemburg. Malko desfăcu brandemburgul. Anne-Liese, cu un ușor râs, se desfăcu din mâinile lui și sări jos din pat. Timp de câteva secunde, ea se-nvârti în ritmul muzicii. Fusta lungă, acum desfăcută până la abdomen se deschise, dând la iveală jartierele de modă veche care strângeau coapsa la jumătate și un slip de dantelă neagră opacă. S-ar fi spus că era o gravură erotică din secolul al XVII-lea. Cu o lovitură de coapsă, Anne-Liese se debarasă de fusta care căzu pe jos, păstrând numai dantelele, bluza infernală și pantofii roșii. Cu un salt, ea reveni pe pat, lăsându-se pe vine, foarte dreaptă, cu o suplețe incredibilă, până ce fesele îi atinseră călcâiele.

— Am executat un dans, zise ea.

„Dansul morții", gândi Malko. În acel moment, Anne-Liese se amuza, bucurându-se din plin de situație. Sânii ei urcau și coborau în ritmul ondulării corpului său.

Ea se aplecă din nou, ca pentru a-l reanima pe Malko, ceea ce nu prea era necesar. Gura sa îl înghiți o secundă caldă și dulce și îi dădu drumul numaidecât. Și el aprecia acest dans al morții care se va termina rău pentru unul dintre ei. Anne-Liese nu era o pradă dezonorantă pe panoplia de trofee a unui gentleman. Era poate cel puțin la fel de periculos ca vânătoarea unei fiare mari.

Ochii ei aruncară un fulger albastru. Cele două dungi negre îi dădeau o expresie diabolică feței sale în aparență cuminți.

Malko avansă și atacă primul buton al bluzei infernale, chiar la scobitura gâtului, apoi pe al doilea și așa mai departe. Mișcările sale nu erau facilitate de mișcările ei de ondulare neîncetată a bustului.

— Nu înceta să mă mângâi, gâfâi Anne-Liese.

Sânii ei se ridicau într-un ritm din ce în ce mai rapid. Malko aproape că-i putea auzi bătăile inimii. Milimetru cu milimetru, Malko îi elibera carnea albă, mângâindu-i în continuare sânii acolo unde erau mai sensibili.

Prins în joc, el se mișca din ce în ce mai repede, eliberându-i liniile rotunde și albe, apoi aureolele brune în centrul cărora se găseau sfârcurile brune și cilindrice. El

termină în sfârșit cu descheiatul bluzei, scoțând la iveală sânii superbi, foarte grei, albi și rotunzi ca niște mere enorme.

Cu un gest plin de grație, Anne-Liese își scoase bluza, lăsând-o să alunece pe pat. Apoi, mâinile sale urcară în lungul corpului și ea își luă sânii cu mâinile oferindu-i-le lui Malko ca într-o cupă. Ei erau atât de mari, încât depășeau cu zece centimetri mâinile sale așezate în formă de cupă.

Privirea Anne-Liesei coborî asupra lor, drăgăstoasă.

— Îi iubesc atât de mult, spuse ea. Ai remarcat cât sunt de rotunzi? Nu-mi plac deloc sânii în formă de pară.

Malko întinse mâna, dar ea se retrase repede cu o ondulație a întregii sale coloane vertebrale.

— Nu, nu vreau ca tu să pui mâna pe ei. Sunt prea fragili, linge-i.

Ea așteptă în aceeași poziție, apoi un fulger trecu prin ochii săi albaștrii. Apoi adăugă cu o voce moale:

— După aceea, vom face dragoste. Vino și linge-mă.

Malko în loc s-o asculte, întinse mâinile cu un gest rapid și prinse încheieturile Anne-Liesei. Cu aceeași mișcare, îi îndoi mâinile la spate, o răsturnă cu fața în sus, o împinse înainte menținând-o în această poziție și apăsând-o pe umeri. Cu mâinile prinse la spate, ea devenise neputiincioasă. Malko avansă puțin și se așeză călare peste șoldurile polonezei.

Ochii albaștrii lansară un fulger furibund.

— Lasă-mă! Lasă-mă, imediat!

Nu mai era nici dulceață nici senzualitate în vocea ei. Cei doi sâni turtiți în această poziție deveniseră ca niște ouă într-o farfurie.

Imobilizând-o pe Anne-Liese cu un braț ce-i apăsa gâtul, Malko își eliberă mâna stângă și începu să-i frece o aureolă. De astă dată, Anne-Liese urlă zvârcolindu-se sub el.

— Oprește-te! Îmi faci rău. Nu vreau să mă mai atingi.

Degetele lui Malko se-nfundau ca-n brânză. După ce el o frecă timp de câteva secunde, el își duse membrul spre fața lui Anne-Liese și-l frecă de buzele ei, atingând interiorul umezit de salivă.

Cu un efort al întregii sale ființe, ea reuși să-și dea capul pe spate, încercând să scape de atingerea sa, urlând ca o posedată, dar Malko se ținea bine. El începu aceeași operație

cu aureola cealaltă. Acum Anne-Liese stătea sub el. Pupilele polonezei se măriseră nemăsurat de mult. Ea spuse câteva cuvinte pe care el nu le-nțelese, cu trăsăturile asprite. Apoi, strălucirea albastră a ochilor săi se șterse. Ochii ei se dădură peste cap. Deodată, ea deveni moale lipindu-se toată de el.

Malko mai așteptă câteva secunde, puse o mână pe unul din enormii săi sâni moi și îi simți bătăile inimii.

El se ridică într-un cot și se uită la ceas. Era ora patru fără zece. Se-ncadra în timp. Anne-Liese stătea inertă în pat. El nu știa cât timp dura efectul puternicului somnifer cu care era impregnată pielea sânilor ei, așa că se-mbrăcă cu toată viteza.

Acum numărătoarea inversă începuse în mod concret. Microfoanele S.B.-ului înregistraseră probabil toată scena și urmau să intre în acțiune. Din fericire, ei nu cunoșteau planurile lui Malko. Înainte să plece, el se aplecă asupra corpului inert și ridică puțin slipul din dantelă neagră.

Era exact cum presupuse el. Anne-Liese era bărbat în travesti, cu sexul atrofiat. Iată de ce avea el atâta succes la femei și la bărbați și care explica acest narcisism pentru extraordinarul său piept obținut în mod sigur prin injecții. Cu un sentiment de dezgust și angoasă el verifică încărcătura Tokarev-ului, și-l puse la cingătoare și deschise ușa.

Pe palier nu era nimeni. Totuși, ei pregătiseră probabil ceva pentru a-l transporta, cu condiția ca urmarea operațiunii să nu fi fost planificată în apartamentul Anne-Liesei.

El coborî până la parter și inspectă strada. Descoperi imediat un om citind ziarul într-un Polski gri. Își luă pistolul și-l băgă în buzunarul de la palton, înaintând spre mașină. Văzându-l venind spre el, agentul S.B. îl privi surprins. Malko nu-i lăsă timp să acționeze. Deschizând portiera el se așeză lângă agent. Polonezul păli în fața revolverului îndreptat spre el. În mod sigur nu se aștepta la așa ceva și rămase cu mâinile pe volan imobil și întrebă:

— Cine sunteți dumneavoastră? Nu înțeleg.

Cu coada ochiului, Malko verifică dacă mașina nu are cumva stație radio. Nimeni nu știa la „Centrală" ce se-ntâmplă în acest moment. Mai târziu, acest fapt nu va avea nici o importanță.

— Coborâți, zise Malko, împingându-l cu țeava armei pe

strada pustie. Polițistul făcu întocmai. Malko luase cheile mașinii și deschise portbagajul.

— Urcați-vă înăuntru.

Celălalt dădu din cap.

— Sunteți nebun!

— Urcați, spuse el cu un ton care-l convinse pe polonez că nu poate să discute. El intră în portbagaj și se ghemui înăuntru. Înainte să-nchidă, el îl percheziționă rapid dar nu avea nici o armă. El îi luă actele, între care găsi un permis de trecere barat cu roșu și alb. I-ar fi putut fi de folos. Închise capota portbagajului și se urcă la volan. Porni motorul și stătu câteva clipe liniștit, trecând totul în revistă. Prima parte a planului său, tocmai se îndeplinise. Străzile Varșoviei erau puțin animate. Lui Malko îi trebuiră cinci minute ca să ajungă în strada Zamkowy. De mai multe ori verifică dacă nu era urmărit. El parcă mașina în fața catedralei și o luă pe jos spre Rynek. Măcar de-ar veni Halina la întâlnire. Dacă nu, planul său se-ncurca.

* * *

Ea era acolo, în picioare la tejghea pregătindu-se să mănânce o prăjitură; îmbrăcată cu un mantou de vizon vechi și cu cizme negre. Micul bar era plin. Halina îl întâmpină pe Malko cu un aer calm, ca și când întâlnirea lor nu i-ar fi pus viața în primejdie. El se așează lângă ea pe un taburet. Halina surâse.

— Nu am fost urmărit. Am fost foarte atent.

Malko lăsă o bancnotă de o sută de zloți și se ridică de pe taburet. El era grăbit să acționeze. Halina îl urma ascultătoare. Pe pavajul înghețat al străzii, ea întrebă:

— Unde mergem?

— Să ne-ntâlnim cu cineva, zise Malko.

Probabil că Jerzy îi aștepta. Urcară scara în tăcere. Malko bătu de trei ori. Tânărul întredeschise ușa. Împreună cu el, erau Wanda și alți doi tineri polonezi care-i strânseră mâna lui Malko, fără să spună nici un cuvânt. Un mic radiator electric făcea un pic de căldură.

Halina îi examina cu calm pe ceilalți trei.

Jerzy o fixă pe Halina cu o expresie aproape dureroasă. Cum el nu se hotăra să vorbească, Wanda întrebă aproape cu brutalitate:

— Este adevărat, o să veniți cu noi?

— Da.

Nu era posibil. Vocea ei nu trăda nici cea mai mică emoție, ca și când ea ar fi fost moartă. Malko îi căută privirea și i-o găsi, liniștită, calmă, detașată. Pentru ce Halina îl trăda acum pe omul pe care-l protejase mai mult de treizeci de ani? Era de neînțeles.

— Asta îmi ajunge, zise deodată Jerzy cu vocea strangulată. Ei vor merge să distrugă imediat fișierul și noi vom pleca acolo toți patru. Am o mașină.

— Și eu am una, zise Malko și vreau s-o păstrez. Este mai puternică decât a voastră.

Își tăiase orice posibilitate de retragere. O împinse pe Halina afară din cameră și o luară spre Rynek.

Ei merseră în liniște până în Piața Zamkowy. Mașina nu se mișcase din loc. Prizonierul din mașină nu zicea nimic. Malko se uită la ceas. Trecuseră patruzeci de minute de când ieșise din apartament.

— Cât timp ne trebuie ca să ajungem la Zelazowa?

— În jur de o oră, spuse Jerzy.

Zece minute mai târziu, ei rulau în mijlocul câmpiei înghețate și sinistre. Te-ai fi crezut în secolul al XIX-lea. Drumul era drept, aproape necirculat. Halina era așezată lângă el.

În oglinda retrovizoare văzu că Wanda și Jerzy se țineau de mână. Fata avea trăsăturile alungite și ochii buimăciți. El se-ntoarse spre Halina:

— De ce v-ați hotărât să vorbiți?

Ea lăsă să treacă câteva secunde, apoi spuse:

— Poate că de data asta va fi util. Și apoi (Ea făcu un gest prin care arătă că îi este indiferent), sunt secrete care devin greu de tăinuit într-o zi.

Din nou se lăsă liniștea, tulburată de un zgomot lejer. Wanda plângea. Malko se-ntoarse:

— Dacă totul merge bine, spuse el, vom fi cu toții în siguranță în câteva ore. Dacă nu...

Tânăra dădu din cap.

— Nu despre asta-i vorba. Mie nu mi-e frică nici de moarte, nici de închisoare. Dacă ne salvăm, cu atât mai bine și dacă nu, asta este. Dar noi am crezut atât de mult în Roman. Acum știu că nu va fi primăvară la Varșovia.

Capitolul XIX

Ei scandau *Wolnosc, wolnosc*[1] bătând din palme. Curenții de aer clătinau flăcările sfeșnicelor așezate pe pianul mare cu coadă, lângă care era așezat Roman Ziolek, cu părul său alb strălucind la flăcările lumânărilor, în fața partizanilor săi înghesuiți în conac.

Malko le privi fețele la lumina jucăușă a lumânărilor. Tineri sinceri, încordați, cu ochii strălucitori, apoi mai puțin tineri cu trăsăturile marcate dar cu ochii strălucind de același entuziasm. O femeie în vârstă cu o bonetă înfundată peste urechi, striga mai tare decât cei doi vecini mai tineri. În spatele lentilelor ochelarilor săi, se puteau vedea lacrimile, lacrimi de bucurie și de speranță.

Categoric, polonezii nu se schimbau deloc. Era la fel de patetic, derizoriu și respectabil ca șarjele cavaleriei poloneze contra panterelor SS din 1939, visul contra realității.

Malko observa scena printr-una dintre deschiderile laterale ale sălii, încadrat de Jerzy și Wanda, sugrumat de emoție. Pân-atunci, avuseseră noroc. În loc să meargă spre Zelazowa pe drumul normal, ei făcuseră un ocol de mai mult de o oră, urcând spre nord până la Nowy Dwor, apoi coborâseră pe Sochaczew, pentru a ajunge în vest din direcție opusă Varșoviei, pentru cazul în care miliția sau S.B.-ul ar fi organizat baraje rutiere. După Leszno, ei se opriseră câteva clipe la marginea șoselei pustii care traversa pădurea, îi puseseră căluș și-l legaseră fedeleș pe prizonierul din portbagaj.

Jerzy voia să-l abandoneze în mijlocul pădurii pentru ca el să moară înghețat, dar Malko se opuse.

---

1. Libertate, libertate (n.a.)

După aceea, ei abandonară mașina la doi kilometri de sat și merseră în continuare pe jos, ca și când ar veni de la Zelazowa. Două autobuze mari erau parcate în fața gardului proprietății în care avea loc adunarea, împreună cu câteva mașini particulare și o dubă gri pe care erau montate două difuzoare, a miliției. Hanul în care la sfârșitul adunării trebuiau să mănânce participanții era luminat. Câțiva milițieni în uniformă și câțiva civili dăduseră târcoale celor două cupluri dar nu le opriseră.

În parc ei zăriseră și alți oameni suspecți dar nimeni nu se manifestase. Totuși trebuia să existe câte un agent S.B. în spatele fiecărui pom.

Singura manifestare a ostilității autorităților fusese întreruperea curentului electric, ceea ce obligase pe organizatori să folosească lumânări. Fiecare dintre participanți avea o lumânare, fapt care conferea și mai mult romantism scenei.

Participanții erau îngrămădiți în toate camerele de la parter care în mod cert, erau înțesate cu microfoane, adunarea fiind de mult anunțată, ceea ce nu prezenta prea mare importanță. Malko își consultă Seiko-Quartzul. Acum S.B.-ul se găsea în stare de război. Oare de cât timp va avea nevoie pentru a evalua corect situația?

S.B.-ul dispunea de un element: dispariția vehiculului lor. În orice caz, ei erau siguri pe ei știind că Malko nu putea decât cu foarte mare greutate să plece din Polonia, ceea ce reprezenta baza planului său. De la-nceput S.B.-ul acționase cu viclenie și suplețe. Malko trebuia convins și nu eliminat. Ei urmau să-și schimbe tactica numai în caz extrem. Malko spera că deja era prea târziu. El își risca viața în acest pariu.

Aplauzele se opriră și se produse o mișcare lângă pian. Roman Ziolek se ridicase. Sprijinit de pian, el ceru liniște. Coafura sa albă era impozantă și îi scotea în evidență trăsăturile ascuțite și ochii adânciți. Malko înțelese de ce Halina putea fi amorezată cu patimă de acest om. Acum treizeci de ani, el trebuie să fi fost un bărbat superb. Malko o privea cu coada ochiului. În picioare, în umbră, ea-l fixa cu insistență pe Roman Ziolek, ca pentru a-l face să-i simtă prezența. Deodată, el înțelese de ce acceptase ea să vină. Pentru o ultimă dată, trebuia să-i amintească de existența ei, chiar dacă trebuia să-l distrugă.

— Prieteni, începu Roman Ziolek, se-mplinește un an de când am început lupta noastră...

— *Wolnosc, wolnosc!* scandau primele rânduri.

— S-a întreprins totul pentru a ne înfrânge, continuă omul cu părul alb. Cei care ne conduc au încercat să mă reducă la tăcere...

O femeie din primul rând se repezi spre el să-i sărute mâinile.

Jerzy schimbă o privire cu Malko și se aplecă spre Halina.

— Acum este momentul.

Atmosfera era tensionată la maximum. Toți cei prezenți veniseră din cele patru colțuri ale Poloniei și ar duce vestea bună în toată țara, sau vestea proastă.

Ca un automat, Halina înaintă pe culoar încadrată de Jerzy și Wanda. Fața îi era împietrită, cu privirea fixată asupra omului care vorbea de libertate și de luptă, cu spatele sprijinit de pian. Malko îi urma cu discreție la câțiva metri. Roman Ziolek văzu aparatul gipsat al Wandei și îi făcu semn să se apropie cu un surâs larg, însă Jerzy fu cel care veni să se așeze în fața conferențiarului. El ceru să se facă liniște și spuse cu o voce puternică:

— Camarazi, trebuie să vă fac o comunicare extrem de importantă.

Se auziră câteva exclamații. Roman Ziolek îl privea surprins pe noul venit, dar nu protestă. Halina era încă în întuneric și Ziolek nu-i putea observa fața.

Retrăgându-se puțin, el îi făcu loc lui Jerzy. Tânărul își umezi buzele după care anunță:

— Camarazi, aici este o femeie care are de făcut niște dezvăluiri care pot afecta cauza noastră. Am să-i cedez cuvântul.

Se duse la Halina, o luă de braț și o conduse în zona luminată, punând-o în fața lui Roman Ziolek. Pentru prima dată, privirile lor se-ntâlniră. Malko îi studia. Roman Ziolek o fixa cu intensă curiozitate pe noua venită, la început cu surprindere, apoi surprinderea lăsă loc unei imense stupefacții și la sfârșit, ceva ambigu — un fel de tandrețe, amestecată cu neîncredere și nostalgie. Buzele sale pronunțară un cuvânt neînțeles.

Jerzy o scutură pe Halina de braț.

— Vorbiți! Spuneți ceea ce știți.

Halina se-ntoarse spre spectatori. Cu o voce hotărâtă și bine timbrată, ea spuse:

— Îl cunosc pe Roman Ziolek de mai mult de treizeci de ani. M-am bătut alături de el în timpul războiului. El a fost în permanență comunist. Și-a denunțat camarazii de luptă necomuniști la Gestapo în 1942, la ordinele Moscovei. El vă înșală. Acționează sub ordinele S.B.-ului, pentru ca toți cei care vor libertate pentru țara aceasta să fie descoperiți și eliminați.

După aceste ultime cuvinte, se lăsă o liniște mormântală. Malko îl observa pe Roman Ziolek, care era stăpânit de o imensă stupefacție.

Ca și când n-ar fi înțeles acuzațiile fostei sale metrese, el se apropie de ea.

— Unde erai tu? o întrebă el cu vocea încordată. De ce n-ai dat nici un semn de viață în toți acești ani? De ce?

Deodată, Malko înțelese că acesta era singurul lucru care îl interesa efectiv. Un vuiet începuse în primele rânduri, strigăte de surpriză și de indignare. Mai multe persoane îl implorau pe Roman Ziolek să vorbească. Jerzy le ceru să tacă și se așeză în fața liderului.

— Este adevărat ce a spus ea?

O venă mare se zbătea la gâtul său iar mușchii maxilarelor sale erau atât de crispați că abia putea vorbi. Wanda, alături de el, avea o față cadaverică. Prin șușoteli, știrea se răspândea în întreaga sală și în încăperile vecine. Malko înțelese că S.B.-ul, avertizat prin microfoane, va acționa. El risca să fie îngropat sub ruinele templului...

Roman Ziolek o abandonă pe Halina câteva clipe și-l fixă pe Jerzy cu un aer absent.

— Da, spuse el.

— Atunci de ce pretinzi că lupți contra comunismului? strigă Wanda patetică și plină de ură.

Roman Ziolek nu răspunse. El îi surâdea Halinei.

— Nu te-ai schimbat deloc, îi spuse el. Ești la fel de frumoasă.

— Totuși, tu nu m-ai recunoscut, spuse ea cu o voce egală.

— Părul tău, spuse el. Era roșcovan. Cum de trăiești?

Ea ridică din umeri.

— Ce importanță are?

Ei își continuau conversația în mijlocul vuietului, ca și cum ar fi fost singuri. Jerzy era alb ca varul. El îl apucă pe Ziolek de haină și îi strigă:

— Spune, ești comunist? Da sau nu?

Bătrânul lider se degajă, își îndreptă reverele și spuse tăios.

— Da.

Liniștea se așternu dintr-odată. Nici măcar Jerzy nu mai spuse nimic. Toți cântăreau ceea ce Ziolek afirmase. Apoi, Wanda țipă cu o voce isterică:

— Plecați, plecați toți! Veți fi arestați!

Oamenii se ridicară împietriți. Nici un strigăt, nici o înjurătură. Domnea o liniște de moarte.

Oamenii din primele rânduri plecară ca pentru a nu fi contaminați.

Ziolek, Halina, Jerzy și Wanda rămaseră singuri în jurul pianului, supravegheați de Malko în prada unei emoții contradictorii. El reușise. Mitul lui Ziolek fusese distrus. Misiunea sa în Polonia fusese un succes, dar în afara angoasei cauzate de problemele ieșirii sale din țară, mai era încercat și de altă părere de rău. Sub ochii lui se desfășurase o dramă, sfârșitul unei povești de dragoste. Era ceva anormal în modul în care Ziolek acceptase acuzațiile Halinei fără nici o încercare de a le respinge. El era totuși un vechi luptător.

— Excrocule, strigă deodată Wanda, excrocule! Ne-ai înșelat. Trădătorule.

Roman Ziolek nu răspunse. El o privea pe Halina ca hipnotizat. Ea la rândul ei îl privea. Malko avu impresia că se vor arunca unul în brațele celuilalt, deși știa că e imposibil. Dacă Halina rămânea în Polonia, urma să plătească scump denunțul său. S.B.-ul nu făcea cadouri.

Deodată, izbucni un sunet de fluier strident, venind din parc, apoi fu urmat de un altul.

Malko se trezi din gândurile sale și-și pipăi mânerul pistoletului Tokarev din fundul buzunarului de la palton. Dacă nu reacționa imediat, era pierdut. O luă pe Halina de braț și o trase afară.

— Veniți, repede. Trebuie să plecăm.

Ea se lăsă dusă, dar ochii săi rămâneau pironiți asupra lui Roman Ziolek.

Malko o-ntrebă:

— De ce n-ați încercat niciodată să-l revedeți? Dumneavoastră îl iubiți și acum?

Halina avu un surâs crispat.

— Eu nu v-am spus tot. El m-a denunțat și pe mine și micul nostru grup în 1944, când am rămas în ruinele Varșoviei. Am aflat-o de la un ofițer pe care l-am interogat înainte de a-l executa. Trebuiau lichidați toți luptătorii din rezistență care nu erau comuniști. Știa că eu sunt alături de ei, dar asta nu l-a oprit.

Este un monstru, o mașină de zdrobit, un produs pur al Rațiunii de Stat. Ceva însă, tocmai se sfărâmase în acest minunat mecanism glacial, în fața unei fantome venite din trecut, a unei femei pe care el o destinase morții și pe care o mai iubea încă.

Malko se întoarse. Imobil, sprijinit de pian, Roman Ziolek privea sala care se golea, fără să protesteze, fără să schițeze nici un gest. Jerzy plângea și Wanda suspina cuprinsă de isterie. Nu s-ar fi întâmplat nimic poate, dacă Ziolek n-ar fi spus:

— Wieslawa!

Acesta era adevăratul pronume al Halinei. Jerzy se-ntoarse. Cu o privire de nebun, el se uită pe peretele unde se găsea panoplia. El smulse o sabie cu lama foarte scurtă și curbată, un iatagan al lui Gingis Han și se repezi asupra lui Roman Ziolek.

— Nu! strigă Malko.

Ziolek nu trebuia cu nici un preț transformat în martir. Nu avu timp să intervină. Jerzy se-nfipsese cu picioarele depărtate în fața lui Ziolek. Ținând sabia cu amândouă mâinile, el lovi orizontal cu un icnet de măcelar, cu toată puterea.

Lama pătrunse în abdomenul lui Roman Ziolek pe o distanță de vreo douăzeci de centimetri, apoi se retrase lângă pian, cu fața crispată de suferință.

Cu mâinile întinse în față, el încercă să-l îndepărteze pe asasinul său, dar Jerzy se retrase smulgând lama în mijlocul unei băi de sânge și lovi din nou mai jos, desfăcându-i abdomenul. De astă dată el lăsă mânerul armei care rămase în poziție orizontală și se retrase.

Roman Ziolek se clătină și apucă sabia cu amândouă mâinile, ca pentru a și-o scoate din burtă, dar căzu în față în

genunchi, îndoit ca și cum s-ar fi rugat, ținând de lama care-l spintecase.

Cu un țipăt ascuțit, Halina se desprinse de lângă Malko și se repezi spre fostul ei amant, îngenunchind în balta de sânge și ridicându-i capul cu o infinită blândețe. Ea urlă:

— Este pe moarte!

Din nou izbucniră alte sunete de țignal. Acum participanții la adunare fugeau spre a se salva prin toate ieșirile casei, vânați de agenții S.B. și milițieni. Din fericire, ei nu prevăzuseră o operațiune de anvergură și nu erau prea numeroși.

Malko fugi până la Ziolek și îi examină fața. Ochii erau deja sticloși, trăsăturile crispate de o suferință indescriptibilă și de nesuportat, mâinile îi erau crispate pe lama plină de sânge. Peritoneul era perforat și nu mai era nimic de făcut. Jerzy părea la fel de nebun ca Halina. El bombănea de unul singur. Deodată, el se aplecă și smulse arma, soluția cea mai sigură pentru a-l termina pe Ziolek. Halina scoase un urlet sălbatic.

Malko crezu că Jerzy o va lovi, dar el se mulțumi să contemple arma pe care o ținea în mâinile întinse în față. Țignalele deveneau din ce în ce mai numeroase. Roman Ziolek horcăia. Malko încercă s-o smulgă pe Halina de lângă el, dar aceasta se-mpotrivi.

— Dumneavoastră nu puteți înțelege! țipă ea. Îi promisesem că voi fi lângă el când va muri și el de asemenea... El e pe moarte.

— Vă vor aresta, zise Malko.

Ea nu-i răspunse ci întoarse capul și-l luă pe cel al lui Ziolek între mâinile sale.

Nu mai era nimic de făcut. Malko fugi spre ușă, împingând-o pe Wanda, urmat de Jerzy, în momentul în care uniformele cenușii se iviseră. Erau oamenii miliției. Ei așteptaseră prea mult.

Capitolul XX

Unul dintre milițieni își ridică pistolul – mitralieră, amenințându-i pe Malko și pe Jerzy. Tânărul polonez făcu o săritură înainte îndoit pe jumătate ca o fiară care atacă. Totul a fost simultan: răpăiala armei a cărei rafală se duse în slava cerului, strigătul omului ucis și zgomotul surd produs de Jerzy căzând pe picioarele lui, evitând jetul de sânge care curgea.

Celălalt milițian ridică arma și-l ochi pe Jerzy de la mică distanță. Malko nu avu decât timpul necesar să-ntindă brațul său înarmat cu pistolul. Proiectilul lovi milițianul sub ochiul stâng. Timp de o fracțiune de secundă, el rămase pironit locului, cu un aer stupid, apoi gura i se strâmbă asimetric și el făcu un pas înainte aplecat ca și când ar fi luat startul într-o cursă, apoi căzu fără să lase arma din mână. Malko o împinse imediat pe Wanda în față. Focurile de armă în mod sigur aveau să atragă întăriri. Ei se treziră toți trei în parc și fugiră cât putură de repede sub pomi, evitând poteca ce ducea spre grilaj. Oameni agitați fugeau în toate direcțiile, peste tot se auzeau țipete, apeluri. Lumina unui proiector mătură parcul.

— Pe aici, spuse Jerzy.

El îi conduse în direcția opusă grilajului. Wanda nu se descurca bine pe solul înghețat. Jerzy nu lăsase din mână sabia. El fugea și plângea totodată. Deodată Wanda căzu gemând.

— Nu mai pot, plânse ea.

Malko o ajută să se ridice.

— Curaj, curaj, veți părăsi Polonia împreună cu mine.

— Să părăsesc Polonia?

— Acum nu am timp să vă explic, spuse Malko.

Tânăra femeie se ridică și continuă de bine de rău să fugă.

Ei se apropiaseră de zidul împrejmuitor. Nu se vedea deloc. Jerzy începu asaltul pietrelor desprinse și se cocoță pe coama zidului. Malko îl ajută s-o ridice pe Wanda care suferea mult din cauza coloanei sale fracturate. În sfârșit, ei reușiră să treacă zidul și ajunseră în câmpul deschis, înghețat.

La un kilometru se zăreau luminile din Zelazowa. Ei începură să meargă prin brazdele înghețate. Jerzy continua să țină în mână sabia. Se apropie de Malko și îi spuse cu o voce joasă, sugrumată de emoție:

— Știu că n-ar fi trebuit să-l lovesc, dar a făcut prea mult rău. O merita.

— Ce-i făcut, e bine făcut, spuse Malko. Să sperăm că Halina se va descurca.

Ei merseră încă zece minute fără să schimbe nici un cuvânt. Frigul era pătrunzător. Acum ei erau la o sută de metri de șosea și la cinci sute de metri de sat.

— Ce vom face acum? întrebă Jerzy.

— Într-o oră și jumătate trebuie să fim la Varșovia, zise Malko. Am o posibilitate de a părăsi țara astă seară. Acest lucru nu va fi valabil și mâine.

Tânărul polonez se opri, fixându-l ezitant.

— Mașina este în cealaltă parte, spuse el. Zelazowa trebuie să fie plină de milițieni.

— Știu, zise Malko, dar este singura noastră șansă de a scăpa.

Ei începură să meargă spre lumini, în tăcere, prin șanțul înghețat. Apropiindu-se, văzură autobuze, mașini și o vie agitație. Milițienii controlau circulația. Malko arătă spre clădirea neagră a hanului, la dreapta în fața lor.

— Va trebui s-o ocolim prin spate, zise el.

El se gândi la cei doi milițieni uciși. Desigur, prietenii lor îi caută pe ucigași.

Deodată, un strigăt se auzi în fața lor și fasciculul luminos al unui proiector mătură grupul lor. Cinci milițieni înarmați cu măciuci de lemn mai lungi de optzeci de centimetri barau drumul. Unul dintre ei scoase un țipăt, văzând sabia din mâna lui Jerzy!

Ei nu mai aveau decât o sută de metri până la han. Malko văzu ochii de nebun ai lui Jerzy, cearcănele negre sub ochi și hotărârea trăsăturilor sale.

Tânărul polonez o împinse violent pe Wanda în față, începând să lupte cu cei cinci oameni care-i barau calea.

— Repede, salvați-vă, strigă el. Treceți peste câmp. Eu îi reţin.

Malko ezită. El era înarmat, dar focurile de armă în mod inevitabil i-ar atrage pe ceilalți. Însemna o sinucidere. Wanda îl trase de braț.

Se auzi un țipăt ascuțit. Jerzy îi tăiase brațul unuia dintre milițieni. El se retrase ținându-și ciotul. Malko sări afară din șanț, trăgând-o pe Wanda. Unul dintre milițieni vru să-i urmărească, dar căzu și se lungi la pământ. Jerzy bara drumul celorlalți folosindu-se de sabie.

Malko și Wanda luaseră douăzeci de metri avans. Ei fugiră până la han și se ascunseră la adăpostul zidului său, înainte de a continua drumul.

Din spatele lor se auzeau strigăte și exclamații.

— Dumnezeule, zise Wanda, îl vor omorî.

Jerzy se retrăgea pas cu pas, dar cercul se-nchisese în jurul lui.

De departe, Malko văzu pe unul dintre milițieni aruncând măciuca sa lungă între picioarele tânărului polonez care-și pierdu echilibrul. Imediat, un altul îl lovi cu toată puterea în cap. Jerzy căzu pe burtă, scăpând sabia, pe care un altul, o îndepărtă cu piciorul.

Ei se năpustiră asupra prăzii. Era un fel de cine loveşte mai tare. Zgomotul înfundat al lemnului lovind carnea, strivind oasele și măruntaiele ajungea până la ei. Wanda își acoperi urechile, în timp ce milițienii se înverşunau cu lovituri de picior și cu măciucile lor lungi. Câteodată se întâlneau două măciuci și atunci zgomotul era mai puternic. Jerzy nu mai mişca deja de la primele lovituri. Era un spectacol abominabil.

Unul dintre milițieni întoarse corpul inert cu fața în sus și-l mai lovi o dată cu măciuca peste față. Jerzy nu mai era decât o grămadă de carne zdrobită. În sfârșit, milițienii se opriră și începură să vorbească între ei. Malko o trase pe Wanda după el. Îngrozită, fata se lăsă antrenată. Ei se strecurară de-a lungul zidului și ajunseră în partea cealaltă, unde trebuiră să se oprească. Un cordon de milițieni le tăia drumul, cu proiectoare portabile. Era imposibil de trecut. Malko se-ntoarse, ducând-o

cu el pe Wanda. Ei găsiră o ușă cu geam încuiată cu cheia. Cu o lovitură dată cu crosa Tokarevului, Malko sparse un geam și întoarse mânerul dinăuntru.

Căldura le făcu bine, dar Wanda tremura ca o frunză sub impresia spectacolului oribil. Malko o strânse lângă el. Timpul trecea repede. Dacă nu reușeau în zece minute să iasă din Zelazowa, riscau să nu mai plece niciodată din Polonia.

— Trebuie să-ncercăm să plecăm de-aici, spuse el.

Wanda Michnik se lăsă împinsă înainte. Ei ieșiră într-un mic hol foarte călduros și afumat unde se înghesuiau cam o duzină de oameni. Erau partizani de-ai lui Roman Ziolek, îngroziți, hăituiți de milițieni. La stânga, el descoperi o sală de mese, pustie. Un civil în palton de piele le făcu un semn imperios lui Malko și Wandei.

— Ieșiți afară, repede.

Era un milițian.

Trebuiră să asculte ordinul. De cum ieșiră, fură înconjurați de milițieni cu fețe dure care împingeau toată lumea spre cele două autobuze. Grupul de cinci milițieni revenea trăgând de capătul unei frânghii corpul lui Jerzy ca pe un hoit. Wanda întoarse capul și vomită.

Malko, cu mâna strânsă pe crosa pistoletului, evalua primejdia. Milițienii erau copleșiți și nu prea numeroși. El se uită la ceas. Secundarul avansa inexorabil. Se micșora implacabil spațiul dintre viață și moarte.

Împingând-o pe Wanda în fața lui, el se-ndreptă spre primul autobuz. Un milițian îi văzu și le strigă:

— Nu în ăsta că-i plin, mergeți la celălalt.

Malko se făcu a nu auzi și-și continuă drumul. Milițianul mai strigă odată, dar avea altceva de făcut. Efectiv autobuzul era arhiplin. Malko împinse lumea cu umărul și reuși să se urce, el și Wanda în mijlocul fețelor speriate, uimite. Toți cei care erau acolo, știau că vor ajunge la-nchisoare, supuși vexațiunilor mai mult sau mai puțin grave. Ușile se-nchiseră cu un șuierat hidraulic.

Șoferul era un milițian.

Malko schimbă o privire cu Wanda. El se aplecă la urechea ei.

— Pe moment, mergem la Varșovia. Acesta este principalul lucru.

Malko se strecură în spatele șoferului. El zări stopurile roșii ale unui alt vehicul din față: era un furgon gri al miliției. Wanda se sprijini de el și începu să plângă în tăcere. În buzunarul său el simțea conturul pistolului Tokarev. Era încă liber să-și croiască destinul.

Șoseaua era dreaptă, pustie și autobuzul rula cu 70 de kilometri pe oră fără zdruncinături. Oamenii moțăiau din cauza instalației de încălzire care funcționa la maximum. Ei trecură prin Leszno fără să încetinească, continuând drumul spre Varșovia, pe o rută secundară. Malko mai dispunea de treizeci de minute de calm înainte de a acționa. El încerca să-și mențină spiritul treaz în timp ce autobuzul străbătea câmpia înghețată. Apărură primele case din cartierele noi ale Varșoviei, apoi primele uzine. Malko se pregătea. În curând se vor ivi primele puncte de reper pe care el le memorase.

Autobuzul încetini pentru a trece un pasaj de nivel. Era primul reper. Un kilometru mai departe, urma cel de-al doilea.

Autobuzul îl depăși și pe acesta. Acum ei erau în Varșovia. Drumul de la Leszno se transformase într-un bulevard larg cu două sensuri de circulație, ceva mai animat. La cinci sute de metri mai departe, era semaforul de la intersecția cu bulevardul Towarowa.

Autobuzul stopă; trei mașini erau oprite la culoarea roșie a semaforului. Îndepărtând pe pasageri, Malko se apropie și mai mult de șoferul autobuzului. Furgonul gri al miliției era primul oprit la semnal.

Apăru culoarea verde la semafor. Furgonul demară. Șoferul eliberă pedala de frână. În același moment, el simți un obiect rotund și rece apăsându-i ceafa. El se-ntoarse și dădu cu nasul de Tokarev. În spate se găseau ochii strălucitori ai lui Malko, reci și hotărâți.

— *Skrec na prawo*[1], zise Malko în poloneză. Pe Towarowa.

Cum șoferul nu demara împietrit de spaimă, celelalte mașini din spate începură să claxoneze. Furgonul miliției trecuse de intersecție, continuând să meargă spre centru. Malko mări apăsarea armei. Șoferul se hotărî să pornească. Pentru a nu lăsa nimic la voia-ntâmplării, Malko se aplecă înainte și începu el însuși să tragă de volan la dreapta.

---

1. Virează la dreapta (n.a.)

Șoferul termină de executat manevra. Ei rulau pe Towarowa. Nimeni nu văzuse nimic, în afara vecinilor lui Malko cărora nu le venea să-și creadă ochilor.

— Ce înseamnă asta? întrebă șoferul care-și regăsise sângele rece.

Malko îi agită țeava armei sub nas.

— Asta vrea să însemne că dacă nu mergi mai repede, capeți un glonte în cap.

Celălalt acceleră contra voinței lui. Din fericire, ajunseră la semafor când era pe verde și trecură imediat. Trei sute de metri mai în față se găsea Piața Zawiski, o mare intersecție cu cinci căi. Autobuzul trecu cu 70 de kilometri pe oră. Malko se uită în oglinda retrovizoare, văzu că furgonul miliției era în spatele lor și simți că i se strânge stomacul.

De astă dată semaforul era pe culoarea roșie dar exista un mic spațiu la stânga urcând pe scuarul central. Malko înfundă practic Tokarevul în nările șoferului.

— Treci pe roșu, zise el, și ia-o pe drumul spre Cracovia.

De astă dată șoferul nu mai ezită. Roțile din stânga mușcară din scuar. Întreg autobuzul se scutură. Șoferul claxonă, aprinse farurile și se năpusti în intersecție. Din fericire, circulația nu era prea mare. Ei trecură și virară pe un bulevard asemănător care mergea spre sud. Era drumul Cracoviei.

În spate, furgonul miliției reușise și el să se strecoare. Apelul monstruos al megafoanelor lui se făcu auzit în urma lor.

— Mai repede, zise Malko. Mai repede.

Mai aveau de parcurs vreo zece kilometri până la Okecie. Nu se petrecu nimic pe distanța a doi sau trei kilometri, apoi apăru o barieră pe punctul de a se închide. Malko îl scutură pe șofer.

— Repede, repede. Treci!

Autobuzul trecu peste șine în momentul în care bariera se închidea. Tocmai trecea un tren de marfă. Furgonul miliției va fi obligat să oprească. Malko se decise să profite de acest scurt răgaz.

— Oprește! îi ordonă el șoferului milițian.

Autobuzul se opri la câțiva metri.

— Coboară, zise Malko.

Acesta deschise portiera din dreptul lui și coborî. Malko se-ntoarse și le strigă din toate puterile sale pasagerilor:

— Noi vom încerca să părăsim Polonia. Cine vrea să coboare, s-o facă acum. Aveți la dispoziție un minut. Apoi va fi prea târziu. Nu vă pot răspunde la nici o întrebare.

Într-un vacarm indescriptibil, cele patru portiere se deschiseră. Malko supraveghea atent bariera. Câteva persoane, printre care și o femeie care plângea, coborâră.

— Eu voiam atât de mult să plec, spuse ea dar soțul meu, săracul de el....

Ultimele vagoane ale marfarului urmau să treacă prin fața barierei. Malko închise portierele și îi întinse revolverul lui Wanda.

— Ține asta. Nimeni să nu se amuze atacându-mă pe la spate. Nu-ți fie frică, va fi greu dar vom ajunge acolo.

El se așează în locul șoferului și schimbă vitezele. Un om prins de una din portierele din spate, căzu pe șosea, țipând. Malko strivi pedala de accelerație și autobuzul luă viteză. Bariera nu se ridicase încă. Acum el se simțea liniștit Nu mai avea nici o posibilitate de întoarcere. În curând, toată miliția din voevodatul Varșoviei va fi pe urmele lor.

Mai erau șaptesprezece minute până la ora prevăzută în planul său. În autobuz, oamenii țipau, cântau, plângeau. Nimeni nu știa exact ce-o să se-ntâmple. Nimeni, nici măcar Wanda care ținea Tokarevul.

Furgonul miliției care încerca să-i depășească, clacsona furios, făcea semne cu luminile. Malko se ținea pe mijlocul șoselei. Aleea ducând spre Okecie se apropia. Malko așteptă până în ultimul moment pentru a frâna și luă virajul atât de brusc încât autobuzul se înclină complet, provocând țipetele pasagerilor, apoi în urletul motorului diesel își reluă drumul. În spatele lor duba miliției acționa sirena. Malko se-ntrebă dacă ei aveau radio.

Peisajul se schimbase, aproape nu se mai zăreau case, câmpuri și brazi. Ei se apropiau de aeroport. Deodată, Malko zări în ceață un girofar albastru și lumini galbene.

Duba miliției avea deci radio; se apropiau de un baraj rutier. El se înfipse bine în scaunul său sperând ca ei să nu aibă grape...

Dar polonezii nu-și puteau imagina planul lui Malko. El se-ntoarse și strigă:

— Toată lumea culcată! Trebuie să trecem printr-un baraj.

Toți pasagerii ascultară într-un vacarm de țipete de spaimă. Numai Wanda rămase în picioare.

Malko reduse viteza. Doi milițieni cu pistoale mitralieră îi făcură semn să tragă pe dreapta. El simulă că ascultă somația, dar când ajunse în dreptul milițienilor, el viră brusc spre stânga și acceleră. Unul din milițieni dispăru agățat de aripa stângă, celălalt avu timpul necesar să se retragă, ridică arma și mitralie flancul autobuzului. Partea din față a acestuia lovi unul din furgoanele gri dispuse în șicană și-l aruncă într-un zgomot de geamuri sparte. Malko primi o lovitură de volan în stomac care-i tăie respirația timp de câteva secunde. El auzi focuri de armă, văzu lumini portocalii apoi se făcu liniște.

Reușiseră să treacă. Okecie era la un kilometru. Malko se-ntoarse. Wanda surâdea mereu în spatele lui, dar pasagerii zăceau pe locurile lor sau pe culoarul central răniți sau morți. Wanda se aplecă asupra lui Malko.

— Unde mergem acum? Ei nu ne vor lăsa niciodată să luăm un avion.

— Nu vom trece prin aeroport, zise Malko.

Drumul se desfăcea în două ramificații. El o luă pe cea din stânga care înconjura aeroportul încins cu o împrejmuire de sârmă ghimpată. Printre brazi el zări mașini și o animație insolită în fața clădirii aerogării: era așteptat acolo.

Acum rula de-a lungul terenului. Zări luminile de balizaj prin ceață. Inima îi bătea cu putere. Prin câte putuse să treacă.

Unul din grilajele de acces ale terenului era la un kilometru depărtare. El știa pe dinafară planul aeroportului. Odată trecut de acest grilaj, el trebuia să vireze la dreapta, să ruleze în jur de cinci sute de metri pentru a găsi capătul pistei 11 – 29, cea mai scurtă. La capătul altor aproape șase sute de metri ei vor găsi taxiway-ul paralel cu pista cea mai lungă, 15 – 33. Trebuia să vireze la stânga pe taxiway și să meargă paralel cu acesta un pic mai mult de opt sute de metri.

El încetini, viră la dreapta și se năpusti asupra grilajului. Autobuzul cu greutatea lui trecu fără efort, dar parbrizul din partea dreaptă deveni opac. Pasagerii urlară scuturați de șoc. Wanda se clătina ținându-se de o bară metalică. Malko era transpirat.

El reduse viteza pentru a nu se rătăci și găsi imediat drumul cimentat. În afara pistelor, ceața era încă deasă. Din fericire nu putea fi văzut din cauza clădirilor aeroportului, aflate la o

distanță de o mie cinci sute de metri. Apropiindu-se, el distinse câteva avioane în incinta parkingului. În sfârșit reperă balizele galbene și albastre care semnalizau extremitatea pistei 11 – 29. El ajunse acolo și o luă pe ea, apropiindu-se mai mult de aeroport.

Deodată, când trebuia să se angajeze pe taxiway, simți o strângere de inimă.

Avionul pe care-l căuta se găsea chiar în fața lui , în parkingul nr. 1, dar nu era gata de decolare.

Dintr-odată, în loc să vireze la dreapta el se opri, pradă unei mari încurcături. În întuneric el nu putea vedea înmatricularea dar avionul Hercules poseda o siluetă inconfundabilă, cu cele patru motoare mari, aripile sale și deriva sa pătrată.

El opri autobuzul, neștiind ce să mai facă. Imediat pasagerii care tăcuseră până atunci, îl asaltară cu întrebări, înebuniți. El încerca în tot acest vacarm să se concentreze. Oare ce contratimp răsturnase tot planul? Acum chiar că era pierdut. Deodată un detaliu îi sări în ochi. Baza derivei avionului care era în fața lui era anormal îngroșată, ca o pernă mare.

Atunci se lămuri. Ceea ce era în fața lui era un Antonov 22 – un aparat de transport sovietic copie după Hercules, dar era dotat cu o turelă pentru tragere la spate și nu Hercules-ul canadian care urma să-i scoată din Polonia.

Grăbit, el se-ntoarse la autobuz și merse în continuare pe taxiway.

Șase sute de metri mai departe el scoase un strigăt de bucurie. Luminile de poziție ale unui avion se zăreau din ceață. El continuă să meargă până ajunse în spatele aparatului. De astă dată era un Hercules! Avionul căutat. Cele patru motoare mergeau în plin pregătindu-se să se-ndrepte spre punctul fix într-un zgomot infernal.

Mergând pe partea stângă a avionului imobil el îl depăși și se opri pieziș în fața lui. Pilotul probabil că era la pândă căci imediat aprinse farurile de aterizare, luminând autobuzul. Malko îi făcu gesturi largi prin geamul coborât și-l văzu pe pilot scoțând brațul din postul de pilotaj cu degetul indicând spatele aparatului.

În spatele său era delir.

— Ce se-ntâmplă? Unde mergem? țipau pasagerii. Ne vor prinde.

Fără să le răspundă, Malko plecă din nou înconjurând

avionul și se duse în spatele lui. Urmă un concert de exclamații în autobuz. Pasagerii văzură o trapă din spatele avionului coborându-se și transformându-se în rampă de încărcare. În timpul cât Malko execută manevra, rampa atinsese solul formând un unghi de douăzeci de grade, lăsând să se vadă o genune — interiorul aparatului. Malko își puse mâinile pe volan și porni autobuzul. Când roțile din față fură pe rampă, autobuzul începu să se ridice ca și când ar decola. Motorul diesel urlă și roțile din spate la rândul lor urcară pe rampă.

În zece secunde, autobuzul fu înghițit de Hercules.

Era și timpul. Un balet de lumini albastre în vuiet de sirene se derula în spatele lor pe taxiway.

Rampa încă nu se-nchisese complet și aparatul începu să ruleze. Pasagerii urlau speriați și în același timp mirați. Se produse o ușoară zdruncinătură. Herculesul tocmai părăsise solul și lua înălțime.

Malko opri motorul epuizat și căzu în brațele Wandei. Trei pasageri erau morți pe scaunele lor. Alți doi, răniți ușor se-ndreptau spre portiere.

Malko se dădu jos în carlingă. Un om în salopetă gri îl întâmpină cu mâna întinsă.

— George Hawks, spuse el. De la Canadian International Charter. Ne-ați produs mare teamă cu racheta dumneavoastră. Noi așteptam un automobil!

— N-au fost probleme? întrebă Malko.

— Nu prea multe, dar era timpul să ajungeți. Am inventat o problemă cu circuitul electric care trebuia verificat, dar nu puteam aștepta la infinit. Trebuia să decolăm, sau să revenim în parking.

— Și acum?

— În treizeci de minute vom părăsi spațiul aerian polonez. Vom zbura drept spre nord, spre Baltica, la o înălțime de șase sute de picioare pentru a evita radarele.

Era o treabă bine făcută. Văzând că Ambasada SUA se mută, lui Malko îi venise ideea să folosească aparatul Companiei canadiene de charter care lucra de obicei pentru Departamentul de Stat, în scopul fugii sale. Trebuiră cheltuiți câțiva dolari canadieni și americani. C.I.A. fusese generoasă. O pană providențială întârziase plecarea Hercules-ului, până luni seara.

O femeie coborî din autobuz, și se-ndreptă spre Malko spunând cuvinte fără noimă. Canadianul o privea emoționat. Când ea îl părăsi pe Malko el îl întrebă:

— Cine sunt oamenii aceștia? Asta nu era prevăzut. Vor avea câteva probleme la aterizare.

— Ar fi avut și mai multe, dacă ar fi rămas, zise Malko

Hercules-ul continuă să se-ndepărteze de Varșovia cu toată puterea motoarelor sale turbopropulsoare. Canadianul dădu din cap.

— Bună treabă. Va trebui să le restituim autobuzul polonezilor. De ce plânge această mititică?

Wanda coborâse din autobuz, sprijinită de o bară și plângea fără să se poată opri. Canadianul se apropie de ea.

— *Don't cry, Miss. It's gonna be all right. It's gonna be all right.*[1]

Wanda începu să plângă și mai tare.

— Ea plânge primăvara, zise Malko.

Canadianul dădu din cap fără să-nțeleagă. Categoric oamenii C.I.A. sunt un pic bizari.

---

1. Nu mai plângeți domnișoară. Totul va merge bine. Totul va merge bine (n.a.)